

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Libri XVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

LIBER, SECVNDVS, ET TOTIVS OPERIS DECIMVS SEPTIMVS.

DE RATIONE SPECIALI IUDICANDI DE PECCATIS, in ordine ad primum Decalogi præceptum.

Prænotanda de eodem præcepto.

S V M M A R I V M.

- 1 Exordium primi præcepti Decalogi.
- 2 Substantia eiusdem.
- 3 Eiusdem quoque appendix.
- 4 Primum Decalogi præceptum negatiuum est, includens affirmatiuum de cultu veri Dei.
- 5 In quo consistat cultus Dei internus.
- 6 In quo externus.
- 7 Huic præcepto non aduersatur cultus, qui Sanctis, & imaginibus ipsorum deseruit in Ecclesia.
- 8 Quis imaginum cultus prohibeatur primo præcepto.

Nu. 1.

D R I M V M Decalogi præceptum habetur Exodi 20. & Deut. 5. in quo tria distinguuntur: exordium, substantia præcepti, & appendix. Exordium continet illa verba: Ego sum Dominus Deus tuus qui eduxi te de terra Ægypti, de domo seruitutis: indicantia maximos titulos quibus adstringimur ad diligentem obseruationem huius ac cæterorum diuinorum præceptorum. Dicens enim *Ego sum Dominus Deus tuus*, ostendit se esse hominum factorem & conseruatorem: adeo ut voce illius audite, nuntumque se qui in omnibus debeamus tanquam populus eius & oues pascuæ eius ex Psal. 94. Itemque se habere summam præcipiendi potestatem, cum infinita bonitate coniunctam: qua non in suum, *ut pote qui bonorum nostrorum non eget*, ex Psal. 15. sed in nostrum commodum titur: ita ut præcepta ab ipso data, desiderabilia sint super aurum & lapidem pretiosum multum, & dulciora super mel & fauum; in quibus custodiendis est retributio multa, ex Psal. 18. Subiungens deinde, *Qui eduxi te de terra Ægypti*, significat se liberatorem redemptoremque nostrum esse. Et si enim verba ea literaliter intelliguntur de liberatione Iudaorum à seruitute Ægyptiaca: spirititaliter tamen, siue secundum mysticum sensum, intelliguntur de vera liberatione Christianorum à seruitute peccati, & diaboli: de qua D. Paulus ad Coloss. 1. Queripuit nos de potestate tenebrarum, & transtulit in regnum filii dilectionis suæ, in quo habemus redemptionem & remissionem peccatorum. Addens demum, *De domo seruitutis*, indicat se glorificatorem nostrum esse in cælis, ubi ab omni seruitute corruptionis, cui hic subiicimur, liberabimur; iuxta illud in cap. 8. epistolæ ad Romanos. Ipsa creatura liberabitur à seruitute corruptionis in libertatem gloriæ filiorum Dei.]

Vnde patet quod si iustum est vbius domini seruire domum, quam sibi edificauit: quam & iniue uentam, pretio redemit: quamq; adhuc mercede sufficienti conduxit: sane iustissimum omnium esse, ut homo præcepta seruet Dei, qui creauit ipsum ex nihilo; quemque sua nequitia diabolo uenundatum, redemit sanguine unigeniti filii sui: ac etiam ad talem obseruationem conduxit mercede ineffabilis eternæq; gloriæ. Imo quamuis hæc non essent, nemo non uidet quam rationabile sit seruire ei qui

Valerij Par. III. Tom. 2.

solus est altissimus super omnem terram, ex Psal. 82. Cuius mandatum sanctum, iustum, & bonum est ad Rom. 7. & obseruatum iucundum & facile, dicente Christo Domino Matth. 11. Iugum meum suauis est, & onus in eum leue.]

Substantiam uero præcepti continent uerba, Non habebis Deos alienos coram me. Non facies tibi sculptile & omnem similitudinem, &c. Non adorabis ea neq; coles. Quibus prohibetur falsorum Deorum cultus sub forma triplicis negationis. Cuius rationem D. Thom. 2. 2. quæst. 122. art. 2. ad 2. reddit, quod olim falsorum Deorum cultus in usu esset dupliciter. Quidam enim creaturas quasdam colebant absque institutione imaginum: alii institutis quibusdam imaginibus, quibus diuinos honores deferrebant: quæ utraque impietas Iudæis hoc præcepto prohibetur. Prior quidem per primam negationem; posterior uero, per duas reliquas.

Appendicem denique continent uerba illa, Ego Dominus Deus tuus, fortis zelotes, uisitans iniquitatem patrum in filios, in tertiam & quartam generationem, eorum qui oderunt me; & faciens misericordiam in millia, his qui diligunt me, & custodiunt mandata mea. Quibus uerbis redditur ratio propositi præcepti cum commemoratione pœnæ constitutæ illud, aliaque diuina transgredientibus: & pœnæ constituti seruantibus. Indicatur quoque septem præcipuæ uirtutes quas ad eiusdem obseruationem exigi censentur: nempe cum dicitur *Ego sum Dominus Deus tuus*, indicatur fides: cum dicitur *Fortis*, humilitas: cum dicitur *zelotes*, sincera religio: cum dicitur, *uiscerans iniquitates*, timor Dei: cum dicitur *faciens misericordiam*, spes: cum dicitur *diligentibus me*, charitas: cum denique dicitur, *custodientibus præcepta mea*, obedientia. In quarum uirtutum, & uirtutum contrariorum explicatione, uersandum nobis est tanquam in ea in qua consistit ratio nobis proposita iudicandi de peccatis in ordine ad primum Decalogi præceptum.

Præmittendum est autem, id ipsum præceptum, negatiuum quidem esse, ut patet ex forma uerborum, quibus conceptum est: sed includere in se affirmatiuum de cultu ueris ueri Dei; expressum Deut. cap. 4. uers. 13. & cap. 10. uers. 10. & Matth. 4. uers. 10. per ea uerba Dominum Deum tuum adorabis & illi soli seruias; ita ut comprehendat eum, falsi & impii superstitiosique cultus prohibitionem, præceptionem ueri cultus ueris Dei. Qui cultus duplex est, unus interior & plane spiritalis: de quo Ioan. 4. Spiritus Deus est, & eos qui adorant eum, oportet in spiritu & ueritate adorare.]

Isque consistit ex parte quidem intellectus, in eo ut cognoscamus maiestatem & excellentiam Dei: nempe quod sit eorum omnium primum principium & ultimus finis, summe sapiens, potens, bonus. Qua ex parte talis cultus fidem requirit, ad hoc saltem, ut is Deo gratus sit: cum impossibile sit sine fide placere Deo ad Hebr. 11.] Ex parte uoluntatis uero, in eo consistit ut uelimus Deo in omnibus subiici, nos totos nostrasq; vires omnes, ipsius honori & obsequio dicatas esse; ipsum omni animi summmissione reuereri, ipsi nos totos committere; ipsum præ omnibus amare; & in omnibus ei obtemperare. Quo fit

B

vt cum

scum fide requirit virtutes eas quarum antea meminimus, humilitatem inquam, sinceram religionem, timorem Dei, spem, charitatem & obedientiam. Neque refert quod idem cultus, prout de illo datur primum præceptum, tantum sit actus sinceræ religionis; quia hæc virtus, præfertim in Christiana religione, illæ aliæ annexæ sunt tanquam requisitæ ad talis actus usum.

6. Alter cultus est exterior, consistens in cæremoniis, actionibusve externis quibus declaramus ac profitemur prædictum cultum internum. Cuiusmodi actiones sunt duplices: quædam velut communes; utpote visitatæ sunt tantum ad declarandum cultum soli Deo debitum; sed etiam eum, qui hominibus debetur; ut genu flexio apertio capitis, & inclinatio coram aliquo, ac cætera; quibus non tantum Deo, sed etiam hominibus honor exterius impeditur. Quædam vero solius cultus Dei sunt propriæ, id est, quæ declarant solum cultum eum qui Deo debetur: ut oblatio sacrificii. Solum enim Deo sacrificium offerri docet D. August. in 10. De civit. Dei cap. 4. Item protestatio, qua quis voce exprimit se agnoscere vel fateri aliquem esse suum creatorem, redemptorem servatorem, summe bonum & huiusmodi, quæ soli Deo sunt propria.

7. Vnde intelligitur cultum quem Christiani Sanctis in aut in suis imaginibus deferunt, non aduersari huic præcepto: quia is non est proxime descriptus, soli Deo debitus, qui communi Ecclesiæ vsu dicitur *λατρεία*: sed longe inferior, qui eodem vsu dicitur aut *δωλεία*. Sanctisque ipsis exhibetur, non tanquam veris diis; sed tanquam servis veri Dei, qui cum illis aliquam sibi excellentiæ particulam dignatus est communicare: aut *ὀπερδωλεία*, id est, excellens quædam *δωλεία* quatenus alicui exhibetur tanquam particulari quadam affinitate coniuncto cum Deo: ut beatissimæ Virgini, tanquam Dei matri. Intelligitur etiam eidem præcepto non aduersari usum imaginum quem videmus in Ecclesia Catholica: quam quidem non prohibetur in eo absolute omnis talis vsus: Nam alioqui nullam omnino imaginem liceret pingere, cum expresse prohibeatur fieri omnis similitudo rei, quæ est in cælo desuper: & quæ in terra deorsum: & quæ in aquis sub terra.

8. Id quod falsum esse constat: sed prohibetur is imaginem abusus, quo apud Gentiles ex pro Deo adorabantur, iuxta illud quod ad Rom. 1. iidem Gentiles dicuntur transfulisse gloriam Dei, in imagines serpentum, volucrum, & quadrupedum: & illud Psal. 105. quo Israelitæ dicuntur mutasse gloriam suam in similitudinem vipili comedentis fœnum; facta allusione ad illud quod Exod. 32. confato aureo vitulo dixerunt, Hi sunt dii tui Israel, qui eduxerunt te de terra Ægypti. Istud enim iuri naturæ seu rectæ rationi aperte repugnat: non autem illud: cum potius recta ipsa ratio ex aduerso dicitur: sicut pium est Christi & Sanctorum imagines in mente formare, ut per has & in his, illos cognitos debito cultu ac veneratione prosequamur: ita etiam pium esse extra mentem easdem effingere, non ut ipsas tanquam Deos colamus: sed ut prototypa quæ representant in ipsis veneremur eaque tanquam nobis ante oculos proposita considerantes, inflammemur ad amandum ardentius, ac colendum Deum: arque ad illorum vitam & mores imitandos excitemur. De quibus plura dicere quia non videretur nostri instituti esse: sufficit volentem plenius de illis instrui ob hæreticorum importunitatem, remittere ad Bellarm. in 7. generali controuersia tomo 1.

TRACTATUS I.

De fide & ei contrarij.

IN tradenda ratione iudicandi de peccatis ex primo præcepto Decalogi, merito initium sumitur ab iis quæ ad illum ex parte fidei spectant: cum fides ut ad D. Aug. in serm. 38. De tempore dicitur, sit bonorum operum funda-

mentum & salutis initium: sive ut habet Concil. Trident. sess. 6. cap. 2. humanæ salutis initium & fundamentum, ac radix omnis iustificationis. Id quod patet per illud Apost. ad Rom. 5. Per quem & habemus accessum per fidem in gratiam istam in qua stamus & gloriamur in spe gloriæ filiorum Dei: & illud ad Hebr. 11. Impossibile est sine fide placere Deo. Credere enim oportet accedentem ad Deum quia est, & inquirentibus se remunerator sit. Ratioque confirmat: quia prius est cognoscere Deum ut Superiorem, cui in omnibus obsequi debeas, quam ut ipsi debitum obsequium præstes: ad illamque cognitionem, fides intellectu reddit habilem, sicut ad hoc obsequium, reliquæ virtutes voluntatem reddunt properam. Dicemus autem primo de ipsa fide, tum de ipsius præcepto: tum, de iure de vitio ei oppositis.

C A P. I.

De ipsa fide.

S V M M A R I V M.

- 9 Fides multiplex.
- 10 Definitio fidei in fuso de qua sola est hic sermo.
- 11 Dubium in fide duplex: & ex quo censetur quis infidelis.
- 12 Quæ ad materiam seu obiectum fidei pertineant.
- 13 Actus fidei est necessarius ad salutem.

FIDES alia est humana, qua aliquid creditur propter autoritatem hominum illud affirmantium: de qua non est in præsentia sermo. Alia diuina qua creditur aliquid propter autoritatem Dei illud reuelantis: quæ dupliciter sumitur vno modo actiue, pro ea autoritate quæ in Deo est, ob quam à nobis merito ei creditur: altero modo passiuè, pro ea mentis nostræ affectione, qua Deo aliquid ad salutem nostram proponenti ac promittenti credimus. Atque ab actiua illa acceptione, Deum fidelem: & ab hac passiuà, homines fideles dici expressit D. August. in Psalm. 32. his verbis: Habemus Deum fidelem, distinguamus ab infideli homine: homo fidelis est promittenti Deo credens, Deus fidelis est exhibens quod promisit homini.

Hic autem de sola fide passiuè sumpta, diuinitus menti infusa agitur: quæ est illa cuius necessitatem ad salutem sacræ literæ inculcant, & potest familiariter sic definiri. Deum Dei quo firmiter assentimur iis omnibus, quæ à Deo reuelata sunt per Ecclesiam, quatenus ita reuelata sint. Cuius definitionis prima pars (Donum Dei) indicat fidem esse habitum supernaturalem, quem habere non possumus nostris viribus per solum liberum arbitrium, sed singulari Dei dono, ut ex D. August. refertur in cap. Gratia, de Consecr. dist. 4. & probari potest per illud quod ad Rom. 5. Deus dicitur vnicuique diuissime mensuram fidei. Secunda pars (quo firmiter assentimur) significat fidem, cum nitatur diuina autoritate cui falsum subesse non potest, nullam admittens dubitationem, ita ut ex D. August. in lib. 8. de Trinitate cap. 5. in rebus fidei nemo possit falsa fide dicere (forte) & pro communi axiomate receptum sit illud cap. 1. de Hæreticis. Dubius in fide infidelis est.

Aduerte tamen duplex esse dubium in fide: vnum voluntarium, quando quis sciens & volens dubitat de rebus fidei: alterum inuoluntarium, quale multi ex suggestionem diaboli, vel aliqua ratione humana fallaci, patiuntur contra suam voluntatem, ita ut illud semper repellant. Ac de priore tantum (quod est ex suo genere graue peccatum mortale) intelliguntur supradicta: non item de posteriore; qui scrupulus dici debet potius, quam dubium; & meritoria est illius repulsio, quia cum tentatio superatur, Deus facit cum tentatione prouentum ex cap. 10. prioris ad Corinth.

Tertia pars (iis omnibus) indicat fidem veram seu non fictam (ut ab Apostolo vocatur in priori ad Timoth.

cap. i. vers. 5.) require assensum non aliquorum tantum, sed omnium omnino auctorum fidei; ita ut illoqui vnum eorum reicit, etiam si omnes alios admittat, non sit censendus credere vera fide: quæ à Deo mentibus infusa, proclives facit ad assentiendum ex æquo omnibus ab ipso per Ecclesiam reuelatis, quatenus reuelata sunt.

Quarta pars (à Deo reuelata sunt) ostendit fidem esse earum veritatum quæ Dei reuelatione manifestatæ sunt; non earum quæ ex humana disciplina aut propria experientia habentur. Quinta pars (per Ecclesiam) indicat illa sola habere rationem rerum de fide, quæ Deus toti Ecclesie manifestat: qualia sunt quæ per sacras Scripturas habentur, & per Apostolicas traditiones, ac per generalium Conciliorum, summorumque Pontificum determinationes. Unde si quid alicui Deus reuelaret (ut S. Brigida multa reuelasse dicitur) id non haberet rationem rei de fide nisi approbaretur, & pro tali admitteretur à Ecclesia: cuius est de huiusmodi rebus statueret. Adeo ut D. August. contra Epistolam Fundamenti cap. 5. dixerit, Ego Euangelio non crederem, nisi me commoueret Ecclesie auctoritas. Et D. Paulus (ex cap. 2. ad Galat.) etiam si Euangelium didicisset à Christo Ierosolymam tamen inuicommunicatum suam doctrinam iis de Ecclesia, qui videbantur esse aliquid, ne in vanum curreret aut currisset.

Ex quo constat quam turpiter Caluiniari errent fingentes se spiritum particularem habere: cuius suggestionibus tanquam reus fidei assentiri debeant, nihil de Ecclesie approbatione aut reprobatione solliciti: quod nõ modo errore est: sed etiam errorum omnium seminarium: cum in errore aditus illusionibus diaboli transfigurantis se in angelum lucis ex 2. ad Corinth. cap. 11. vers. 14. & excitetur audacia iactandi propria delicta pro diuinis reuelationibus:

Vltima pars (quatenus ita reuelata sunt) significat, cum multa causa esse possint assentiendi iis quæ à Deo reuelata sunt per Ecclesiam: ratio aliqua probabilis, miraculum aliquod factum ad eorum confirmationem, auctoritas concionantis, vel alia eiusmodi: solum eum assensum esse fidei diuinitus infusæ, qui propterea illis adhibetur, quod sint à Deo reuelata per Ecclesiam; vt cum credimus Deum esse trinum & vnũ, esseque omnium Creatorem, quia ipsa ita dicit per Ecclesiam: non autem quia ratio aliqua ita esse conuincit, vel quia communiter ita dicitur.

Atque ex dictis licet intelligere materiam siue obiectum circa quod fides versatur, esse omnia quæ à Deo reuelata sunt per Ecclesiam. In quorum numero ponuntur omnia quæ in scripturis canonicis continentur, & quæ per Apostolicas traditiones vniuersales confirmantur, & quæ in Conciliis suis generalibus siue particularibus à Sede Apostolica confirmatis determinantur, & quæ à Romano Pontifice vult vniuersalis Ecclesie caput definitiuntur, & quæ ab omnibus sanctis Doctoribus vniuersim consenti de rebus ad Christianam religionem pertinentibus dicuntur, & demum omnia quæ infallibili consequentia ex aliquo prædictorum deducuntur: ista enim veritatum genera, tanquam à Deo variis licet modis, reuelata, recipiuntur ab Ecclesia.

Actus vero proprius fidei qui circa illa exercetur, interior quidem est credere seu firmissime sibi persuadere: exterior vero tum eorundem confessio ore facta, tum professio facta opere, signisque externis. Necessaria autem est omni homini iam definita fides, non tantum ad finem, id est, beatitudinem suam consequendam, iuxta illud Marci vltimo, [Qui non crediderit condemnabitur] & illud Ioan. 3. Exaltari oportet filium hominis, vt omnis qui credit in ipsum non pereat sed habeat vitam æternam (quod D. A. han. expressit initio sui symboli) vt etiam ad media, id est, ad opera meritoria beatitudinis exercenda, iuxta illud ad Hebr. 11. Impossibile est sine fide placere Deo] adeo vt nemo saluetur extra Ecclesiam Catholicam, in qua sola inuenitur vera fides. Quod tamen non est ita intelligendum quasi sola fides ad meritum & beatitudinem sufficiat. Nam sine charitate eam nihil prodesse, patet ex ca. 13. prioris ad Corinth. & ex definitione

Concil. Trid. sess. 6. De iustificatione cap. 7. sed sicut emissio sanguinis, potest sic necessaria esse ad sanitatem, vt tamen sufficiens non sit, nisi adiungantur alia remedia.

CAPVT II.

De præcepto fidei.

SUMMARIUM.

- 14 Haberi præceptum de fide, datum expresse de actibus, ipsius, qui sunt: internus quidem credere, externus vero, confessio, & professio eiusdem fidei.
- 15 Præcepta de constituenda, & profitenda fide.
- 16 Obligatio credendi, communis infidelibus, cum fidelibus, & quatenus.
- 17 Que Christianus discere, ac que credere teneatur.
- 18 De articulis fidei, & eorum ignorantia excusata.
- 19 De præceptis & de Sacramentis deque alijs discendis à Christianis.
- 20 Obligatio constituendi & defendendi fidem implenda est in duobus casibus sub pena peccati mortalis.
- 21 Explicatio difficultatis num liceat de fide disputare.
- 22 Tres casus in quibus licet disputare de fide disputare.
- 23 Quatuor actus oppositi confessioni fidei quorum primus est, ore negare Christum, seu se Christianum esse.
- 24 Secundus, ore profiteri falsam religionem.
- 25 Tertius, occultare, dissimulare, vel tacere fidem in casibus in quibus obligatus est illam constituendi.
- 26 Quartus, declinare fidei confessionem in casibus, in quibus est constituenda.
- 27 Obligatio profitendi fidem secundum Caietanum.
- 28 Illius sententia rigidior reiecta, tenendum est talem obligationem tantum vigere in casu necessitatis.
- 29 Ratio Caietani in contrarium, cum earum refutatione.
- 30 Quando talis casus censeri debeat contingere.
- 31 Quatuor genera præcipua signorum, quibus quis censeri potest aliquam religionem profiteri.
- 32 Quatuor casus, in quibus nullum talium assumere licet, cum fuerit signum falsæ religionis.
- 33 Quomodo talis casus liceat extra eosdem casus.

Cum ex antedictis habeatur, fidem necessariam esse ad salutem, dubium non est, quin sit in præcepto: quandoquidem de medijs ad æternam salutem consequendam necessarijs, præcepta in primis dantur. Quo nomine Matth. 19. dicitur. Si vis ad vitam ingredi serua mandata. Intellige vero esse in præcepto, non quidem secundum se: sed secundum actum suum proprium.

Præcipitur autem actus fidei: interior quidem, per illud Marci 1. Pœnitentini & credite Euangelio: & per illud ibidem cap. vlt. Qui crediderit & baptizatus fuerit saluus erit, qui vero non crediderit condemnabitur. Quæ verba præceptum continent perinde ac alia similia, quibus media consequendæ salutis proponuntur sub comminatione mortis æternæ: vt illud Ioan. cap. 3. Nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei] & illud in seq. cap. 6. Nisi manducaueritis carnem filii hominis, non habebitis vitam in vobis] & illud Lucæ 13. nisi pœnitentiam habueritis omnes similiter peribitis] Item ad Rom. 1. Qui talia agunt digni sunt morte] & ad Galat. 5. Qui talia agunt regnum Dei non consequentur.]

Exterior vero actus fidei, qui est confessio, præcipitur per illud Matth. 10. & Luc. 12. Omnis qui confitebitur me coram hominibus, confitebor & ego eum coram patre meo qui in cælis est: qui autem negauerit me coram hominibus, negabo & ego eum coram patre meo qui in cælis est] & illud ad Rom. 10. Corde creditur ad iustitiam, ore autem fit confessio ad salutem] & illud 2. ad Timoth. 2. Si negauerimus, & ille negabit nos.

Alter vero, qui est professio fidei, præcipitur per illud Mar. 8. & Luc. 9. Qui me erubuerit & meos sermones, hunc filius hominis erubescet cum venerit in maiestate

12.

13.

14.

15.

qua & Patris & sanctorum angelorum.] De quorum trium actuum obligatione generaliter dicendum est, quantum sufficit ad iudicandum de peccatis penitentis, & ad examinandum ipsum circa fidem.

De obligatione credendi.

SECTIO I.

16. Tenentur credere etiam infideles, qui nondum susceperunt baptismum, cum sufficienter promulgatum fuerit illis Euangelium. Quando autem id contingere censendum sit, varias sententias refert Thomas Sanchez in opere morali lib. 2. cap. primo num. 4. Cum quo in numero 6. contenti erimus id breuiter dicere, quod sufficit ad nostrum institutum. Res fidei tunc infidelibus ita sufficienter proponi, vt iure diuino ipsi credere teneantur; cum eos rationibus, vitæ sanctitate, contrariorum errorum confutatione, atque signis ita confirmatur, vt naturale dictamen incipiat prudenter prescribere eas credendas esse: contrariamque eisdem sectam, esse falsam. Eo ipso enim, quod infideles videntes res fidei esse credendas, et merito censentur, illis proponitur.

Vnde idem auctor deo deducit notatu digna pro praxi. Alterum est sumptum ex Caiet. 2. 2. quæst. 1. art. 4. quod rationes, quæ reddunt rem probabilem respectu vnius intellectus, non sufficient ad id respectu alterius intellectus: ita nec quæ rem fidei reddunt credibilem respectu vnius, sufficient ad reddendam respectu alterius: prout patet cum vnus aliquid dicentem existimat esse fide dignum, non item aliter; quorum prior facile iudicatur tale dictum credible esse: posterior non item. Alterum est sumptum ex Alpho. à Castro, De iusta hæret. punit. lib. 1. cap. 8. dub. 2. Idem quod dictum est de infidelibus, esse pari ratione dicendum de baptizatis nutritis inter infideles, vel Hæreticos; nimirum ipsos non teneri statim credere nec Hæreticos debere reputari, donec fidem sibi sufficienter propositam respuant; alias enim quia sola fides in baptismo infusa, sine exterius docentis voce, non sufficit ad credendum: ignorantia illos à pertinacia ad hæresim necessaria, excusabit. Bene autem idem Sanchez addit propositionem sufficientem non contingere illis ex eo, quod à Magistris, à quibus in hæresi educantur, audiunt aliqua de fide, qualia traduntur à veris Catholicis: quoniam ea proponuntur ipsis præpostere, ac peruersè: blasphemando nimirum, irridendo, animoseque impugnando; adeo vt ab agnoscenda vera fide tam sint alieni, quam nutriti inter pure infideles; ideoque ad deponendum errorem, in quo enutriti sunt, non minus quam iidem pure infideles, indigeant alicui memoratâ sufficienti propositione, vt censentur peccare contra præceptum fidei.

17. Iam quoad ceteros, qui habitum fidei in baptismo susceperunt, & inter Catholicos educantur; notandum est pro praxi nobis proposita: illos ipso fidei præcepto adstringi ad credendum, vbi peruenierint ad perfectum rationis usum. Et quia nequeunt ea credere, quæ non didicerunt (dicente Apostolo ad Rom. 10. Quomodo credent ei, quem non auerunt, aut quomodo audient sine prædicante) fieri, vt sicut sunt quædam, quæ omnes credere, ita & esse, quæ omnes discere teneantur; consideranda Confessario interroganti suum Penitentem.

Primum ergo iure Ecclesiastico per cap. Vos ante omnia, De consecr. dist. 4. quilibet Christianus debet memoria tenere Symbolum Apostolorum, & orationem Dominicam siue Latinâ, siue aliâ linguâ, ex Nauarr. in Enchir. cap. 11. num. 18. Qui simul admonet eorum culpabilem ignorantiam esse gratæ peccatum veniale. Et ratio esse potest, quod quamuis Symbolum Apostolorum, & orationem Dominicam quoad verba tenere, non sit necessarium ad salutem, dummodo sentiantur res verbis ipsis expressæ: nihilominus tamen valde indignum sit, & à communi piorum Catholicorum sensu alienum, talia verba non tenere: tanquam ea, quibus apertissima ratione proponuntur fide credenda, & oratione petenda à Deo; indeque est, quod sollicitudine tanta, tantoque studio pa-

rentes curant ea ipsa verba suis liberis ab infantia inculcare memoria. Etsi id non sit illi satis, sed debeant de rebus per eadem significatis, erudiri.

Item iure diuino quilibet Christianus teneretur credere, primo, vera esse omnia, quæ credit Catholica Ecclesia, in qua Romanus Pontifex est caput, tanquam Christi in terris Vicarius; itemque eandem Ecclesiam non posse errare in fide; quippe quam omnes iubentur audire. Matth. 18. & quæ columna est, firmamentum que veritatis, ex prioribus ad Timoth. cap. 3. habens perpetuo assistentem sibi Spiritum sanctum, qui eam doceat omnem veritatē, ex Ioan. cap. 14. 15. 16. Ita vt aliquid illorum, quæ proponit tanquam de fide, non velle credere, aut velle non credere, aut de eo voluntarie dubitare, sit peccatum mortale; propter notabilem Dei iniuriam, quam tale quid continere merito censetur: maiore ratione, quam notabilem iniuriam hominis honorati contineat, illi aliquid vere dicenti, recusare credere.

Teneretur secundo Christianus credere explicite, saltem in consilio, crasso modo, sanctissima Trinitatis mysterium, hoc est, Patrem, & Filium, & Spiritum sanctum, esse tres personas inter se distinctas, non item esse tres Deos, sed vnicum verum rerum omnium Creatorem, Conservatorem, ac Rectorem: neque est necesse, vt respondere possit nonnullis questionibus quæ habentur in Catechismo pauperum: quoniam eæ pertinent ad tanti Mysteriorum aliquam declarationem, quæ non est vulgi, sed Doctorum propria. Pro quo faciunt, quæ Thomas Sanchez habet in opere morali lib. 2. cap. 3. numero 17. & 18.

Teneretur tertio, simili modo credere mysterium Incarnationis Dominicæ, hoc est, Filium Dei Patris, factum esse hominem propter nostram salutem (qui & pro ea mortem passus sit) Na vt vnus idemque sit verus Deus, & verus homo. Quod mysterium quia totius Evangelicæ doctrinæ, nostræque salutis fundamentum est; illud credere, itemque mysterium Trinitatis ob illius ab hoc dependentiam, censetur necessarium necessitate, vt vocant, medijs: seu sic vt saluo actu omnino excluso, obtineri nequeat ab iis, qui peruenierint ad perfectum usum rationis. De qua re Sanchez præced. cap. 2. In ea non immeritabiliter, quia ad institutum nostrum, sufficere potest, monere Confessarium, quod debeant Penitentes rudes super eo interrogare, sique inuegat ipsos talium mysteriorum ignaros esse, eosdem erudire sufficienter ad credendum explicite, crasso saltem modo, suum Creatorem esse vnum Deum in tribus personis distinctis, quas indicasse verba à Christianis vsurpari solita, cum dicunt: In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Et suum Redemptorem vnum eundemque esse, & verum Deum, & verum hominem, pro sua salute mortem crucis passum, vitæque redditum, regnare in celo.

Teneretur quarto similiter credere alia fidei nostræ mysteria, præcipue Symbolo Apostolorum comprehensa: præsertim autem ea quæ Ecclesia solemnizat festorum institutione: vt Natiuitatem Christi ex Virgine: Passionem, & mortem in cruce: Resurrectionem ex mortuis: Ascensionem in cælum, nonnullaque alia. Rationem de iis construendi rudes, à quibus ignoratur cum ad confessionem accedunt, habes breuiter, ac familiariter traditam in præced. lib. 2. cap. 13. In iisdem vero posse interdum esse locum excusationi à peccato (quod alias est de se mortale, tanquam commissum in materia valde graui) per ignorantiam inculpabilem, aut per impotentiam; bene docet Sanchez in memorato cap. 3. numero 20. citatis alijs in eadem sententiam. Vnde vt in sequenti numero 21. idem addit ex Azorio tomo 1. Moral. institut. lib. 8. cap. 8. quæ vltima: Rustici valde rudes, ac hebetes, qui prædicta ignorant, non sunt à confessione repellendi, vt potest quorum ignorantia vacat culpa; & prout supponimus, accedat ostendendo se paratos esse ad diligentiam quamcumque poterunt adhibendam in addiscendis, quæ scire tenentur. Quod si postea inueniantur neglectis discere, cum potuerint, procedendum est cum illis, sicut in alijs peccatis cum reciduis procedendum esse habitum

est lib.

est lib. 2. num. 101. & 102. Facillimum autem esse, prædictorum ignorantiam in hac re culpâ vacare ex eo intelligitur, prout idem author habet in præced. num. 20. quod frequentissime contingat nihil ipsos de vi, & autoritate præcepti credendi audiuisse, aut si audierint nihil percepisse, aut si perceperint, aliis negotiis discentos suâ obligationis esse prorsus oblitos, aut quo tempore addiscere potuerunt, caruisse Doctore, à quo instruerentur.

19. Teneatur quinto, scire quæ necessarij sunt ad Christianam, sanctamque vitam ducendam, vt præcepta Decalogi; & præcepta Ecclesiæ omnibus Christianis imposita, quæ seruari nequeunt, nisi sciatur. Quamquam necessarium non est, etiam si rationale sit, tenere ordinem, & verba, quibus sunt concepta; pro quo plures auctores Sanchez refert in eod. cap. 3. num. 16. Sed sufficit quemque de singulis, si interrogetur, respondere posse; prout iam attingimus in præced. lib. 16. num. 43. & fuse tractat Suarez in 2. tomo de Relig. lib. 3. cap. 6. num. 6. & alioquot sequentibus.

Teneatur sexto, scire ac credere sacramenta baptismi; pœnitentiæ, & Eucharistiæ; de quibus recipiendis data sunt præcepta pro omnibus; atque baptismum tantum semel recipi in remissionem peccatorum; iuxta illud Symboli quod in Missa recitatur: Confiteor vni. Baptisma in remissionem peccatorum; & in Eucharistia Christum sub accidentibus panis & vini esse; nec quod in ea ponitur esse amplius pro pane & vino habendum: sed pro vero corpore & sanguine Christi veri Dei & veri hominis. Ac demum Pœnitentiæ sacramentum requirere vt accedens ad illud suscipiendum, confiteatur omnia sua peccata, prius conscientia diligenter discussa: ac de eis super omnia doleat proponatque firmiter numquam in illa recidere Deo iuuante, ac credat Ecclesiæ ministrum, potestatem habere, ipsum ab eisdem absoluedi. De cæteris Sacramentis, qui vult ea suscipere, teneatur scire quod ea sint Sacramenta, neque in peccato mortali suscipienda esse.

Adhuc illi qui inter hæreticos versantur, tenentur scire quod falsa sint illa quæ ab illis communiter obtruduntur populo, contra Catholicam doctrinam: vt Romanam Ecclesiam non esse veram Ecclesiam; & alia multa expressa in professione fidei quam habet Bulla Pij 4. quæ incipit Iniunctum; & circumfertur cum Concil. Trident. Adde (in quo omnes Theologos in 3. sentent. distinct. 25. consentite notat Bannes ad D. Thomam 2. 2. quest. 2. art. 3. dub. 3. & 4.) Parochos, Confessarios, Prædicatores & Doctores debere sic explicare supradicta scire, vt possint circa ea alios erudire & corrigere; cum id pertingat ad ipsorum officium. Episcopus autem teneri scire mysteria maiora nostræ fidei ita sufficienter, vt possint contradicentes arguere iuxta illud, quod ad Tit. 1. dicitur, oportere Episcopum amplecti eum qui secundum doctrinam est fidelem sermonem, vt potens sit exhortari in doctrina sana, & eos qui contradicunt arguere.

De obligatione confitendi fidem.

SECTIO II.

20. QVOD olim ab Eleazaris dictum est, nullam esse obligationem confitendi fidem, si ea corde retineatur, firma, ostenditur ex variis Scripturæ locis hæresim esse: vt videre est apud Alphons. à Castro lib. 10. aduersus hæreses, verbo Martyrium hæresi 1. Inter quos apertissimus est ille ad Rom. 10. Corde creditur ad iustitiam, ore autem confessio fit ad salutem. Quæ verba ostendunt clarissime sub mortali esse obligationem confitendi fidem.

Ex qua obligatione, vt apte iudicetur de peccatis. Notandum est primo, præceptum quo ea imponitur, esse affirmatiuum, ideoque non obligare pro omnitempore, sicut si negatiuum esset: sed solum pro eo in quo necessitas vrget illud impleri: vt (ex recepta D. Thomæ sententia in 2. 2. quest. 3. art. 2. censeretur vrgeri in duobus casibus, in quibus omnis Christianus teneatur fidem suam confiteri, etiam non interrogatus: & in quibus si interrogaretur non debet eam tacere, nec verborum ambiguitate celare, sed clare & aperte illam ore profiteri. Prior est, quando ho-

nor & gloria Dei id requirit: vt censeretur cum si quis taceat, fides purabitur falsa: vel ipse eam deseruisse, vel Deus blasphemabitur, aut religio vera afficietur ignominia. Posterior est cum vtilitas, & emolumentum spirituale proximi tale quid postulat, vt quando tacente aliquo, alij auerterentur, à suscipienda fide: vel versarentur in periculo deficiendi à iam suscepta. Cum autem duo sint, quæ maxime possunt fidei confessionem impedire: nimirum pudor humanus, & timor persecutionis; vtrumque Dominus excludit iniquiens Matth. 10. Quod dico vobis in tenebris, dicite in lumine: & quod in aure auditis prædicate super tecta: & nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere. Quem locum in eam sententiam vsurpatum habes ex D. Chrysol. 11. quæst. 3. cap. Nolite timere.

Notandum est 2. eandem esse rationem defensionis fidei, quæ est confessionis: hoc est, in iisdem casibus omnes teneri fidem voce defendere; in quibus tenentur eam confiteri: ita vt non defendentes censentur fidei proditores; iuxta illud quod sub finem citati canonis dicitur: Sicut Sacerdos debitor est, vt veritatem quam audiuit à Deo prædicet: sic laicus debitor est, vt veritatem quam audiuit à sacerdotibus, probatam quidem Scripturis, defendat fiducialiter: quod si non fecerit prodit veritatem. Corde enim creditur ad iustitiam & ore fit confessio ad salutem.]

21. Circa quod difficultas mouetur num licitum sit de fide disputare. Ad cuius explicationem D. Thomas 2. 2. quest. 10. art. 7. ponit quatuor: quorum primum est peccare tanquam infidelem eum, qui de fide disputat dubitando, cum dubius ipse fide, infidelis sit. Secundum est, licitum esse de fide disputare ad confutandos errores contrarios, vel exercitij gratia, præsertim coram doctis & firmis in fide. Tertium est cum rudes peruersi fuerint ab hæreticis, scientes illorum errores & rationes; non modo esse licitum, sed etiam necessarium coram illis de fide disputare: dummodo inueniantur, qui ad id præstandum sint idonei. Quartum est, non esse bonum atque ad eam ex Caiet. in summula verbo Disputare, peccatum esse imprudentiæ, de fide disputare coram simplicibus Catholicis, nisi forte res esset valde clara aut clare explicaretur; quia periculum est ne auctis rationibus contrariis, incipiant dubitare; cum sint alioqui firmi.

Post D. ipsum Thomam vero, editus est Canon Quicumque de hæreticis in 6. quo sub pœna excommunicationis prohibetur, ne quis laicus publice aut priuatim audeat de fide disputare. De quo Caiet. & Bannes ad cit. art. 7. notant excommunicationem eam non esse sententiæ lætæ à iure, sed ferendæ à Iudice; ideoque non incurri pro facto. Quamuis (quod etiam habet Caiet. in citato verb. Disputare) peccatum sit mortale, si laicus sciens sub tali tantaque censura sibi redditam esse illicitam disputationem huiusmodi, nihilominus præsumeret eam instituere.

22. Verumtamen ex iisdem authoribus tres sunt casus in quibus eo canone non obstante, laici possunt de fide disputare. Primus est, quando disputatur exercitij gratia apud doctos: sic enim ad publicas disputationes Theologicas admitti solent Iuris vel Medicinæ doctores, qui sunt laici. Secundus est, quando laicus fuerit valde doctus & exercitatus in rebus Theologicis: quia ratio & scopus dictæ legis est, vt laici indocti prohibeantur de fide disputare. Nec refert quod ea generaliter loquatur: quia esse cum hac restrictione intelligendam, vltus ostendit, quo constat aliquos laicos: vt Albertum Pyghium, Henricum 8. Angliæ regem aduersus Lutheranos, Balduinum & Villegagnon aduersus Calvinianos nostri temporis hæreticos, non tantum verbis sed etiam scriptis disputasse, quod non fuit improbarum. Quod autem in contrarium habet in opere morali lib. 2. cap. 6. Thomas Sanchez suadere videtur eandem restrictionem, ordinarie locum habere tantum cum multum vrserit necessitas: quod & vsus receptus confirmat.

Tertius casus quando vel honor Dei, vel vtilitas proximi exigit vt laicus disputer de fide, seu defendat fidem: tunc enim is non solum licite potest, sed etiam tenetur

disputare defendendo fidem: iuxta illud 1. Petri 3. Parati semper ad satisfactionem omni poscenti vos rationem, de ea quæ in vobis est spe & fide.]

23. Notandum est 3. confessioni fidei opponi quatuor actus, qui rationem habent peccati mortalis tanquam valde iniuriosi veræ fidei & Christianæ religioni. Primus est, ore negare Christi fidem, qui nunquam licere potest, dicente Domino Matth. 10. Qui me negaverit coram hominibus, & ego negabo eum coram Patre meo qui in caelis est. & Apostolo in 2. ad Timoth. cap. 2. Si negabimus, & ille negabit nos.] Quæ verba continent præceptum negatiuum de re ita mala, vt per nullum modum possit sine peccato mortali fieri, iuxta illud quod 11. quæst. 2. cap. Non solum 2. ex D. August. habetur Timendo mortem carnis tuæ, mortem labiis apinæ tuæ: quanta enim vita est confiteri Christum, tanta mors est negare. Quo etiam loco notatur, quod non solum ille Christum neget, qui eum negat esse Christum: sed etiam ille qui cum sit, negat se esse Christianum. Et probatur exemplo D. Petri qui negavit Christum negando se esse ipsius discipulum. Vnde illi prædictum est à Domino; non quidem te discipulum meum esse negabis, sed me negabis. Probari inde quoque potest: neque priuatim coram vnicuique, negari Christum sine graui peccato: quandoquidem grauius peccat vt Petrus negando Christum coram vna ancilla. Probationes alias habet Bannes 2. 2. quæst. 3. artic. 2. dub. 1. conclus. 2.

Ex quo in seq. concl. 4. aduerte, ita ad tantum procedere quom quis in odium fidei, siue priuata, siue publica auctoritate interrogatur, An sit Christianus: quia interdum sub nomine Christiani, is qui interrogat, inquirere vult conditionem aliquam nihil pertinentem ad religionem: vt si quis explorator capiatur à Turcis dum bellum gerant cum Christianis, interrogetur An sit Christianus, non quidem vt sciatur ipsum Christi religionem profiteri, sed vt sciatur esse de exercitu hostium: respondens se non esse Christianum, non peccat contra confessionem fidei tanquam eam negans, quia responderet tantum ad mentem interrogantis, & non iuxta propriam nominis significationem. Istud non obscure inquit D. Thomas lect. 2. ad cap. 10. epist. ad Rom. dicens confessionem fidei esse in præcepto, quando exigitur à tyranno persequente fidem; non si exigitur ab eo qui malefactorem vel inimicum persequitur. Vbi aduerte obiter falso negantem se Sacerdotem esse aut religiosum, non peccare hoc peccati genere, quia tantum negat suum statum, non vero suam fidem, sicut negando se Christianum aut Catholicum esse. Id quod ex Caiet. & Azorio, Sanchez habet in opere morali lib. 2. cap. 4. num. 10.

24. Secundus actus confessioni fidei contrarius, est ore profiteri falsam religionem: vt si quis verbis asserat se Iudæum esse aut Mahometanum aut Caluinianum. Quo actu ostendit se existimare religionem nostræ contrariam, esse veram; & ex consequenti ipsam nostram esse falsam. Id quod multo magis iudicandus est facere, si diserte fateretur talium sectarum dogmata esse vera. Tale peccatum vero, grauissimum est, vt pote quo & vera fides negatur, & per mendacium in religione, diabolo seruitur: ita vt nulla condicione ad illud, quisquam adduci debeat prout ex D. August. habetur 22. quæst. 2. cap. Primus est. Nec tamen excommunicatio lata in hæreticos, propter illud (saltem in foro conscientie) incurritur ab eo, qui interea in animo suo veram fidem retinens; ore tantum non corde, illam negaret aut falsam profiteretur: quem ad. cum Sylu. & Tabien. aduersus Caiet. notat. Nauart. in Enchir. cap. 11. num. 25.

25. Tertius actus eidem confessioni contrarius, est occultare, dissimulare, vel tacere fidem in duobus casibus in quibus supra diximus nos obligari ad illius confessionem. Cui obligationi satisfacere non possumus tali actu interueniente; quo proinde mortaliter peccatur, cum vt ante diximus illa ipsa obligatio sit sub mortali. Extra eisdem casus vero, licitum est occultare, dissimulare & tacere fidem, sicut & non confiteri: quia inde nec subtrahitur Deo honor tunc temporis exhibendus: nec damnum proxi-

mo inferitur. Quæ ratio, quia locum plerumque habet cum quis interrogatur priuata auctoritate (quod discernere ex circumstantiis loci, temporis, & personarum relinquitur arbitrio prudentis) tunc licet tacendo, vel vitando amphibologia; vel dicendo quid tua interest: aut aliud simile licet inquam interrogatione eludere, ex cap. In mandatis. c. 43. dummodo id non fiat ex verecundia vel ex timore, quod Christus prohibet: sed ex prudentia Christiana, ne vel irrideatur fides, vel patiamur aliud quod grande detrimentum sine vtilitate: iuxta illud Matth. 7. Neque mittatis margaritas vestras ante porcos, ne forte contulerint eas pedibus suis, & conuersi disumpant vos.] Habenda est tamen ratio in eare, quantum fieri potest, ne ex taciturnitate graue detrimentum proximi sequatur.

26. Quartus, & vltimus eiusdem generis actus, est declinare confessionem fidei fugiendo persecutionem; quod quidem peccatum mortaliter in duobus illis casibus, in quibus tenemur fidem ipsam confiteri; quia in illis talis confessio est ad salutem necessaria, quæ fieri non potest interueniente predicta declinatione. Extra eisdem vero casus licet persecutionem fugere, vt D. Athanasius in apologia pro sua fuga probauit ex verbis Domini Matth. 10. Cum vos persequerentur in ciuitate ista, fugite in aliam.] Quanquam tamen alia est ratio Prælatorum quam cæterorum, quando persecutio non est priuata personæ ipsorum, sed populi ipsi commissi; ad quom protegendum & conseruandum in fide, tenentur se mortis periculo exponere, dicente Domino Ioannis 10. Bonus pastor animam suam dat pro ouibus suis, &c.] Attamen si ei necessitati per alium satisfaciunt, excusantur ex D. Thom. 2. 2. quæst. 185. art. 5. aut si vitam ipsorum maiori bono communi seruari necessarium esse, Christiana prudentia dicat: latitare seu fugate possunt exemplo aliquorum Sanctorum. Quod Bannes expressit 2. 2. quæst. 33. ad artic. 3. dub. 4. concl. 4. & consentaneum est doctrinæ quam tradit Caiet. ad prius citatum D. Thomæ art. quintum.

De obligatione profitendi fidem.

SECTIO III.

27. Sicut fidei confessio fit verbis, ita professio fit factis rebusve externis: vt vestibus vel aliis similibus in signum illius assumptis. Ac de obligatione profitendi fidem duotriuntur à Caiet. 2. 2. quæst. 3. art. 2. & in summa verbo Habitus mutatio. Alterum est, quando vestis, vel quid aliud, signum est ad veræ fidei vel religionis professionem immediate institutum siue ex lege, etiam tyranni, siue ex consuetudine, quæ ab omnibus seruatur; nunquam licet tale signum occultare.

Alterum est, nunquam licere, ne quidem ad mortem euitandam, assumere habitum vel aliud signum infidelium: siue illud sit immediate institutum ad professionem falsæ religionis, siue tantum ad finem civilem: vt ad distinctionem aliquorum ab aliis: quale est cæruleum illud aut flauum, quod Indæi portare coguntur, vt à Christianis discernantur. Ratio est, quia, inquit idem, istud esset profiteri falsam fidem, quod nunquam licet.

28. Verum nimis rigida videtur esse ea doctrina. Vnde prius illud, (quod Bannes & Greg. à Valent. ad eundem art. 2. referunt,) restringendum est ad casum in quo ex occultatione proprii signi, aliquid sequitur contra honorem Dei seu fidei, vel contra proximi vtilitatem. Nam tunc quidem Christianus, vt fidem suam ore confiteri, sic externis signis eam profiteri tenetur: attamen aliis, nempe cum nec vrget in contrarium vtilitas proximi, nec apparet iniuria Dei seu fidei, ipse potest occultare quodcumque signum propriæ fidei ob aliquem bonum finem: qualis censetur vitam suam vel alienam conseruare. Ratio est: quia præceptum profitendi fidem est affirmatiuum: & ideo obligat tantum pro eo tempore quo illius implendi vrget necessitas: prout censetur in illis duobus tantum casibus, quos ex D. Thoma in cit. artic. 2. antea num. 20. proposuimus.

Adfert autem pro se Caietanus: tum quod per legem

aut

aut consuetudinem communem præscribentem aliquod certum fidei signum, singuli à publica potestate interrogentur de propria fide: tum quod semper sit contra Dei honorem occultare prædictum signum, seu omittere fidei professionem, sic ut alij putent omittentem, non esse fidelem, vel esse infidelem. Sed siud prius hinc reicitur, quod talis lex vel consuetudo nihil interroget, sed solum præscribat modum profiteri fidem; ad eum seruandum obligando tantum regulariter, seu vt plurimum, ac quando non subest iusta & rationalis causa illum omittendi: prout Caiet. ipse fatetur vsuenerit in vniuersum, legibus humanis iustis.

Posterius vero ex eo refellitur, quod ipse quoque Caiet. confessione, non sit semper contra honorem Dei, quod Christianus permittat se ab alijs existimari non fidelem aut infidelem. Nam multi ita existimant de S. Sebastiano: cuius fides in aula Diocletiani fauillimi Christianorum persecutoris, diu latuit, eo quod vteretur eadem qua prius clamyde militari.

30. Non ergo tenetur quis semper fidem profiteri, ne existimetur fidem non habere: sed ne ex ea existimatione, subtrahatur Deo notabilis gloria vel proximo utilitas: vt censeri potest vsuenerit. Primo quando à Iudice quis in odium fidei & religionis interrogatur. Secundo, cum quis per suam fidei professionem potest impedire blasphemiam Dei vel religionis: vt si quis esset vir magnæ autoritatis, quem si alij scirent Catholicum esse, desinerent ob illius autoritatem & reuerentiam Deum & religionem blasphemare: tunc licet tenetur suam fidem profiteri & profiteri. Tertio, cum notum est aliquem habuisse veram fidem, quam si non profiteretur, putabatur eam deseruisse vt fallam. Quarto, cum etiam ignoretur nunc, quod veram fidem habuerit, scietur tamen paulo post, sequeturque inde iniuria fidei. Quod tamē non procedit quando quis ad modicum tempus omittet veram fidem profiteri: non quidem animo eam deserendi, sed decipiendi alios, vt liberius postea eandem profiteatur. Quo modo Christiani in bello erigunt vexilla Turcarum, vt illos ad se alliciant & decipiant. Postremo, cum ex occultatione fidei, valde probabiliter videtur sequi scandalum proximi, aut aliud notabile detrimentum, cui lex charitatis obuiandum esse præscribat.

31. Posterius autem dictum Caietani, quo modo restringendum sit intelligitur, si prius obseruauerimus esse quatuor præcipua & magis vilitata genera signorum. Primum est, illorum quæ vocari possunt: ciuilia: vt pote quæ ex sua prima origine instituta non sunt ad discernendam religionem, sed potius ad distinguendam vnā nationem ab alia: quamuis per accidens postea euenierit, vt vnā religionem ab alia distinguant, eo quod in vna natione sit vna religio: & in alia, sit alia. Sic Turcicus habitus signum esse censetur Mahometana: superstitio: & habitus Saxonicus præsertim militaris, vulgo videtur signum Lutherana: perfidia. Secundum genus est, illorum signorum quæ à prima quidem sua origine sunt instituta ad distinguendam vnā religionem ab altera: nullum tamen illius cultum continent: cuiusmodi sunt pilei quos Turcæ gerunt cum certo colore: itemque certi habitus quos hæretici nostri temporis vsurparunt in signum, quo discernentur à Catholicis. Tertium genus est eorum, quæ præter distinctionem vnus religionis ab alijs, includunt aliquem cultum, sed generale ac indifferente, qui potest exhiberi etiam hominibus: vt aperire caput, flectere genua, &c. Quartum est eorum, quæ includunt peculiarem cultum, vel soli Deo vero: vel falso Deo & idolo exhiberi solitum, vt sacrificare, adolere thus, osculari idolum communicare cum Calvinianis in cantu subrum psalmodium & in sumptione cœnæ, subscribere ipsorum hæresi propria manu, vel in eam iurare.

32. Quæ cum ita sint, de difficultate, An aliquando liceat necne, falsa religionis signum assumere: tenendum est ex communi sententia nullum antedictorum signorum licitum esse assumere in quatuor casibus. Primus est, quando honor Dei vel utilitas proximi exigit vt aliquis profiteatur suam veram fidem quam occultat assumptione

signi alieni. Secundus est, quando præbetur scandalum: alius: tunc enim moriendum esse potius, quam aliquod tale signum assumere: constat ex facto Eleazari 2. Machab. cap. 6. & ex eo quod D. Paulus in priori ad Corinthi: 8. prohibeat vesci idolothytis, quando ad fit cum scandalo. Sicque intelligendum est illud quod ex D. August. habetur in cap. Sicut, 2. quæst. 4. Sanius est fame mori, quam vesci idolothytis: nempe cum scandalo. Tertius est, quando non est factus bonus, nec subest causa rationalis cur tale signum assumatur. Quanquam in hoc casu assumere signum ciuile, nisi finis sit mortalis, non est de se peccatum plus quam veniale: cum in eo non cernatur notabilis Dei iniuria, aut grauis sui, vel proximi lesio. Quartus est, quando talia signa assumuntur ad significandum illud ad quod principaliter sunt ab alijs instituta. Tunc enim mendacium facti committitur. Namque mendacium, vt in verbis, sic & in alijs signis externis, quibus decipitur animus, consistere posse patet ex doctrina D. Thomæ 2. 2. quæst. 110. & 111.

Extra hos casus autem existimandum non esse peccatum tria priora signorum genera assumere, si adsint sequentes condiciones præcedentibus contrariæ. Primo si ad Dei gloriam vel proximi utilitatem non teneatur quis fidem tunc profiteri. Secundo, si absit scandalum. Tertio, si subter rationalis causa assumendi: idque fiat ob bonum aliquem finem. Quarto, si assumantur ad aliquod significandum quod in se verum est. Hoc quoad signa primi generis constat ex facto S. Sebastiani prout notat Syluest. in verbo Fides quæst. 5. Ille enim cum Christianus esset militari clamyde seu ciuili signo Casarei militis vsus est.

Quoad signa vero secundi generis: patet ex eo, quod Apoll. in priori ad Corinthi: cap. 8. & 10. permittat Christianis, edere ex idolothytis, dummodo id facerent sine scandalo: qui tamen eius, signum fuit infidelitatis apud Gentiles. At cum Christiani ipsi illud non vsurparent in eum finem quo idem Gentiles, excusabantur non modo ab idololatria: sed etiam à mendacio: etiam si alij ea de causa deciperentur, existimantes ipsos esse idololatrias, quando quidem diu rei non dabant signum: quia facta non habent vni significandi ex parte facientis, nisi ab eo fiant significandi. Imo: vt ipse Caiet. 2. 2. quæst. 111. art. 1. recte docet. Inde excusans à mendacio Dauidem qui coram Rege Achis simulauit se insanum esse 1. Regum 21. Et certe quando recta ratio patitur, licet vt vt verbis, sic & factis ambiguus.

Quoad signa portio 3. generis: constat ex eo quod lib. 4. Regum cap. 5. Elifæus Propheta permisit Naaman Syro, vt in templo idoli Remmon aperiret caput & adoraret, hoc est, se in terram prosterneret genuque flecteret non quidem idolo, sed Regi Syriæ. Vnde colliges aliquem propter metum mortis, si non sit scandalum, vt quando ille esset omnibus ignotus, posse in templo vel Mahometi vel hæreticorum aperire caput vel flectere genua: dummodo talia faciat, non quidem falso Deo, sed hominibus presentibus: quibus eiusmodi honoris signa, cum de se sint ambigua, possunt de se sine peccato deferri. Quanquam si contingeret talia aliquod signum ad falsum Deum immediate dirigi: quia tunc desineret esse ambiguum, peccatum esset illo vt: Quo modo bene ait Rosella verbo Hæreticus n. 4. peccatum esse mortale osculari sepulchrum Mahometi: quandoquidem ea veneratio referri non potest, nisi ad Mahometem.

Quod autem attinet ad signa quarti generis, existimandum est nulli licere ea assumere ob quemcumque mortis metum: illudque esse peccatum grauissimum: quia sicut eodem præcepto affirmatiuo quo imperatur assensus interius veræ fidei, imperatur etiam externa veræ fidei professio: ita eodem præcepto negatiuo, quo prohibetur interius falsa fidei assensus, prohibetur etiam externa falsa fidei professio: quæ intrinsece mala est, vt pote mendacium facti perniciosum, ideoque peccatum grauissimum, tanquam in materia maximi momenti, qualis est veræ fidei commissum.

C A P. III.

De vitis fidei contrariis, & specialiter de pura infidelitate.

S U M M A R I U M.

- 34 Infidelitatis divisio in puram, & mixtam: quodque infidelitas trifariam accipi possit, negativae, privativae, & contrariae.
- 35 Infidelitatis cum pura tum mixtae divisio.
- 36 De Gentilismo, & Iudaismo.
- 37 In quibus prohibeantur Christiani communicare cum infidelibus.
- 38 De mercimonio cum infidelibus prohibito fidelibus.
- 39 De communicatione cum infidelibus in bello gerendo.

34. **O**MNIA vitia fidei contraria generali infidelitatis nomine comprehenduntur, quae duplex est: vna pura, eorum qui fide carent, quia nunquam illam susceperunt: altera mixta, eorum qui fidem antea susceptam deseruerunt. Atque pura infidelitas (de qua late disserunt D. Thom. & ipsius interpretes Caier. Banes & Gregor. à Valentia 2. 2. quæst. 10. & Summularij in verbo Infidelitas trifariam sumitur: primo pure negativae; pro carentia fidei in eo qui nihil unquam de illa audiit: siue sit puer siue adultus: quo modo non est peccatum, vt D. Thom. loco cit. art. 1. expressit: & aduersus Adrianum confirmat Gregorius à Valent. disputat. 1. quæstion. 10. puncto primo: sed est pœna peccati originalis: & in adultis plerumque; peccati etiam actualis. Quae tamen à regno cœlorum excludit hoc nomine quod ingressus ad illud non pateat sine fide in Christum: vt luculenter ostendunt quæ idem Gregorius habet in præced. quæst. 2. puncto 4. Nobis sufficit impossibile esse sine fide placere Deo] ad Hebr. 2. eaque in Christum: quia non est in alio aliquo salus, &c. Act. cap. 4.

Secundo infidelitas sumitur privativae pro carentia fidei in eo qui cum possit hanc habere audiendo prædicationem Euangelij, id negligit: Quo modo locum habere potest tantum in adultis, estque graue peccatum; de quo Dominus Ioan. 15. Si non venissem & locutus non fuisset, peccatum non haberent] nempe infidelitatis commissum non credendo, vt D. August. tract. 89. in Ioan. interpretatur.

Tertio, sumitur contrariae pro vitiosa quadam qualitate in eo qui caret fide, iam satis sibi manifestata: quia illam suscipere non vult: eamve contemnit ac respuit. Quod etiam peccatum graue esse, patet per illud Ioan. 3. Qui non credit, iam iudicatus est, [& illud Mar. ult. Qui vero non crediderit condemnabitur.] Est autem in intellectu tanquam in subiecto quemadmodum ipsa fides: sed tamen dependenter à voluntate hoc nomine, quod ea recusat intellectum in obsequium Christi captivare ad asserendum interiori instinctui diuino; & externæ prædicationi Euangelij: prout necessarium est ad credendum supernaturaliter, religionis Christianæ mysteria. Cuius reculationis propria radix, causaque est superbia.

35. Porro duæ distinguuntur species puræ infidelitatis Gentilismus & Iudaismus. Gentilismi nomine autem comprehenduntur superstitiones, veræ fidei contrariae, in iis qui fidem ipsam nulla unquam ratione susceperunt: quales sunt nostro tempore superstitiones Mahometanorum, & idololatrarum, qui adhuc apud Indos visuntur. Nomine vero Iudaismi significatur infidelitas Iudaorum: qui cum fidem Christi susceperint in figura, tam in veritate, reque ipsa suscipere contemnuunt ac tenuunt. Duæ autem constituuntur species infidelitatis mixtæ: nempe hæresis, qua quis fidem semel susceptam partim retinet, partim reiecit: & apostasia, qua quis totam fidem semel susceptam, penitus reiecit ac deserit. De quibus omnibus sigillatim dicendum est: in reliqua quidem parte huius capituli, de Gentilismo, & Iudaismo: de cæteris in duobus sequentibus capitulis.

De Gentilismo & Iudaismo.

SECTIO VNICA.

36. **H**ic pro iudicio de peccatis nobis proposito vnum tantum occurrit tractandum; quatenus scilicet conuersatio cum infidelibus sit vel non sit Christianis licita: nam cætera non faciunt ad Penitentis examen in foro penitentiam. Igitur conuersationem cum infidelibus generaliter prohibetur Christianis, per illud 2. ad Corinth. c. 6. Nolite iugum ducere cum infidelibus] itemque illud: Quæ pars fidelis cum infideli?

37. In particulari vero prohibetur primo communicatio fidelium cum infidelibus in iis quæ spectant ad falsum ipsorum cultum & religionem: vt donatio nem vel venditionem vel commodationem eorum quibus vtantur in suis sacrificiis: vel adificationem sanctorum, vbi suos ritus exercent. Patet ex eo, quod tale quid sit cooperari infidelitati ipsorum, ideoque sit plane illicitum: nisi absit omnino intentio mala, & adificationabilis causa ob aliquam necessitatem ex parte fidelis: qui tunc in re alias indifferenti exculabitur iuxta Syluestri doctrinam in verbo Infidelitas quæst. 4. Cui Gregorius à Valent. subscribit 2. 2. disput. 1. quæst. 10. puncto 5. Et confirmatur pari exceptione licita mutui ab vituario: de qua postea libr. 23. num. 100. & aliquot sequetur.

Prohibetur secundo, matrimonium fidelis cum infideli: cap. Caue. 28. quæst. 1. Prohibetur tertio subiectioni aut nimia familiaritas fidelium cum infidelibus: cap. Nulla, distinct. 54. Quod similiter dicendum est de omni conuersatione, etiam humana fidelium cum infidelibus ex qua derogetur fidei, vel nascatur periculum subuersionis ipsorum fidelium, aut scandalum puillorum: quandoquidem iure diuino talia sunt euitanda, Secus est, si fideles qui firmi sunt in fide, conuersentur cum infidelibus propter eorum bonum: nempe vt eos ad fidem conuertant prout docet D. Thom. 2. 2. quæst. 10. art. 9.

38. Prohibetur demum mercimonium cum infidelibus: idque sub pœna excommunicationis: si mercimonium sit armorum quibus oppugnent Christianos, quorum sunt hostes, & cum quibus bellum gerunt, vt solent Turcæ & Saraceni: quod habetur ex cap. Ita quorundam, cap. Significauit, cap. Quod olim, & cap. Ad liberandam De Iudaïs: atque ex Extrauaganti Ioann. 22. eod. tit. & ex Extrauaganti primo inter communes, eodem quoque titulo: Quæ excommunicatio hodie reseruata est Summo Pontifici in Bulla Cœna Domini: quam suo loco in præcedenti lib. 9. c. 18. exposuimus.

39. Aduerte vero, quod etsi in eam tantum incurrant ferentes arma ad Turcas & Saracenos, qui cum Christianis bellum gerunt: grauius tamen peccare illòs qui ipsam quoamque modo auxilium ferunt in bellis contra Christianos: non vero si in bellis iustis contra alios infideles. Nam licitum esse in illis auxilium ferre ipsis, habetur ex cap. Si dominus, & cap. Iulianus 11. quæst. 3. vt & licitum esse auxilio ipsorum vt in bello iusto (nisi obster scandalum) colligitur ex libr. 1. Machab. cap. 8. vbi Machabæi inierunt fœdus cum Romanis gentilibus, promittentes se suis auxiliarios in bello: idem ab illis vicissim postulantes. Alia quæ de infidelibus traduntur tanquam remotiora ab instituto nostro, relinquemus scholasticis Theologis: vt quod non sint armis ad fidem compellendi, sed tantum prædicatione: nec eis inuitis filij ipsorum quandiu sunt adhuc sub eorum cura, sint baptizandi: quod ritus illorum si legi naturæ non repugnent possint tolerari, vt facilius ea Christianorum tolerantia, ad fidem complectendam inducantur: quodque possint eadem de causa habitare inter Christianos, nec facile expelli debeant, nisi alios subuertere nitantur: nec offendendi sint à Christianis in persona aut rebus suis, absque Iudicis sententia.

CAP. IV.

De heresi.

SUMMARY.

- 40 Tractantes de heresi, & ratio illius nominis.
- 41 Definitio heresis.
- 42 Error ad conditionem heresis requisitus.
- 43 Pertinacia quam debet habere coniunctam.
- 44 Distinctio heresis à reliquis infidelitatibus, & modus in eam labendi.
- 45 Obiecta circa quod errando heresis incurritur.
- 46 Propositionum quæ certo sunt Catholicae, duo genera.
- 47 In quo consistit pertinacia constituens heresim.
- 48 Quo modo ignorantia, in re fidei errantem excuset ab heresi.
- 49 Dubius in fide, aut cobibens assensum circum de fide, quando iudicandus sit hereticus.
- 50 Hereticus dicitur, tum improprie, & materialiter: tum proprie, & formaliter.
- 51 Nondum baptizatus censeri potest hereticus, ex sententia Alphonsi à Castro, si in fide errat, sufficienter de ea instructus: non item is, qui licet infans baptizatus fuerit, non est tamen postea in fide instructus.
- 52 De eo qui inuitus fidem Catholicam profiteretur, & ipsi qui alterius dictis perinde firmiter credunt, ac crederent articulis fidei.
- 53 De eo qui credit aliquid tanquam dogma fidei, cum non sit tale dogma.
- 54 Quid sit propositio heretica, quid non Catholica, quid erronea, & quid suspecta de heresi.
- 55 Quid sit sapiens heresim, quid temeraria, quid scandalosa.
- 56 Quid male sonans, quid schismatica, quid iniuriosa.
- 57 Sex gradus hereticorum.
- 58 Qui heretici sunt tantum animo, incurrunt solas penas à Deo impostas: qui autem heresim signo externo prodiderunt, Ecclesiasticas quoque, incurrunt: & quas illi qui sunt occulti, quasque illi qui manifesti sunt.
- 59 Quatenus illi qui aliquo debito sunt adstricti heretico, liberentur ab eo propter ipsius heresim.
- 60 De debito fidelitati.
- 61 De debito dominij, & sequij.
- 62 Pena à iure imposta hereticis quarum executio requirit sententiam iudicis: quarum alie retrahuntur post dictam sententiam.
- 63 Alie vero valent ad exceptionem aduersus hereticum, etiam ante datam eandem sententiam.
- 64 Pena hereticorum, quæ tantum habent locum post iudicis sententiam.
- 65 Alie quæ locum non habent, nisi cum sententia executioni mandatur.
- 66 Duodecim genera personarum, quæ præter hereticos in excommunicationem incurrunt intuitu heresis.
- 67 Quinque personarum genera quæ eodem intuitu incurrunt alias penas non omnino spirituales, sed quasi temporales.
- 68 Sex alia genera earum, quæ etiamsi non puniantur à iure, sunt tamen respectu hereseos penas dignæ.
- 69 Recipiendi sunt heretici respicientes.
- 70 Quomodo recipiendi.
- 71 Requisita ad modum recipiendi in foro tertiori.

tionem necessaria videntur, complectemur aliquot questionum explicatione.

QVÆSTIO I

Quid sit heresis.

Heresis dicitur à *hērēō* id est, ab eligendo Græce dicitur, Latine sonans electionem, ut in cap. Heresis, 24. quæst. 3. ex D. Hieron. notatur. Quod nomen ad significandam opinionem fidei Catholice contrariam (quam quis sibi eligendo naufragium in ipsa fide facit, etiam si Christo adhaerescere intendat) ideo hic usurpatur, quod cum electio sit meliorum ad finem conducentium: tali opinione imbutus adhaerescens Christo, recedit à medijs ad salutem conducentibus, quæ illi tradidit: eligiteque ea quæ propria mens & opinio iugerit. Ita habetur ex D. Thoma in cit. quæst. tract. 1.

Definiri autem potest heresis, quod sit error pertinax, in eo qui fidem proficitur, manifeste contrarius illi veritati quæ certo Catholica est. Cuius definitionis prima pars, hoc est, error, loco generis ponitur potius, quam infidelitas, vel peccatum; veritatem opus carnis (ut possit congruenter Apostolo ad Gal. 5. ubi inter opera carnis numerat sectas, Gæce *αἵρεσις*) vel opus Diaboli (iuxta illud quod idem Apost. prior ad Timoth. 8. heresim vocat doctrinas demoniorum) quia melius per errorem, quam per aliquid cæterorum heresis natura exprimitur.

Duo veritatis error includit: nempe falsam credulitatem in intellectu, in quo incipit, nam ipsius vitium, sicut è contra, fides inest tanquam virtus: & peruersum affectum in voluntate: à quo, sicut fides ab affectu pio, incipit & habet ut actus sit liber, constituens peccatum commissum contra præceptum diuinum de creando, & de non inferenda fidei iniuria. Colliges autem ex hac parte: quod etiam si adfit peruersitas voluntatis, si ab intellectu abicit incredulitas, abesse quoque heresim. Neque enim censendus est hereticus qui mæchatur, aut qui consultat vel adorat demonem, vel corpus Christi conculcat pedibus, aliudve horrendum peccatum committit: contra dictamen veritatis fidei, nisi in intellectu sit error, quo talia licita esse credantur: ut ex D. Thoma Palud. & D. Anton. recte admonet Iacobus à Graphijs lib. 2. de error. cap. 8. num. 2.

Colliges similiter quantumvis sit error in mente, non esse heresim, si abicit (à quo incipiat) voluntatis affectus contra ecclesiam Romanam, nitendo ei contradicere: aut etiam si id non intendat; velit tamen loqui eam opinionem quam sit contrariam esse determinationi ecclesie Romanæ: quæ Christi institutione est regula doctrinæ fidei, & iudex contrariorum errorum. Quo affectu, qui is caret, qui inuincibiliter ignoat, aliquid ex determinatione ecclesie, continere primæ & infallibilis veritatis reuelationem quantumvis erret circa illud, et si res sit fidei, excusabitur ab heresi. Id quod censeri potest vsuuenire quibusdam rudibus inter Græcos qui ducti maiorum suorum autoritate, putant apud suam ecclesiam esse Dei reuelationem.

Secunda pars, hoc est, pertinax, indicat illud quod formalem rationem heresis constituit ac complect: vsu enim occisio hominis materialiter tantum est peccatum homicidij, si non sit iniusta: & concubitus soluti cum soluta materialiter tantum est fornicatio, si interueniat inuincibilis facti ignorantia, ut in *Lucob. respectu. Luce Genes. 29.* & acceptio rei alienæ, materialiter tantum est furtum, si non fiat inuito iuste domino. Ita & error circa res fidei, materialiter tantum est heresis, si non sit pertinax: adeo ut heresis formaliter esse nequeat absque pertinacia. Quod confirmatur, quia ut à calore candidus, sic ab heresi denominatur hereticus. Ad rationem autem heretici, ut hereticus est, pertinaciam requiri patet ex cap. Dixit Apostolus & ex cap. Qui in ecclesia 24. 3. Vnde in cap. Damnamus De Summa Trinitate sub finem, heretici esse declarantur qui præsumperint defendere errorem Abbatis Ioachim de essentia diuina: non autem Abbas ipse: quia suum iudicium S. Romanæ ecclesie iudicio submisit, ideoque pertinax in suo errore misisse fuit.

Tertia

40. **D**e heresi in iure Canonico agitur 23. quæst. 7. & 24. quæst. 3. apud Gratianum: & in titulo de hereticis quem habent reliquæ partes eiusdem iuris. Agitur item à D. Thoma ac interpretibus ipsius 2. 2. quæst. 11. item que in verbo Heresis vel hereticus à Summularijs: utque alios omittam ab Alphonso à Castro in libris De iusta hereticorum punitione, & à Melch. Cano in lib. 12. De officiis Theologicis cap. 7. 8. 9. 10. & latius à Turcremata in summa de Ecclesia lib. 4. part. 2. itemque nouissime à Thoma Sanchez in opere morali lib. 2. cap. 7: & sequentibus magno numero. Quæ vero ad Confessarij institu-

44.

Tertia pars definitionis, in eo qui Christi fidem profiteatur, indicat subiectum hæresis; eumve qui ab illa hæreticus dicitur; separatque illam ab alijs infidelitatis speciebus: quæ ab eo in quo insunt, excludunt, omnem professionem veræ fidei: siue nunquam susceptæ, vt pura infidelitas, siue post susceptam repudiata: omni ex parte, vt Apostasia. Auertere autem, quod et si quis ceteros omnes fidei articulos profiteatur: si vnicum pertinaciter neget, ipsum à fide excidere, & in hæresim, incurrere: tum quia deserit propriam rationem fidei: quandoquidem ceteris articulis quos retinet non credit quia propositi sunt ab ecclesia, sed quia illi videntur: Alioqui enim propter eandem rationem, illum quem negat, sibi perinde ac illos persuaderet. Tum quia talis necessario credit ecclesiam, in fide errare posse: neque enim aliter negare, seu falsum esse sibi persuadere potest, quod ea proponit tanquam verissimum.

45.

Reliqua pars definitionis indicat obiectum circa quod errando incurritur hæresis; quod est, falsitas manifeste contraria illi veritati, quæ certo Catholica est: ita vt hæresis iudicari non debeat error, etiam pertinax in homine Christiano, manifeste contrarius veritati physicae, aut alteri quæ non est Catholica: vt quod Sol sit bipedalis: quod nullus sit ignis elementaris. Neque item error de quo non constat sit Catholice fidei contrarius: vt quod ignis inferni licet verissime torqueat, non sit amen verus ignis sed metaphoricus. Nec demum error manifeste contrarius veritati fidei quam non constat certo Catholicam esse: seu definitam esse ab ecclesia Romana tanquam de fide tenendam ab omnibus: ita vt hæreticus non sit censendus persistens in tali errore, quantumvis de eo ad moneatur à viris grauissimis (etiamsi peccet peccato temeritatis) dummodo putet suam opinionem non esse contra Ecclesiam Romanam determinationem. Errorem enim in materia fidei priusquam ea definita sit ab ecclesia, non esse hæresim Canus in lib. 12. de locis Theologicis c. 7. D. Th. & Caiet. secutus ostendit. Tum quia Concilium Const. sess. 8. distinguit propositiones hæreticas à non Catholicis, sed erroneis, sapientibusve hæresim: cuius distinctionis ratio vix afferri possit, si omnis error in materia fidei hæresis esset, etiam antequam ab ecclesia definitur. Tum quia omnis propositio quæ modo hæretica est, semper fuisse hæretica: nec possent hæreses distingui in veteres & nouas: cuius contrarium patet ex cap. Achatius 24. quæst. 1.

46.

Porro propositiõnum quæ certo Catholice sunt prout ex D. Aug. Bannes refert 2. 2. q. 11. art. 2. in expositione 2. cõclusionis, quædam ad fidem directe & immediate pertinent: id est, sine consequentia rationis cadunt sub fidem: vt articuli fidei, atque adeo omnia quæ sunt in sacra Scriptura: ac traditiones Apostolicae & definitiones Conciliorum ab Apostolica Sede approbatorum. Quædam vero pertinent indirecte & mediate: nempe ex earum negatione, necessario per bonam consequentiam inferitur falsum esse aliquid, quod ad fidem immediate pertinet: vt si quis neget Christum esse risibilem, indirecte & consequenter errat in fide: quoniam per consequentiam naturali lumine manifestam, inde inferitur quod Christus non sit homo perfectus.

QVÆSTIO II.

In qua consistat pertinacia ad rationem hæreseos necessaria.

47.

PRO responsione dicendam videtur talem pertinaciam consistere in eo, quod error cui aduenit, sit scienter contra ecclesiam Romanam: ita vt per eum, huic quæ est fidei regula, contradicens, sibi ea ratione auferat principium correctionis eiusdem sui erroris. Quod vero Sylu. Hæresis 1. nu. 5. vult ad pertinaciam requiri temporis diuturnitatem & perseverantiam aliquam Bannes ad ante citatum locum D. Thomæ in expositione 1. partice definitionis, merito reicit: dicendo in eodem momento quo aliquis auctoritatem ecclesie, sibi contrariam esse sciens, assentit alicui propositioni, statim ipsum in suo assensu pertinacem esse sufficienter ad hæresim: quia si in momento potest haberi consensus sufficiens ad peccatum adulterij vel

homicidij: quidni etiam poterit in momento haberi assensus sufficiens ad crimen hæreseos?

Addit idem auctor (quod continet restrictionem eius quod paulo prius dictum est) eum non esse hæreticum censendum qui etiamsi perseveret in aliquo errore, fidei contrario: ignorat tamen ipsum contrarium esse definitioni ecclesie, nisi haberet animum vt quantumcumque talis error eidem definitioni contrarius esset, de sua nihilominus opinione dimoueri noller, nec per Ecclesie auctoritatem corrigi: quia in ipso fidei ratio formalis inde destrueretur. Quod quidẽ procedit, non modo cum ignorantia fuerit vincibilis vel probabilis, vt solet esse in multis rusticis, qui propterea excusantur à peccatis, quod nequiverint veritatem fidei errori suo contrariam addiscere: sed etiam cum fuerit vincibilis atque culpabilis: vt est in ijs qui fidei veritatem suo errori contrariam addiscere potuerunt & neglexerunt: hi enim quantumvis grauius peccent tali negligentia: non sunt tamen censendi hæretici, quia non peccant in fidelitate, tanquam ij qui propositionem contrariam fidei eligant in illius iniuriam: sed peccato omissionis, & negligentia descendendi quod debuerunt & potuerunt: sicut discipulus qui ex ignorantia & studendi negligentia errat, non offendit magistrum tanquam iniustus in illius doctrinam, sed tanquam negligens in studendo. Veruntamen si ignorantia fuerit procurata & affectata, etsi non debeat censeri coniuncta cum hæresi: si tantum sit ex tadio discendi: tamen si sit ex intentione errandi in rebus fidei contra ecclesiam Romanam, non excusat ab hæresi: quia talis intentio tantum est in eo qui ecclesie Romanæ definitionem ideo ignorare vult, quod eandem in dictis rebus falli posse putet. Quod quidem sufficit ad hæresim, etiamsi quis nullum alium errorem habeat contra speciem ecclesie definitionem: quoniam ea ratione tollit sibi principium correctionis, dependens ex eiusdem ecclesie auctoritate.

De dubitatione quæ mediã est inter scientiam & ignorantiam, habetur in cap. 1. De hæreticis: quod dubius in fide infidelis sit. Id autem intelligendum est cum distinctione. Nam dubitatio quædam est habens animi pertinaciam, qua quis scienter aduertenterque dubitat in ijs quæ nouit esse de fide Catholica, vt, An sit vita æterna? contra illum symboli articulum, Credo vitam æternam: talisque dubitatio inducit hæresim. Quædam vero est quæ procedit à scrupulo conscientie, aut à primis motibus, quibus dubitans non consentit, sed resistit auerendo quidquid est contrarium fidei traditæ ab ecclesia Romana, cui optat se in omnibus conformare: & talis dubitatio non inducit hæresim, cum sit potius pœnã quam culpa (quandoquidem contra voluntatem contingit) immo sit materia meriti iustæ, qui se firmans in recta fide, talibus motibus resistit, perinde ac que is qui inuitus patitur prauas cogitationes, ex cap. Sed pensandum est, Distinct. 6. Signum moraliter certissimum quod dubitatio tantum sit huius posterioris generis. Bannes ex Cano refert, quod quis in ipso conflictu magna molestia afficiatur, tanquam odio habes errorem, & diligens veritatem. Atque hoc quod de dubitatione dicitur, similiter intelligendum est de cohibitione assensus, qua quis vitatur circa ea quæ nouit esse de fide: si enim vitatur deliberate, quia renuit assentiri veritati, quæ scit esse Catholicam, hæreticus est: non item si ea vitatur ex scrupulo vel alio motu quem inuitus patitur.

QVÆSTIO III.

Quisnam censendus sit hæreticus.

HÆRETICUS sicut & hæresis dicitur dupliciter: vno improprie & materialiter de eo, qui quomodocumque tenet errorem fidei Catholice contrarium: altero modo proprie & formaliter de eo solo, qui vere habet hæresim superius definitam. Ita vt is hæreticus proprie sit, qui semel Christi fidem professus est, & nihilominus sub nomine Christiano resistit doctrinæ Christi, ab aliqua eius parte recedendo pertinaciter. Arque si talis aliquis nouam hæresim excogitauerit, aut multorum hæreticorum princeps & antesignanus fuerit, hæresiarcha dicitur: cap. Quialiorum 24. quæst. 3. vt Arius, Lutherus, Caluinus

& eius.

& eiusmodi alij. Colliguntur vero, quædam ex ea definitione.

Primum est illud, quod Alphonsus à Castro adfert in lib. 1. de iusta hæreticorum punitione cap. 8. Catechumenum plene instructum in fide Catholica, & postea ab ea pertinaciter recedentem, merito esse hæreticum. dicendum: quia hæresim habet etiam si non subiciatur pœnis & iudicio ecclesiæ, nondum tinctus Baptismo. Nihil est autem, quod in eo immoremur, utpote remoto à praxi nobis proposita.

Secundum, de quo in præcedenti dubit. 2. idem author: Baptizatum in infantia, postea inter Turcas aut hæreticos aliove infidelis educatum in eorum perfidia, non esse dicendum hæreticum: etiam si quando peruenit ad usum rationis, teneat animum errorem veritati Catholicæ manifeste contrarium: nisi postquam fuerit de fide sufficienter instructus, eundem errorem pertinaciter retineat. Ratio est: quia ignorantia talem excusat à pertinacia requisita ad hæresim. Deinde quia ad hæresim committendam, non sufficit accepisse virtutem fidei in baptismo, sicut neque ad credendum: sed adhuc requiritur fuisse à Doctore sufficienter instructum de rebus fidei, iuxta illud ad Rom. 10. Quomodo credent ei quem non audierunt? Vide antecedentia, num. 16.

Tertium est: Eum non esse hæreticum dicendum, qui non ex animi sententia, sed metu & aliquo modo coactus, atque iniustus profertur fidem hæreticam, vel hæreticorum articulis subscribit. Quod absolute verum est quoad forum conscientia: quoad forum exterum vero, tunc solum, cum talis probare potest se id fecisse coactum & non sponte, 15. quæst. 6. cit. Quamquam eiusmodi siue professio siue subscriptio metu vel iniuste facta graue peccatum est, ut ibidem glosa annotat ad verbum Erroris: & patet ex dictis in præced. cap. 2.

Quartum est, de quo adhuc Alphonsus à Castro in sequentibus dubit. 4. Eos non esse dicendos proprie hæreticos, qui dictis alicuius particularis hominis ira firmiter credunt, ac credent articulis fidei. Nam hoc dupliciter contingere potest: vno modo, ut quis propterea taliter credat, quod putet illum alium nihil velle certo affirmare, nisi quod certo est fidei dogma: qua ratione tantum abest, ut credere sit hæreticum: quin potius sit pium, præsertim in inferioribus, rudibus & inruditis, qui dictis suorum pastorum & piorum ac eruditorum Theologorum, eo modo credunt. Altero modo contingere potest, ut quis credat, vel paratus sit credere alicuius dictis siue dogma fidei contineant siue non: perinde ac crederet ipsis rebus fidei: qua ratione credere, non est quidem hæreticum proprie: est tamen temerarium & magnæ leuitatis, iuxta illud Ecclesiastici 19. Qui cito credit, leuis est corde. Ecce fere solent suis hæresiar-chis credere illi qui ab eis seducuntur, peccantes contra fidem per excessum, credulitatemve nimiam proventiorem ex leuitate cordis.

Similiter potest bisariam contingere, ut aliquis illud quod non est de fide, perinde certo credat ac si esset dogma aliquod fidei: vno modo, ex affectu aliquo pio & bono, quem in se sentit: ut si quis ex affectu pietatis erga beatam Virginem certo eam conceptam esse sine peccato originali crederet, perinde ac dogma aliquod fidei, quamuis sciat non esse dogma fidei: sicque credere non est hæreticum sed potius pium. Altero modo ex errore, quo credit illud vere esse dogma fidei quod vere non est: sicque vitium est nimie credulitatis, contrarium fidei per excessum, non autem hæresis: ut si quis ira credat B. Virginem esse conceptam sine peccato originali, ut credat quoque hæreticos esse eos qui contra sentiunt, tanquam negantes dogma fidei, mortaliter peccat nimia credulitate, quæ si manifestata sit externo signo, in excommunicationem quoque incurrit per Extrauag. communem Graue nimis, De reliquiis & veneratione Sanctorum: innouatam in Concilio Trident. sess. quinta in decreto De peccato originali, §. ultimo: & à Pio quinto in bulla quæ incipit, Super specula, edita anno Domini

1570.

QUESTIO IV.

Quomodo distinguantur propositiones hæreticæ, non Catholicæ, erroneæ, suspectæ de hæresi, & aliæ similis notæ, propositiones.

Quia nonnullæ propositiones quæ non sunt hæreticæ, aliquam similitudinem gerunt hæreticarum, ad harum distinctionem ab illis, breuiter docendum est, quid quæque earum sit.

Propositio igitur hæretica ut mente formatur, coincidit cum hæresi superius explicata: ut vero formatur voce, vel scripto, tantum est signum hæreseos; eam in mente latentem, exterius enuncians. Propositio vero non Catholica, est quæ fidei Catholicæ auersatur, à quocumque proferatur, ita ut materialiter nihil differat ab hæretica.

Propositio erronea (ut & sequentes fere omnes) accipi potest: tum generaliter, ut sit quid superius hæretica, & alijs similis notæ: tum specialiter, siue ut species ab hæresi & alijs similibus constituta. Quæ tunc habet gradus, ut tradit Canus in lib. 12. de locis Theolog. cap. 10. quorum primum tenent propositiones repugnantes quidem veritati Catholicæ: non tamen pertinenti ad fidem. Vbi aduerte duplices esse veritates Catholicas, seu quæ ab vniuersali Ecclesia tenentur: quasdam spectantes ad fidem, quibus sublati fidem ipsi necesse sit: ut Deum trinum esse & vnum, hisque opponitur hæresis; quasdam vero, quibus sublati infirmatur quidem fides, sed non perit omnino: ut Religiosos posse medicare, nec obligari victum labore manuum quærere: & propositiones talibus oppositæ, dicuntur erroneæ. In secundo gradu sunt ex propositionibus quæ manifeste repugnant illis; quas Doctores communiter dicunt esse diuinitus reuelatas, etiam si non sint expresse ab ecclesia definitæ: quo modo erronea censeri potest propositio. Quod B. Virgo sit concepta in peccato originali: errore scilicet Theologico, ut Doctorem quemdam appellare voluisse Alphonsus à Castro meminit in lib. 1. de iusta hæreticorum punitione cap. 3. In tertio gradu censentur esse propositiones ex, quæ etsi non sint aperte contrariæ veritati Catholicæ, à doctis tamen probabiliter putantur esse contrariæ: ut quod ignis in inferni non sit verus ignis, sed metaphoricus.

Propositio suspecta de hæresi est, quæ cum habere possit vnum sensum Catholicum, & alterum hæreticum, ratione personæ à qua profertur, hæretica censetur, ut hæc, Pater est maior filio si proferatur ab Ariano, qui filium non tantum ut hominem, sed etiam ut Deum, Patre minore esse credit: quod hæreticum est.

Propositio sapiens hæresim est, in qua sagaci quasi odoratu virorum prudentum, præsertim Theologorum peritorum, aliquid rectæ fidei contrarium includi deprehenditur: ut in hac Caluinistarum, Ridiculum est gestare per viccos Sacramentum Eucharistiæ in supplicationibus: in qua sagax Theologus subolfacit latere hæresim: quod Christus non sit reipsa in Eucharistia. Videri potest Canus loco citato.

Propositio temeraria specialiter sumpta in materia fidei, est quæ de spectantibus ad fidem aliquid enunciat, quod nulla ratione, nullaque autoritate probari potest: quales sunt hæc. Dies iudicii erit infra annum. Ioannes Euangelista fuit sanctificatus in matris utero: & id genus alia. Attamen ut in cit. cap. 3. monet Alphonsus, ab hac temerariis nota liberatur propositio, quæ quamuis autoritate & ratione careat; habet tamen aliquam verisimilitudinem; præsertim si ex illius assertione aliquid utilitatis oriri potest: ut ex multis enunciandibus quæ vniuersi contemplatiui verosimiliter imaginantur, quæque populo narratæ, optimi inde affectus suscitari possunt.

Propositio scandalosa est, quæ præbet occasionem ruerandi errandive in fide; siue hæretica sit: ut illa: Quod quilibet tyrannus potest licite à quocumque subdito occidi: damnata in Concilio Constant. sess. 15. tanquam hæretica & scandalosa: siue hæresis in ea notari non possit. Cuiusmodi sunt plurimæ in commentariis illis Erasmi colloquiis,

& in

& in Apologia Herodoti per Henricum Stephanum: quibus vel occulta Monachorum in vitia perstringuntur: vel falsa profus finguntur. Sunt item enumerationes incommodorum confessionis anricularis: vel abusu qui in Ecclesiam irreperunt, aut aliorum quae fidelibus proposita, praesentant infirmis caulam tuinae: quorum aliqua sub finem citati cap. de hinc commemorat Canus.

56. Propositio male sonans, & piarum aurium offensiva, illa est, quae quamvis nihil contineat fidei manifeste contrarium, continet tamen aliquid quod per aures merito offendere possit. De qua plenus in eodem cap. 10. Canus; admonens hanc non esse spectandam ex vulgi & plebeculae auribus, cuius iudicium crassum est, sed ex auribus viri periti, prudentis ac Theologi: in exemplumque adferens tum hanc, Quod graduatones & magisteria vniuersitatum sint vana gentilitate introducta: & tantum profint quantum diabolus: tum alias à Concilio Constant. notatas, in quibus recensendis nihil est cur immoremur.

Propositio schismatica & seditiosa est, quae vniionem membrorum Ecclesiae, aut vniuersaliter aut particulariter quomolibet tollit. Quales sunt haec. Papa non est superior Episcopo, nec Episcopus simplici Sacerdote, Malo Praelato non est obediendum, & alia similes.

Propositio demum iniuriosa est, quae alicui fidelium statui, vel alicui iustri personae detrahit: quales sunt haec: Omnes de ordine Mendicantium sunt haeretici. Papa est Antichristus, Cardinales sunt ministri Antichristi, & aliae quas notatas à Concilio Constant. commemorat Alphonsus à Castro sub finem citati cap. tertij. Vbi & admonet hasce memoratas propositionum species non esse ita distinctas, quin coincident: vnaque & eadem propositio possit simul esse haeretica, scandalosa, temeraria, schismatica & iniuriosa: vt illa Ioann. Wiclef. Religiosi viuentes in religionibus priuatis, non sunt de religione Christiana. Haeretica enim est tanquam contraria vniuersalis ecclesiae definitioni: scandalosa vero, quia professis suadet vt vota Deo nuncupata violent. Temeraria, quia nulla profus ratione aut autoritate fulcitur. Schismatica, quia Ecclesiam vnitatem violat separando ab ea Religiosos; & denique iniuriosa, quia detrahit statui religioso.

QVÆSTIO

Quot & quae sint poenae haeticorum.

Huius & sequentis quaestionis explicatio eo pertinet, vt ad illius peculiare odium & detestationem, pateat quam enorme, quamque perniciosum sit crimen haereseos.

57. Praenotandum est autem sex haeticorum gradus distinguui. Primus est eorum, qui animo tantum sunt haeretici, nec vllum externum signum haereseos ediderunt. Secundus eorum qui haesim animo conceptam, opere quidem externo prodiderunt, sed clam & occulte tantum. Tertius eorum qui animo conceptam haesim palam & manifeste, opere exterius prodiderunt. Quartus eorum quorum haereseos ad Ecclesiae tribunal externumve forum delatae iam sunt, & examinatur, vel breui examinabuntur. Quintus eorum qui iam de haesi conuicti sunt; & per iudicis sententiam condemnati. Sextus eorum in quos prolata iudicis sententia, est executioni mandata. Iuxta quos sex gradus, sex sunt genera poenarum haeticis ipsis decreta, singulis singula: de quibus dicendum nobis est, & copiose tractat Thom. Sanchez loco memorato in huius cap. initio.

58. Primum igitur genus poenarum quas incurrunt qui sola mente, seu interius tantum sunt haeretici, comprehendit duas à Deo inflatas: prior est reatus peccati mortalis, & quidem grauissimi, in hac vita; posterior est aeterna damnatio, in vita futura, ex cap. Firmissime. De haeticis. Quod confirmatur per illud cap. 11. ad Hebr. Sine fide impossibile est placere Deo. Non dantur ab Ecclesia inflatae, quoniam ea non iudicat de occultis, in mente latentibus omnino.

Secundi generis poenae, quas scilicet incurrunt haeretici, qui haesim animo conceptam signo quidem externo prodiderunt, sed

tantummodo occulto, sunt tres. Prima excommunicatio, per cap. Excommunicamus 1. & 2. De haeticis. & Bullam contra Domini; ad exemplum scilicet D. Pauli, qui ex priori ad Timoth. cap. 1. Alexandrum & Hymenam tradidit Satanae, eo quod naufragium in fide fecissent. Secunda est, irregularitas ex cap. 2. De haeticis. in 6. & ex 1. quaest. 7. per multos Canones. Tertia est, inhabilitas ad omne beneficium vel officium ecclesiasticum, ita vt haeticus non possit esse Index Ecclesiasticus, aduocatus, notarius, &c. ex eodem cap. 2. §. Haeticis; & ex cap. Statutum 2. eodem titulo & libro. de quibus dicendi alias dabitur locus accommodatior.

Tertij generis poenarum: nempe earum quae ultra antedictas haereticis manifestis & aperti incurrunt ipso iure, tam in foro interiori quam in exteriori, tres sunt formae. Prima est, quod illi omnino prohibeantur consortio fidelium: id quod est quidem commune ipsis cum omnibus excommunicatis maiore excommunicatione: sed peculiare est in hoc, quod priuilegium Concilij Constantiensis (de quo in li. 1. num. 110. & tib. sequen.) non obstat quin caeteri prohibeantur cum illis conuersari; si periculum aliquod subuersionis inde immineat; cum teneatur iure naturali & diuino tale vitare: dicente Apostolo in priori ad Corinth. cap. 6. Quae conuentio lucis ad tenebras: & quae Christi ad Bellial: & ad Titum 3. Haeticum hominem post vnam & secundam correptionem deuita, sciens quia peruersus est huiusmodi:] & D. Ioan. in 2. Canonica; Si quis venit ad vos, & hanc doctrinam non asserit, nolite eum recipere in domum: nec auei dixeritis.] Secunda forma est, quod per haesim patris manifestam, filius & qui ex filio descendunt, à potestate ipsius liberentur, & emancipentur ex cap. 2. De haeticis. in 6. §. finali. Tertia est, quod aliqua obligatione aut debito adstringitur tali haeticis, liberetur nec amplius teneatur adstrictus per cap. vltimum De haeticis.

Sed aduerte duplex esse debitum: vnum reale, quando quis rem aliquam debet alteri ratione mutui vel alterius contractus: & qui hoc modo debet haeticis, non liberatur à debito per manifestam haesim creditoris quia praedicta liberatio à debito, est propter periculum subuersionis: quod vix imminet Catholico per realis debiti solutionem haeticis faciendam. Quanquam tamen in duobus casibus à tali quoque solutione Catholicis liberatur. Prior est, quando haeticus putatur vsurus debito in perniciem ecclesiae, & Catholicorum: posterior, quando bona ipsius sunt confiscata tunc enim non illi sed fisco persoluntur. Alterum debitum dicitur personale, quale est quod vna persona debet alteri, ratione subiectionis: de quo solo sermo est in memorato cap. Ex quo habetur id ipsum debitum triplex esse, vnum fidelitatis, alterum dominij, & tertium totius obsequij.

Debitum fidelitatis vocatur fides, seu fidelitas quam quis alteri debet. Et est duplex: vnum quod existit inter dominos & ipsorum subditos, hoc est, vassallos; alterum quod inter coniuges. Prius illud in eo consistit, quod subditi seu vassalli promittunt & iurent se defensores vitam, existimationem, & fortunas eorundem dominorum, contra quemcunque alium, qui non sit dominus ipsius. De qua re habetur cap. De forma, 22. quaest. 5. Et huiusmodi triplex est; vnum summum quod debent Marchiones, Barones, Comites & Ducis Regi; alterum medium, quod dedit Barones, Marchionibus, Comitibus & Ducibus: tertium infimum, quod alij infimi debent Baroni. A quo omni eiusmodi debito, propter domini haesim manifestam liberari vassallos, patet quoque ex cap. Nos sanctorum & ex cap. Iuratos 17. quaest. sexta.

Quod attinet ad posterius debitum fidelitatis: ab eo etiam per haesim manifestam vnus coniugis, alter coniux liberatur: non omnino, saltem ex parte. Nam coniux Catholicus ad vitandum subuersionis periculum potest coniugem haeticam deferere quoad habitationem, quamvis non possit aliud matrimonium contrahere. Id quod constitutum habetur in cap. 2. De diuortijs.

Secundum debitum, dominij inquam, est seruitus seu seruitus, quam debent serui suis dominis. Duplex autem

distin-

distinguitur seruus: vna mancipiorum, à qua per hæresim dominus manifestatur, seruus liberatur: tum iure Canonico per cap. vltimum De hæreticis: tum iure ciuili per legem 2. Cod. Ne mancipium Christianum, &c. Altera seruus est famulorum, à qua etiam pari ratione liberatur serui per hæresim dominorum, quamuis seruitium iurauerint, vt docet Alph. à Castro lib. 2. de iust. hæretic. punit. cap. 7.

Tertium debitum est obsequij: quo nomine significatur ministerium seu reuerentia, quæ exigit personalem præsentiam. A quo etiam debito liberatur superior per hæresim domini sui, auctoritate eiusdem cap. vltimi. Id quod in filijs etiam ac seruis locum habere patet: quia talibus maius quam alijs imminet à parentibus & dominis periculum subuersionis, propter auctoritatem & potestatem, qua hi in illos polleant: ac propter quotidiana exempla, quæ multum ad mutationem animi alliciunt. Cum igitur hæc ita sint, eo ipso, quo filius aut seruus patrem aut dominum hæreticum esse, sic agnoscit, vt manifeste nec per incertitas tantum coniecturas id ei constet: liber est ab illius subiectione: quoad conscientiam nimirum (vt notat à Castro loco citato) quia in foro exteriori cogitur redire ad suum illum superiorē, si nequeat prodare ipsum esse hæreticum. Caterum pœnas hæcenus memoratas hæretici ipso facto, ac ita in conscientia incurrunt, non expectata Iudicis sententia. In quo eadem pœnæ differunt à deinceps commemorandis: talisque differentia ratio hæc reddi potest, quod pœnæ ipsæ memoratæ, vel sint de iure naturæ: ab Ecclesia tamen declaratæ: vel certe in eodem iure fundatæ: cum ipsum exigat, vt quis liberetur ab alterius conuersatione, ex qua periculum ei imminet. Deinceps vero commemorandæ, sint de iure pure positiuo, Superioris tantum arbitrio & voluntate constitutæ.

62. Quartum genus igitur pœnarum, est illarum quæ ipso iure quidem infliguntur: sed non possunt mandari executioni: nec reus illas persolvere tenetur ante Iudicis sententiam. Numerantur autem decem, quæ habent duos effectus ante Iudicis sententiam: vnum quinque priores, & alterum quinque posteriores. Prior effectus est, quod retrorahantur vsque ad diem commissi criminis: etiam si post mortem sententia feratur: quod est (iuxta dicta in præced. li. 13. c. 26. q. 3. propo. 4.) hæreticum postquam damnatus est à Iudice, censendum esse talibus pœnis subiecti, non tantum à die datæ in eam sententiæ: sed etiam à die quo hæreticus esse, suamque hæresim prodere cepit.

Eiusmodi pœnarum vero prima est: quod hæreticus ipso iure perdat omne beneficium & stipendium ecclesiasticum, prout habetur ex cap. Quicumque §. Hæretici, De hæret. in 6. Secunda est, quod omnia bona illius temporalia ipso iure confiscentur, ex cap. Cum secundum leges De hæret. in sexto: vbi etiam additur, non esse faciendam talis pœnæ executionem, seu bonorum occupationem, nisi sententia fuerit super crimine promulgata per personam ecclesiasticam (hoc enim crimen est mere ecclesiasticum ex cap. Vt inquisitionis De hæret. in 6.) quæ habeat ad id potestatem. De qua re videri possunt antea dicta loco memorato. Tria autem aduertere oportet. Primum est, ob hæresim maritorum, dotes vxorum Catholicarum non acquiri fisco, nisi nupserint illis quos ante noverant hæreticos esse, ex cap. Decreuit De hæret. in 6. Alterum est hæretici hæredes qui Catholicici sunt, si pacifice possideant illius bona 40. annis post ipsius mortem, præscribere: dominiumque acquirere, ex cap. 2. De præscript. in 6. Tertium est, quod bona hæretici alienari non possint, quando sententia putatur in ipsum ferenda: nisi vel urgeat necessitas vitæ ad quotidianum victum emendum: vel ille cui alienatio fit, admoneatur de tali periculo: vel alienentur titulo tantum lucratiuo, nec oneroso: seu ita vt is qui illa accipit lucreretur neque oneretur. Videri potest explicatio primæ difficultatis annexæ ante memoratæ questionis triæ.

Tertia pœna est, quod hæret. ipso iure fiat infamis, ex cap. Excommunicamus 1. De hæret. §. Credentes: de qua plenius Alph. à Castro lib. 2. de iust. hæret. punit. cap. 9.

Valerij Par. III. Tom. 1.

Quarta est, quod hæreticus potest excommunicari etiam post mortem, vt habetur 24. quæst. 2. cap. vlt. Quod ita intelligendum est. Sæpe fit vt aliquis sit hæreticus, qui tamen ignoratur talis esse: quo cognito post mortem, ecclesia declarat ipsum excommunicatum, vt constat ex primis canonibus eiusdem questionis.

63. Posterior effectus est: quod aliquæ illius generis pœnæ, ad exceptionem valeant, id est, quod ob eas in iudicio possit excludi actio hæretici, etiam nondum à Iudice damnati de hæresi. Tales autem pœnæ sunt hæ. Prima, indignitas & inhabilitas ad beneficia ecclesiastica & officia publica, per cap. Quicumque §. Hæretici, De hæreticis in 6. De hac Alphons. in fine memorati cap. noni. Secunda, quod hæresis censetur crimen publicum, Cod. de hæret. lege Manichæos. Dicitur autem publicum crimen, de quo potest quibus alium accusare, vt habetur Institutis. §. 1. De publicis iudicijs. Videri potest eodem Alphons. in eodem cap. 9. Tertia est, quod aduersus hæreticum in testem admittatur, tum excommunicatus, tum hæreticus, tum etiam confors criminis, ex cap. Si hæreticus, 2. quæst. 7. & ex cap. In fidei fauorem De hæret. in 6. Quarta est, quod in hæresi, Iudex admittatur excommunicatus, & qui tantum de facto non de iure habet iurisdictionem, ex cap. Præsidentes De hæret. in 6. Vltima est, quod in hæresi quando necessitas urgeat, procedere liceat sine strepitu. Aduocatorum, ac sine figura exterioris iudicij, ex cap. fin. De hæret. in 6.

64. Quinti generis pœnæ, hoc est, quæ locum non habent nisi post Iudicis sententiam, sunt quinque. Prima, quod hæreticus ipso iure perdat omnem iurisdictionem. Non perdit autem ipso facto, propter priuilegiū Concilij Constant. per quod prohibitio communicandi cum excommunicato, nisi sit denunciatus, aut publicus Clerici percussor est relaxata. Secunda est, quod hæreticus si ordines sacros habeat, ab illis degradetur, tradendus brachio seculari, prout habetur De hæret. cap. Excommunicamus 1. & 2. §. Damnati. Tertia est, quod hæreticus per Iudicis sententiam deponatur ab omni dignitate ecclesiastica & ciuili, ex cap. Ad abolendam De hæret. Quarta, quod hæreticus eijciatur in exilium, non tam iure canonico, quam ciuili. Cod. De hæret. lege Ariani: & lege Quicumque. Quinta est, quod hæreticus priuetur beneficio appellacionis, id est, ei interdicitur appellare, idque tam iure ciuili quam canonico, vt habetur De hæret. in 6. cap. Vt inquisitionis §. Vt que de hæresi.

65. Sexti & vltimi generis pœnæ, id est, quæ non habent locum nisi post Iudicis sententiam, & quando eadem mandatur executioni, sunt duæ: prior est perpetui carceris, de qua in cap. Excommunicamus 2. De hæreticis. §. Si qui: vbi dicitur, quod hæreticus etiam conuersus, damnatur ad perpetuos carceres: Posterior est extremi supplicij impositio iure ciuili Cod. De hæret. lege Ariani & lege Quicumque: de qua Alphons. à Castro plura in lib. 2. De iust. hæret. punitio cap. 12. & 13. & Couar. in lib. 2. variarum res. sol. cap. 10. §. vlt. Vbi ostendit merito hanc ipsam pœnam igne infligi. Arque hæc satis de pœnis hæreticorum, nisi addere velis eam quæ post mortem infligitur, vt careant ecclesiastica sepultura: ita vt ex cap. 2. De hæret. in 6. sepelientes illos, incurrant in excommunicationem; à qua non absoluantur nisi proprijs manibus eosdem extumulent: atque locus vbi sepulti fuerint, profanetur.

QVÆSTIO VI.

Quam alij intuitu hæreseos puniantur præter hæreticos ipsos.

66. **M**ulti sunt præter hæreticos, qui intuitu hæreseos incurrunt pœnas Canonicas; quæ sunt triplicis generis.

Primum, genus est earum quæ sunt omnino spirituales: vt pœna excommunicationis: quam incurrunt duodecim hominum genera: 1. credentes hæreticorum, hoc est, illi qui nullum quidem habent in particulari errorem contra fidem, tamen credunt vera esse omnia quæ aliquis hæreticus docet. 2. hæret. fautores, 3. receptatores. 4. defen-

C fores.

fores, suspecti de hæresi. Hique omnes, nisi in ea annum se purgauerint, incurrunt omnes pœnas decretas hæreticis, ex cap. Excommunicamus i. De hæret. §. Credentes. Est tamen differentia quod quatuor primi incurrant in excommunicationem reseruatam in bulla cœnæ Domini, & ultimi nulli reseruatam. Circa quos ultimos notandū occurrit spectum de hæresi dici, & quasi hæreticū damnari, cum qui ab illo cuius interest uocatus, ut de fide responderet, comparere subterfugerit vel se cum cōtumacia absentarit, eaq; de causa excommunicatus est, & per annū animo pertinaci sententiā excommunicationis sustinuit. Id quod habetur ex cap. Excommunicamus i. §. Qui autem De hæreticis. Sexto loco numerantur legentes libros hæreticorum. Septimo, habentes seu tenentes eosdem libros. Octauo, imprimentes. Nono, defendentes eos aperte vel occulte quouis prætextu. Decimo, sepelientes hæreticos & eorum fautores ac defensores. Ex quibus quatuor priores incurrunt iij excommunicationem reseruatam in Bulla Cœnæ Domini: postremi non item: sed tantum in iure communi cap. De hæret. in 6.

Vndecimo, Inquisitores & eorum substituti, ac vicem gerentes, qui sinistre iudicant de hæreticis ex amore vel odio, vel spe lucri, hoc est, qui procedunt contra innocentes, & nolunt procedere contra nocentes; ipso facto incurrunt excommunicationem reseruatam Summo Pontifici, non tamen in Bulla Cœnæ Domini: sed in Clericis, prima §. Verum, De hæret. Episcopi vero qui id faciunt non incurrunt in excommunicationem: sed sunt per triennium suspensi, eo eodem §. Verum. Diligētia autem quam hi adhibere debent in expandis hæreticis à suis Diocesis traditur, in cap. Excommunicamus primo §. Adiciamus. De hæret. Duodecimo, domini temporales, magistratus civiles, & potestates seculares, duces, Marchiones, per cap. Vnquisitionis, in excommunicationem maiorem, nulli tamen reseruatam, incurrunt. tum ipsi, tum ministri ipsorum qua hæreticos iuuant aliquo ex his modis. Primus est, si requisiti ab Inquisitoribus circa curam, custodiam, & inquisitionem hæreticorum, non obediant. Secundus, si requisiti ab Inquisitoribus ut hæreticos in certum & à se designatum carcerem intrudant, delectent exequi. Tertius, si aliquem talem ex carcere liberent absque facultate Inquisitorum. Quartus, si de hæresi crimine, quod est mere ecclesiasticum, cognoscant vel iudicent. Quintus, si post traditionem hæreticorum factam brachio seculari, sententiam non mandent executioni, pœnam debitam infligendo. Sextus si hæreticorum processus aut sententiam contra illos prolatam, impediant. Vltimus est, si opponunt se Inquisitoribus in aliquo actu circa hæreticos.

67. Secundum genus pœnarum, cōtinet eas quæ non sunt omnino spirituales, sed quasi temporales, quas intuitu hæreseos incurrunt quatuor potissimum personarum genera. Primum est, quod ut hæretici, hæreticorum fautores, receptatores, & defensores: sic filii ipsorum vsque ad secundam generationem sint inhabiles ad omnia beneficia Ecclesiastica: sique eis conferantur, collatio sit nulla, ex cap. Quicumque §. Hæretici, De hæreticis in 6. Id quod ex instituto declarabitur in sequenti lib. 30. tract. 2. ubi de ipsis beneficiis agendum erit pro ratione iudicandi de peccatis Clericorum. Secundum est, quod qui susceperunt dignitates, personatus, vel alia beneficia Ecclesiastica ad preces hæreticorum, sint eis priuati: sique id scienter fecerunt: ad alia in posterum non admittantur beneficia, ex eodem cap. Quicumque §. Ad hæc. Tertium est, quod filii (etiam Catholici) hæreticorum excludantur bonis paternis quando fisco sunt acquisita, ex cap. Vergetis, De hæret. Quartum est, quod vxor Catholica quæ scienter cum marito hæretico contraxit, priuetur dote quæ fisco acquiritur: ex cap. Decreuit, De hæret. in 6.

68. Tertium genus pœnarum est illarum, quas criminosus non incurrit quidem ipso facto: istamen ob suum crimen dignus est, cui tales infligantur: quo modo digni sunt excommunicatione, excommunicarique debent sex genera personarum. In quorum primo sunt laici qui disputant

de fide cum hæreticis ex cap. Quicumque §. Inhibemus, De hæret. in 6.

In secundo sunt illi, qui non deserunt hæreticos Iudicibus ecclesiasticis. Inquisitoribus inquam, vel Episcopis, nec testantur aduersus illos, ex cap. Excommunicamus i. §. Credentes, De hæret. Id enim genus est quoddam fauoris aut defensionis. In tribus tamen casibus congruenter doctrinam quam D. Thomas 2. quæst. 33. art. 7. habet de correctione fraterna, censi quis potest non teneri denunciare hæreticum. Primus est, quando credit ipsum non esse pertinacem in errore, ut si sit rudis persona vel idiota; tunc enim satis est ipsum admonere, quod sit in errore; sique se corrigat bene quidem: in minus iam redditur pertinax, & fit hæreticus, ac proinde est deferendus. Secundus est, quando facit aliquid actum externum hæreticum ex timore potius, quam ex errore: ut accidit Catholicis Inter hæreticos degentibus, cum eorum conciones aduent, carnes comedunt, &c. Tertius est, quando sperat sua ad monitione, illum deseraturum hæresim.

In tertio genere sunt Clerici, qui aliquid testamento legant hæretico, ex cap. 5. & 6. De hæret. In quarto sunt Clerici qui administrant sacramenta hæreticis vel fautoribus ipsorum, ex cap. Excommunicamus i. §. Sane, De hæret. In quinto sunt illi qui eos tradunt Ecclesiasticæ sepulturae & oblationes eorum percipiunt, de quo ibidem. In sexto genere sunt qui communicant cum hæreticis in sacramentis, id est, qui percipiunt ab illis sacramenta: quando scilicet ea administrant more hæretico: tunc enim moriendum potius est quàm suscipere, cum id sit participare in eo quod auersatur oditque Deus, iuxta cap. Sic populus, & duobus sequentibus i. quæst. 1. Secus vero si administrant sacramenta more Catholicorum. Nam secundum priuilegium Concilij Constantiensis licet ab eis Sacramēta suscipere, quandiu non fuerint denunciati nominatim.

QVÆSTIO VII

Num hæretici resipiscētes sint recipiendi, & quo modo recipi debeant.

69. **Q**uemadmodum Deus nulli claudit viscera misericordiae, sed omnibus aperit, iuxta illud Ierem. 3. Fornicata es cum amatoribus multis, tamen reuertere ad me & suscipiam te;] & illud Luc. 19. Filius hominis venit querere & saluum facere quod perierat] & illud 1. ad Tim. 2. Vult omnes saluos fieri (quod etiam indicant parabola Luc. 15. De oie perdita & quaesita à bono pastore: & de prodigo amantem à patre recepto) ita Ecclesia sponsa Christi ei se conformans, nulli peccatori, ne quidem hæretico gremium claudit, sed obuiis ipsum vnus recipit. Cumque possit recipere dupliciter: vno modo ad salutem animæ; altero modo ad salutem tam corporis quam animæ: priore modo omnes hæreticos vere resipiscētes suscipit: quia eis nunquam denegat sacramenta Ecclesiastica, ex cap. Super eo, De hæret. in 6. Posteriore autem modo, non debet semper suscipere, cum talis susceptio nonnunquam possit in perniciem communem cedere.

70. Modus autem quo recipiendi, sunt hæretici duplex est: alter concernens omnes fideles: ut ipsi nunquam illis exprobrent suas hæreses, aut alia huiusmodi labe eos aspergant, iuxta illud Leuit. decimo nono. Si adueniat apud vos moratus fuerit, non exprobrebit ei.] Alter concernens Iudices Ecclesiasticos, quibus incumbit hæreticos resipiscētes recipere. Qui adhuc est duplex, vnus in foro exteriori, magna ex parte pendens ex ipsorum recipiantium, id est, Episcoporum vel Inquisitorum arbitrio. De quo videri possunt Alphonsi. Aluariz in 2. thesauro Christianæ religionis cap. 53. & Alphonsi à Castro in lib. primo. De iusta hæret. punitione cap. 24. Alter qui in foro interiori seruatur à Confessariis facultatem habentibus recipiendi hæreticos. Et consistit in quatuor.

71. Primum enim hæreticus resipiscens ante omnia abiurare debet suam hæresim, iuxta cap. Si qui uoluerit & cap. Saluberrimum i. quæst. 7. Quæ abiuratio debet duo continere:

tinere: alterum detestationem & anathematizationem sui erroris iuramento firmatam: alterum, promissionem, iuramento etiam firmatam, non relabendi in hæresim: sed retinendi illibate fidem Catholicam iuxta formam abiurationis quæ habetur i. quæst. 7. cap. Quoties i. in quo etiam si videatur sermo esse tantum de Episcopis, à doctoribus tamen ad alios hæreticos extenditur, congruenter cap. Ego Berengarius De consecr. distinct. 2. fit vero talis abiuratio: tum vt hæretici ostendant se sincere, non autem fictè redire ad Ecclesiam: tum etiam ne ipsi facile relabantur.

Secundo facta abiuratione hæreticus debet prius absolui ab excommunicatione ob hæresim incurta, quam sacramentaliter ab ipsa hæresi, & ab alijs peccatis absoluitur quia excommunicatione impediuntur ab absolutio- nis sacramentalis, prout expositum est in fine præced. lib. 6. Debet tertio absolutio ipsa ab excommunicatione dari, quantum fieri potest secundum formam à iure præscriptam. Debet demum eidem hæretico imponi poenitentia & satisfactio, & simul iniungi alia nonnulla. Vide antedicta in libro nono cap. 4. Cæterum hæreticus absolutus ab excommunicatione, hæresi, & peccatis, manet adhuc subiectus alijs poenis Ecclesiasticis: nempe irregularitati & inhabilitati ad officia & beneficia Ecclesiastica. Unde si vult ab his liberari, debet petere dispensationem à Summo Pontifice: vel ab alio cui ille dispensandi potestatem commiserit.

C A P. V.

De Apostasia à fide.

S U M M A R I V M.

- 72 Definitio Apostasie, & quomodo hæc ab hæresi differat.
- 73 Apostata à fide subiicitur ijsdem poenis quibus hæreticus.
- 74 Præter Apostasiam à fide constituitur Apostasia ab ordine, & Apostasia à religione, cum quibus communicans in nomine non communicat in aliqua generica ratione.

DE Apostasia à fide mentio habetur 2. quæstion. 7. cap. Non potest & 11. quæst. 3. cap. Iulianus & 26. quæst. 7. cap. Non obseruetis & in Gregorij Decretalib. habetur titulus, De Apostatis, v. & in Iustiniano Codice: aguntque de ea D. Thomas & interpretes ipsius 2. 2. quæst. 12. ac Summularii in verbo Apostasia. Definiri autem potest, error hominis Christiani ex toto contrarius fidei Catho- licæ.

In qua definitione pars illa, *ex toto*, Apostasiam ab hæresi (cui cæteræ conveniunt) distinguit: quæ distinctio an essentialis sit, duas diuersas species constituens: an tantum accidentalis, vt solummodo sit penes maius & minus: sicut rapina partis & rapina bonorum omnium; aliqua controuersia est: quam disputant Bannes ad art. 1. citata quæst. 12. & Gregorius à Valen. disp. 1. quæst. 11. puncto 1. ac Thomas Sanchez in opere morali libr. 2. cap. 7. num. 16. & 17. Sed nobis sufficit aduertere quod idem Gregorius notat; extra controuersiam esse debere, quod Apostasia moraliter loquendo, adeo ab hæresi differat ut necessario sit in confessione declaranda: non solum quia intra eandem speciem multo grauior est, quam hæresis: sed etiam quia ordinarie includit aliquam aliam infidelitatis speciem: nempe Iudaismum, aut paganismum, ad quem Apostata se conuertit. Nam duo in Apostasia notantur: vnum est quod Apostata penitus recedat à fide: alterum quod conuertatur ad aliquam sectam superstitiosam: quorum illud est essentialis Apostasie, cum absq; eo nec esse nec concipi possit; hoc vero accidentale tantum, cum possit aliquis fidem quam professus est omnino deseruisse, absque eo quod conuertatur ad sectam superstitiosam: quod ipse quoque Gregorius annotat in seq. q. 12. punct. 1.

Cæterum eadem poenæ sunt decretæ Apostatis, quæ hæreticis, vt communiter notant Summularii in verbo Apostasia: & patet ex cap. Contra Christianos De hæretic. in 6. veruntamen cum triplex sit Apostata: vnus mente

tantum & interior: alter exterior tantum & factio: tertius interior & exterior simul: sicut de hæretico dictum est, solus Apostata tertij generis incurrit tales poenas, etiam si Ecclesia ex fictione iuris & presumptione, possit procedere contra Apostatas secundi generis, nisi se de eiusmodi crimine purgauerint.

Præter hanc Apostasie speciem duæ aliæ ponuntur: vna ab ordine, altera à religione, seu statu religioso: ponuntur inquam non quidem habita ratione communionis in aliquo genere, cum istæ non sint, vt illa species infidelitatis, sed habita ratione vocis. Dicitur enim Apostata ab *apostata*, quod est retrocedere: atque vt ille qui primo fidelis fuit, recedens à fide ad paganismum vel Iudaismum, Apostata dicitur: sic etiam dicitur ille qui cum sit initiatus sacro ordine, ab eiusdem ordinis statu, autoritate propria recedit ad vitam omnino laicalem: vel ducendo vxorem vel assumendo statum repugnantem statui Clericali, vt censetur status militaris. Dicitur item ille qui à Religione quam solemniter vouit, recedit autoritate propria, ad vitam sæcularem. De quibus differere non est huius loci licet Bannes 2. 2. quæst. 12. art. 1. eorum explicationem, explicationi eius de qua differimus coniungere voluerit: doctrinam notatu dignam adferens.

T R A C T A T V S II.

De spe & ei contrariis.

SPES fidei proxime subiungimus, eam charitati antepponentes ordine naturæ, quo prior est, cum possit sicut fides sine charitate esse, non item charitas sine ea: Ordine vero dignitatis eam præponentes cæteris, quas ad primum Decalogi præceptum pertinere diximus: quoniam est vna ex virtutibus Theologicis, omnium præstantissimis. Principio autem notandum est, nomen spei primo impositum esse ad significandam affectionem appetitus sentientis; ita affinem amoris & desiderio, vt cum ille sit absolute inclinatio in bonum, & hoc inclinatio in bonum absens facile: spes in inclinatio in bonum absens difficile: quod tamen obtineri possit. Non enim speramus bonum præsens, sed amamus: nec item speramus bonum facile absens, sed desideramus: & bonum impossibile non pertinet ad voluntatem.

Ex ea vero acceptione id ipsum spei nomen translatum est ad eam de qua hic agere institimus Theologicam virtutem, non sine ratione: quia vt spes appetitus sentientis, requirit primo, bonum sensibile apprehensum: secundo, bonum absens: tertio, difficile: quarto, possibile: quinto, vt appetitus ipse sentiens, quodam animi vigore, & impulsu feratur ad tale bonum consequendum, *ex D. Thom. 1. 2. quæst. 25. art. 1.* sic etiam proportione quadam spes quæ virtus est Theologica idem requirit. Nam fertur in bonum spirituale & æternum; quod est Deus vitæque æterna, per fidem apprehensum: illudque tum absens, tum etiam difficile (*quandoquidem arduum est consequi vitam æternam*) possibile tamen: ita enim æterna potest obtineri ex Dei gratia & misericordia, nostra cooperatione interueniente per bona opera: ac demum est cum quodam animi vigore, & impulsu. De ea autem sufficere ad nostrum institutum explicare tum istius definitionem & præceptum: tum vitia opposita: quæ sunt desperatio illi opposita per defectum: & presumptio eidem opposita per excessum.

C A P. VI.

De definitione & præcepto spei.

S U M M A R I V M.

- 75 Definitio spei cum explicatione.
- 76 Spei comparatio cum fide, & cum charitate.
- 77 Dari præceptum diuinum de spe, quod est affirmatiuum de se, & includit negatiuum.
- 78 Vt affirmatiuum est, pro quo tempore obliget.

75. **S**pes Christiana definitur esse virtus infusa eaq; Theologica, per quam speramus à Deo vitam æternam, cum omnibus medijs ad eam consequendam necessarijs: ex Dei auxilio, gratia, & misericordia ac nostra cooperatione nobis provenientem. Cuius definitionis i. parte, quæ locum tenet generis, significatur id in quo spes communicat cum fide & charitate. Nam ut hæc, sic spes est virtus tum diuinit infusa: seu donum Dei ab ipso infusum animis nostris, iuxta illud Ecclesiastici 2. Ego mater pulchræ dilectionis & timoris & sanctæ spei] & ad Rom. 15. Deus spei repleat vos omni gaudio] tum etiam, Theologica, quoniam habet Deum tam pro obiecto (*Deum enim speramus quatenus est bonum nostrum*) quàm pro fine: quia in Deum speramus, ut per ipsum & in ipso habituri nostram veram & completam beatitudinem.

Excludit autem tum spem acquisitam, qualem habent hæretici, qui ut fidem infusam, ita & spem infusam perdidit: tum spem humanam, quæ ponitur in homine; & præsumptionis potius quam veræ spei rationem habet: damnabilisque est, iuxta illud Plal. 145. Nolite confidere in principibus] ac illud Ierem. 17. Maledictus homo qui confidit in homine, &c.]

Reliquæ partes definitionis, tenentes locum differentie, continent primo actum spei, qui est sperare. Secundo, propriam illius obiectum, quod est vita æterna: eaque tam materialis, *quæ est Deus, quatenus nostrum summum bonum*: quam formalis, quæ est beatitudo in illo Dei, per quam ipse possidendus est à nobis. Tertio, obiectum secundarium: cuiusmodi sunt media ad beatitudinem consequendam necessaria: tum supernaturalia, præsertim gratia gratum faciens, & remissio peccatorum: tum temporalia, quæ ad hanc vitam agendam dum peregrinamur à Domino, sunt necessaria.

Postremo per illud quod dicitur, *ex Dei auxilio, &c.* continet ea quibus fulcitur spes, ut sit certa & firma; fulcitur enim gratia, misericordia, & promissione diuina: itemque meritis tum Christi imprimis, tum Sanctorum ac etiam nostris tãquam causis minus principalibus & instrumentis. Atq; ex his intelligitur. Primo, spem esse virtutem voluntatis cum actus illius, inclinatio scilicet in beatitudinem. Namque inclinari in bonum, non est intellectus sed voluntatis. Secundo, supponere fidem in intellectu. Nisi enim quis credat beatitudinem esse diuino auxilio obtinendam, non utique eam sperat.

76. Tertio, conuenire quidem cum fide & charitate in eo, quod sit virtus Theologica, seu quæ circa Deum tanquam obiectum versetur, sed ab eis multum differre: præsertim à fide, quæ est in intellectu: & est bonorum ac malorum; præsentium, præteritorum, ac futurorum: vniuersalium ac particularium, ad nos aut ad alios spectantium: cum spes de se sit tantum bonorum futurorum & particularium ad nos spectantium. Atque fides sit prior spe: sicut mater, sua prole. Charitas autem vtraque posterior est origine, sed perfectione prior & durabilior: siquidem ex priori ad Corinth. c. 13. nunquam excidit:] ita ut perseveret in beatis in quibus fides & spes non inueniuntur, sed evacuantur per claram visionem plenamque fruitionem Dei.

PARS RELIQUA CAPITIS.

De præcepto spei.

77. **E**x tate præceptum diuinum de actu spei, patet per illud Plal. 4. Sacrificate sacrificium iustitiæ & sperate in Domino] & illud Plal. 61. Sperate in Domino omnis congregatio populi] ac deinde per alia quibus passim spes in Deum nobis in sacris literis commendatur. Ratioque suadet, quia omnis actus ad salutem æternam nobis necessarius, positus est in præcepto. ex communi Theologorum axiomate, fundato in verbis Domini Matth. 19. Nisi ad vitam ingredi serua mandata. Sed sperare in Deo, actus est ad salutem necessarius, iuxta illud ad Rom. 8. Spe salui facti sumus. Vnde spes in Conc. Trident. sess. 6. cap. 6. constituitur dispositio necessaria ad iustificationem: & consequenter ad vitam æternam, quæ non habetur sine iustifi-

78. catione. Itaque actus ille sperandi ex quo spes antea descriptus est, in præcepto: eo quæ obligante lib. mortali, cum detur de actu necessario ad æternam salutem. Est autem præceptum affirmatiuum, includens in se negatiuum de non desperando, neque precludendo de misericordia Dei. Quæ ex parte, iuxta communem conditionem præceptorum negatiuorum, obligat pro omni tempore: ita ut nunquam liceat desperare, aut præsumere de misericordia Dei.

Abolute autem ac secundum se, pro conditione præcepti affirmatiui, obligat tantum pro tempore quo necessitas exigit illud impleri: ut exigere censetur (inquunt ad 2. 2. D. Thom. quest. 22. art. 1. Bannes dubio 2. & Gregorius à Valenzia disput. 2. quest. 4. puncto 1.) per se quidem, cum aliquis infestatur grauiori aliqua tentatione desperationis: quia tunc maxime, necessarium est animum contratio motu spei confirmare. Per accidens vero, cum aliquis tenetur animum spe munire ad superandam tentationem aliquam in materia aliarum virtutum: iuxta monitum Apostoli cum ait ad Titum 2. Abnegantes impietatem & sæcularia desideria, sobrie iuste & pie viuamus in hoc sæculo expectantes beatam spem, &c. Autem instat obligatio aliquid agendi, ad quod spes requiritur tanquam medium necessarium, ut obligatio penitentiæ. Nam sine spe veniæ, penitentia nemo potest ut patet ex dictis in præcedenti lib. 5. num. 38.

Sed ut iidem authores recte aiunt: hæc sperate, est peccatum idem cum eo quod committitur succumbendo tentationi: non item aliquid speciale. Vnde ipsum cum illo in confessione exprimere non est necesse, quod etiam expressit Sanchez in opere morali cap. 3. num. 3. in fine. Ratio vero est: quia visus spei in tali casu non requiritur per se, sed solum ut medium opportunum ad peccatum vitandum in materia alterius virtutis. Extra eos casus autem, ut quis se præceptum istud impleuisse tuto existimet, inquit Bannes ibid. concl. 4. sufficit vtricumque spei aliquoties in anno exercuerit: sicut aliquoties orasse sufficit ad implendum præceptum de oratione: vel certe, ut ait Gregor. à Valenzia. studuerit subinde exercere se in sperando in Deum.

CAP. VII.

De vitijs oppositis spei.

PRIMA PARS CAPITIS.

De desperatione.

SUMMARIVM.

- 79 Definitio desperationis.
- 80 Diuisio desperationis in puram & mixtam, quæ vtraque peccatum est grauius contra Spiritum sanctum.
- 81 Alia diuisio in mentalem, verbalem & realem.
- 82 Dux adhuc alia: vna ex obiecto, & altera ex modis quibus contingit.
- 83 Desperationis causa, & effectus.
- 84 Sollicitudo temporalium quedam bona, & quedam mala: & in quo ab ea differat thesaurizatio, ac quando hæc sit, vel non sit licita.
- 85 Præsumptio multis modis dicitur: & eo quo hic accipitur, duplex est.
- 86 De vtraque quando contingat.
- 87 De vtraque item quod tum pura, tum mixta, seu coniuncta cum errore in fide, esse possit.
- 88 Quodque vtraque peccatum sit mortale: pura tamen minus graue, quam mixta.
- 89 Præsumptio peccatum est minus desperatione: & documentum obseruandum in iudicando de istdem peccatis.

79. **D**e desperatione agunt D. Thom. & interpretes ipsius 2. 2. quest. 20. & Summularij in verbo Desperatio, atque alij: inter quos Viguierius in titulo De virtutibus Theologicis cap. 11. §. 1. eam definit esse diffidentiam

de assequenda beatitudine, propter defectum diuinæ gratiæ & meritorum propriorum: ut quando quis existimat se damnandum, eo quod non credat Deum miserum ipsum, indeque non intendit conuerti. Ita ille & recte: quia motus desperationis est contrarius motui spei ante descriptæ; unde ut sperare in materia propo- sita, est animo in beatitudinem tendere, tanquam in bonum arduum, quod possis diuina ope consequi: & proinde signis redaris ad illius procuratiōem.

80. Diuiditur autem desperatio primo ex forma in qua contingit in puram & mixtam. Pura dicitur, quæ est absque villo errore intellectus circa fidem, id est, absque hæresi, vel alia infidelitate. Mixta vero, quæ est coniuncta cum dicto errore: ita scilicet ut per eam fides & spes amittantur, cum per puram amittatur sola spes: Ad cognoscendum vero quando contingit ea contingat, examinandus est actus intellectus à quo desperatio ipsa procedit. Si enim contineat errorem contra fidem, amittitur etiam fides, & est duplex peccatum nempe desperationis & infidelitatis. Sin secus, manet fides, & est vnicum peccatum desperationis: ut v.g. si quis desperet, quia putat non esse eternam beatitudinem, vel non esse Deum qui potest: aut qui parcedo peccatis, vult eam dare: ita desperat, ut simul erret contra fidem. Non item is qui desperat, quod putet Deum non parciturum sibi: aut le nunquam bene facturum. Non enim est contra fidem putare & dicere Deus non parceret mihi, Ego bene, seu opera meritoria vitæ æternæ, nunquam faciam: cum de horum contrario non habeatur reuelatio diuina per Ecclesiam Catholicam proposita.

Porro vtraque illa desperatio peccatum est in Spiritum sanctum: de quo Nauar. in Enchir. cap. 23. num. 126. Ac pura peccatum est quidem minus quam mixta: sed tamen, ut D. Thomas in cit. quæst. 20. art. 3. recte ostendit, grauissimum. Tum quia vni de virtutibus Theologicis omnium præstantissimis repugnat: tum quia perniciosissimum est: utpote quo ablata spe salutis homo effrenate ruit in vitia, iuxta illud ad Ephel. 4. Desperantes tradiderunt semetipsos immunditiæ. Tum demum quia valde iniuriolam Deo: quia desperationis motus, conformis est falso iudicio de illo, quo indicatur non posse per ipsius misericordiam, quempiam obtinere salutem æternam. Quanquam est peccatum minus graue, quam infidelitas, & quam odium Dei. Ratio est, quia lædit Deum consideratum in ordine ad nos, seu prout à nobis in beatitudinem habendus est: cum infidelitas & odium Dei lædant ipsum secundum se: quoad attributa infallibilis veritatis, & summæ bonitatis.

81. Diuiditur secundo desperatio ex subiecto cui inest, in mentalem, quæ est tantum in voluntate: in verbalem quæ foras prorumpit in verba desperationis: ut Caius, Genes. 4. cum dixit, Maior est iniquitas mea, quam ut veniam mereat] & in realem, quæ prorumpit in actum vel opus, qualis fuit Iudæ proditoris, qui desperas laqueo se suspendit Matth. 27. & eorum qui dicunt Ierem. 18. Desperamus, post cogitationes nostras ibimus & vnusquisq; præuinitatem cordis sui mali faciemus] & eorum qui, ut habet Apostolus ad Ephel. 4. Desperantes semetipsos tradiderunt impudicitia in operationem immunditiæ omnibus, in auaritiā. De quorum numero esse merito censentur, qui semper male viuunt, ne vnquam penitentiam agant. De talibus enim cum Apost. ibid. vere dicimus: quod sicut gentes ambulent tenebris habentes obscuratum intellectum, alienatum à vitæ Dei, &c.

82. Diuiditur tertio ex obiecto circa quod versatur, in desperationem veniæ seu remissionis peccatorum, qualis fuit in Caimo & Iuda proditore: & in desperationem melioris vitæ, seu desistendi à vitis, & gratiæ obtinendæ ad exercenda virtutum opera: qualis est multorum in vitis enutritorum: & in desperationem gloriæ, vitæ ve æternæ consequendæ: qualis est impiorum, quæ describitur in cap. 2. libri sapientia.

Diuiditur quarto ex gradibus seu modis, quibus con-

tingit in tale peccatum prolabi. Quorum primus est, tum quam considerare attente, ea quæ possunt hominem in spem æternæ salutis erigere: ut sunt diuinæ promissiones in fal. viles, & adiumenta oblata à Deo. Secundus est, desperare de temporalibus & necessariis huius vitæ, nolendo se committere diuinæ prouidentia, nimiaque solitudine occupando se in talibus bonis congerendis: contra quam faciendum esse non modo præcipit, sed etiā aperte ostendit Dominus noster Matth. 6. Tertius est, desistere à studio orandi, aut perseverantia in oratione, eo quod nō statim impetres quod petis, tanquam conducens ad salutem tuam: secus quam faciendum esse Dominus præcipit & ostendit duplici parabola apud D. Lucam cap. 11. Quartus est, desperare de veniæ & remissione peccatorum, quam nulli Deum in hac vitæ denegare, & frequenter sacræ literæ indicant: ut tum alibi tum maxime in Plal. 75. vers. 8. 9. 10. Nunquid in æternum proiciet, &c. Isai. 49. vers. 15. Nunquid oblitisci potest mulier infantem suum, &c.] & Iere. 3. Tu fornicata es cum amatoribus multis, tamen reuertere ad me, & suscipiam te.] Ac demum Luc. 15. vbi tres parabole proponuntur ad acclarandam in peccatores propensam Dei misericordiam. Quintus est, desperare de vitæ emendatione, ob ree difficultatem & nostram fragilitatem, quasi Dei gratia non sit multo potentior. Non est enim impossibile omne verbum apud Deum: quod dicit Isai. 46. Lauamini, mundi estote, &c. si fuerint peccata vestra ut coccinum, quasi nix de alba nubur. Sextus est, diffidere de æterna sua salute, abieci illius spe; eo quod Deus (ut accidit ei qui Luc. 19. pecuniam Domini seruauit absconditam in sudario) concipiatur potius tanquam austerus & quasi tyrannus, quam ut pius pateat.

SECUNDA PARS CAPITIS.

De causa & effectibus desperationis.

83. Causa desperationis ex D. Thoma 2. 2. quæst. 20. art. 4. duplex est) vterim onuit amonem, qui sepe desperationem suggerit) prior quidem acedia seu tristitia quedam deiiciens animum, & reddens legnem ac ineptum ad operandum: per eam enim dominantem in affectu hominis, inducitur torpor quidam auertens à salute procuranda: posterior vero est luxuria, cui qui deditus est, non audeat aggredi opera dura, & aspera virtutum ac penitentia, quibus mereatur salutem æternam.

Effectus desperationis est quoque duplex, vnus, nimia sollicitudo rerum temporalium: alter, thesaurizatio seu aggregatio diuitiarum.

84. Circa priorem (de quo sacri interpretes ad cap. 6. D. Matth. & Summularij in verbo Sollicitudo) notandum est sollicitudinem temporalem, quandam esse laudabilem & quandam vituperabilem: laudabilis est enim, quæ suscipitur ex necessitate naturæ, seu ad procuranda vitæ necessaria, ne Deum tentemus, & vt orium fugiamus, ac vitutem exerceamus. Nam si tatis esset illicita, non diceretur Genes. 2. In sudore vultus tui vesceris pane tuo. Nec in Proverbijs cap. 6. vers. 6. piger mitteretur ad formicam, quæ æstate parat & congregat, quod in hyeme comedat. Laudabilis item est quæ suscipitur ex deuotione & charitate: vt illa de qua Luc. 10. Martha Martha sollicita es.] & ad Rom. 12. Qui præest in sollicitudine.] & 2. Corin. h. 11. Sollicitudo omnium ecclesiarum.]

Vituperabilis autem est sollicitudo superflua, & immoderata, quæ reprehenditur à Domino nostro Matth. 6. graueque peccatum esse ostendunt, sex (quæ & ipsa per se peccata sunt) in quibus ea consistit. Primum est, intentione voluntatis ferri in bona temporalia tanquam in finem, vitæque scopum. Ad quod loco citato prohibet Dominus dicens, Nolite vobis thesaurizare super terram. Vbi est thesaurus tuus, ibi & cor tuum erit. Quibus verbis cum indicetur, talem sollicitudinem cōtinere auersionem à Deo, cum conuersione ad creaturam, indicatur consequenter peccatum esse.

Secundum est, nimio studio quærere temporalia: ita vt spiritalia amittas propter ea. Id quod reprehendit Domi-

nus dicens. Primum querit regnum Dei & iustitiam eius, & hæc omnia adiciuntur vobis.

Tertium est, nimis timere ne temporalia deficiant, præfertim necessaria ad vitam: quem timore si Dominus repellit tribus argumentis. Primo, quod anima plus sit quàm esca, & corpus plus quam vestimentum; quasi dicat, Deum qui animam & corpus nobis dedit, sine nostra anxia sollicitudine; daturum esse nobis, siue eadem, victum & vestitum. Secundo, quod plantis & bestiis prouideatur sine tali sollicitudine. Considerate, inquit, filia agri, &c. Tertio, quod gentes talia inquirant: quasi dicat: Talem timorem prouenire ex defectu fidei, seu rectæ existimationis de prouidentia Dei.

Quartum est, non satis considerare de habendo auxilio diuino, ad obtinenda talia bona: cui obuiat Christus inquis: Scit Pater vester, quia his omnibus indigetis. Quintum est, nimium considerare suis viribus & industria ad talia consequenda. Id quod reprehendit Dominus inquis: Quis vestrum potest ad staturam suam adijcere cubitum vnum. Sextum est, talem sollicitudinem nimiam, protrahere in futurum; contra quod ait idem Dominus, Nolite solliciti esse in crastinum.

De thesaurizatione illud solum occurrit notandum, eam à sollicitudine, de qua dictum est differre solum, quod sit superfluum, cum illa sit necessarium: & ideo dici superabundantem in posterum prouidentiam. Est autem illicita, sicut & antedicta sollicitudo quando immoderata est, & prouenit ab affectu nimio & cupiditate diuitiarum; prohibeturque maxime per citata verba Domini nostri, Nolite vobis thesaurizare super terram. Licita est vero, cum prouenit ex affectu ordinato prouidendi suis in futurum: vt cum parentes thesaurizant suis filiis, vt eis relinquunt patrimonium sufficiens ad statum suum fouendum, vel ad filias honesto matrimonio collocandas: quomodo Apost. in posteriori ad Corinth. cap. 12. ait parentes debere thesaurizare filiis. Licita est similiter cum prouenit ex affectu pietatis: vt si aliquis thesaurizat ad ædificandam Ecclesiam, vel monasterium, vel xenodochium, vel alium pium locum: vel vt pauperes alar, aut quotem pauperibus puellis suppeditet.

TERTIA PARS CAPITIS.

De presumptione.

85. **N**omen presumptionis quadrupliciter accipitur. Primo pro robusta quadam spe: vt cum dicitur Iudith. 6. Non derelinquis præsumentes de te. Secundo, pro coniectura quadam: vt cum Sapientia. 7. dicitur: Semper præsumunt saua, perturbata conscientia: sicque frequenter sumitur à Iustis peritis. Tertio, pro vitio per excessum opposito virtuti magnanimitatis: cum quis scilicet molitur & aggreditur ea quæ facultatem suam longe excedunt: de quo D. Thomas 2. 2. quæst. 130. Quarto, pro vitio virtuti spei contrario per excessum: quomodo post D. Thomam 2. 2. quæst. 21. de presumptione in presentiarum loquimur: vt nimium est vitium, quo quis sperat à Deo, liquid, quod secundum legem ipsius ordinariam non est possibile. Distingui potest autem in illam, qua quis nimium confidit diuinæ misericordiæ: & in illam qua nimium confidit humanis viribus suis vel alienis.

86. Harum prior tunc contingit, cum aliquis sperat se consecuturum veniam peccatorum sine penitentia, & conuersione ad Deum; aut se quotiescumque libuerit etiam si perseveret in peccato, eandem penitentiam & conuersionem habiturum: aut se non excidurum à diuina gratia, nec puniendum quantumcumque peccator sit; aut demum se consecuturum vitam æternam sine vllis operibus meritoris. Hæc vt D. Thom. in cit. quæst. 21. art. 3. ostendit: non tantum opponitur spei, sed etiam timori Dei, de quo postea: illi tamen magis, quam huic: nasciturque ex superbia, qua quis reputat se dignum, cui Deus misericordiam præstet.

Posterior vero cõtingit, cum quis sperat beatitudinem, tanquam debitam suis naturalibus meritis: aut obtinendam suis viribus absque Dei gratia. Qua infania laborat,

qui nihil curans de gratia Dei, sperat se beatitudinem consecuturum, quia doctus est, vel quia nobilis, aut potens in armis, aut diuitiis affluens, aut aliqua alia naturali dote præstat: & hæc opponitur per excessum virtuti magnanimitatis; sicut pusillanimitas per defectum: nasciturque ex inani gloria, vt D. Thom. docet in cit. q. 21. art. 4.

87. Vtraque adhuc potest esse vel pura, id est, absq; hæresi, vel alia infidelitate: vt in multis Catholicis male viuentibus: in quibus præsumptibus, iudicium intellectus inuenitur esse sine errore contra fidem: vel mixta id est, coniuncta cum hæresi aut alia infidelitate: cuiusmodi fuit in Pelagianis, qui præsumebant se saluandos viriis naturæ & solis liberi arbitrij. Huiusmodi est etiam Lutheranorum & Calvinianorum, qui præsumunt se saluandos sola fide, sine vllis bonis operibus & meritis.

88. Præsumptio autem mixta peccatum est longe grauius, quam pura: quamquam hæc quoque peccatum est mortale, tanquam notabiliter iniuriosa Deo, cuius prouidentiam & iustitiam lædit grauitur: estque de numero peccatorum quæ dicuntur esse contra Spiritum sanctum, vt videre est apud Nauarr. in Enchir. cap. 23. in fine: vnde nequissima dicitur Ecclesiastici 37. vers. 3. Nec in ea (vt nec in desperatione) datur excusatio ex materia paritate: sed solum ex defectu deliberationis, vt alius citatus Sanchez in opere morali lib. 2. cap. 34. num. 7. sub fine bene notat. Et ratio est, quia læsio attributi diuini parua censeri nequit ex parte materia infinitæ totaliter. Cum autem, sicut prædictum est: duplex sit, vna de misericordia Dei, altera de viribus humanis: illa grauius peccatum est, quam hæc vt docet D. Thom. in eadem quæst. 21. art. 1. ad 1. Ratioque est quia illa facit Deum non iustum, vt qui in danda salute, nullam rationem habeat boni vel mali operis: hæc vero facit hominem maiorem quam sit. At minus malum est te ipsum maiorem facere quam sis, quam Deum aliqua sua perfectione minuire. Vnde intelligitur grauius nunc esse in Lutheranis & Calvinianis peccatum præsumptionis, quam olim fuerit in Pelagianis.

89. Si quaras, an præsumptio sit peccatum maius desperatione. Respondet D. Thom. in sequenti art. 2. esse peccatum minus: quia minus est lædere Dei iustitiam, quod fit per præsumptionem: quam lædere misericordiam, quod fit per desperationem. Nam misereri semper & parcere, magis est Deo proprium propter infinitam suam bonitatem, quam punire.

Cæterum iudicanti de his peccatis obseruandum est: de ratione quidem eorum esse conformitatem voluntatis cum aliquo falso intellectus iudicio, sed non esse necessarium (quod etiam admonet Gregor. & Valen. 22. disput. 2. quæst. 3. puncto 1. & 2.) id ipsum iudicium præcessisse actu, adeo vt possit quis desperatione peccare quantumuis nõ iudicet sibi impossibilem esse assecutionem beatitudinis, si voluntate beatitudinem ipsam perinde refugiat, ac si iudicaret impossibilem sibi esse illius assecutionem. Item possit peccare presumptione is, qui quamuis non habeat iudicium falsum circa prouidentiam & iustitiam Dei in remunerandis bonis, & puniendis malis operibus: tamen voluntate sua in æternam salutem tendit, perinde ac si ea possit sine meritis & penitentia obtineri.

TRACTATUS III.

De charitate, & ei contrarijs.

DE hac materia copiose D. Thomas 2. 2. quæst. 23. ad 1. ad nostrum autem institutum sufficit hoc loco dicere aliquid. 1. De charitatis natura. Secundo, de illius dignitate, necessitate & præcepto. 3. De peccatis contrariis charitati in Deum. Quarto, de peccatis contrariis charitati in nos ipsos: & postremo de peccatis contrariis charitati in proximum.

CAP. VIII.

De natura charitatis.
SVMMARIVM.

- 90 Definitio Charitatis.
- 91 Amor quidam est amicitia, & quidam concupiscentie: quodque à charitate proveniens, prioris modi sit.
- 92 Idem amor est mutuus, & in quo fundetur.
- 93 Amor Dei ob sua beneficia, aliquando bonus, aliquando malus.
- 94 Modus charitatis, & obiectum secundarium.

90. **C**haritas defini potest virtus, qua in nobis diuinitus infusa, Deum propter se diligimus super omnia, & proximum sicut nos ipsos. Cum autem dicitur *virtus infusa*, significatur id in quo charitas conuenit cum fide & spe: nimirum quod non nostro labore sed solo Dei munere habeatur à nobis, iuxta illud ad Rom. 5. Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum qui datus est nobis. Illud vero quod subiungitur, *qua Deum propter se diligimus*, indicat tum primarium charitatis obiectum, quod est Deus, tanquam supernaturalis noster finis, per fidem à nobis cognitus in hac vita, per visionem vero, & fruitionem habendus in futura: tum etiam primarium charitatis actum, qui est amor quidam amicitiae.

91. Quem aduerte, ab alio qui dicitur amor concupiscentiae, esse in hoc diuersum, quod sit quo bonum seu perfectionem volumus amico propter seipsum: & amor concupiscentiae sit, quo bonum volumus amico propter nos seu propter nostram utilitatem. Itaque charitas est amicitia supernaturalis, qua Deo volumus bonum tam intrinsecum: complacendo nimirum nobis in ipsius perfectionibus, accongaudendo quod illas habeat: quam extrinsecum; nempe optando vix ipse ab aliis cognoscatur, laudetur, benedicatur.

92. Iam cum verus amor amicitiae requirat, tum vt mutuus sit ac reciprocus inter amicos: tum vt fundetur in aliquo vinculo & coniunctione; vt in affinitate, consanguinitate, sodalitate, aut alio huiusmodi: sicut per charitatem nos amamus Deum, ita vicissim amur ab illo: eo quod creator pater, & Dominus noster sit, nosque creaturae, filij, & serui ipsius, participes consortesque futuri gloriae caelestis.

93. Sed aduerte, quod eius diligere Deum propter beneficia ac emolumenta, quae ab ipso accepimus, non sit actus charitatis de qua agimus: id tamen non esse malum, quod Deus propter se diligeretur à nobis, etiamsi nulla ratione acciperemus. Alioquin enim Dauid in Psal. 118. non diceret: Inclinaui cor meum ad faciendas iustificationes tuas in aeternum propter retributionem. Quocirca talis dilectio tunc est peccatum, cum Deus ita diligitur, vt Italia non conferret, non diligeretur. Id enim est vltimum finem suum ponere in creatura, & ad eam referre creatorem, quod est peccatum mortale, quemadmodum aliis citatis expressit Sanchez in opere morali lib. 2. cap. 35. num. 3.

94. Quod in definitione sequitur (*super omnia*) indicat modum charitatis, qui est diligere Deum plus ceteris rebus omnibus; illum scilicet eis praeponeudo, & eas illi postponendo iuxta verbum Domini Matth. 10. Qui amat patrem aut matrem plusquam me, non est me dignus. Quod vltimo loco ponitur, & proximum sicut nos ipsos indicat secundarium ac minus principale obiectum charitatis: quod est tum nosmetipsi, tum proximus eo modo quo in sequen. cap. tradetur.

CAPVT IX.

De charitatis dignitate & necessitate ac praepcepto.

SVMMARIVM.

- 95 Charitas est virtus omnium dignissima.
- 96 Maxime necessaria ad salutem, & ideo vsus illius positus est in praepcepto.

- 97 Quod datur de diligendo Deo super omnia.
- 98 Pro quo tempore obliget.
- 99 Obligatio ad dilectionem Dei naturalem, & obligatio ad dilectionem nostri, & proximi.

Charitatem virtutum omnium dignissimam esse aperte constat ex sacra Scriptura tum dicitur Matth. 22. In his duobus mandatis, intellige de dilectione Dei & dilectione proximi, vniuersa lex pendet & Propheta.] & ad Roman. 13. Qui proximum diligit legem impleuit] & paulo post: Plenitudo legis est dilectio.] & 1. Corinth. 13. Nunc autem manent fides, spes, charitas tria haec: maior autem horum est charitas. Idem etiam constat ex eo, quod charitas tanquam regina, imperet omnibus aliis virtutibus, earum actiones dirigens in Deum, finem nostrum vltimum supernaturalem, easque ex humanis reddens diuinas ac aeternae vitae meritorias, tum nempe sua cooperatione facit, vt ex amore Dei proueniant, & exerceantur. Nam vt surculus horti & suauis fructus arbori agresti insirus facit vt ea similes fructus, ferat: ita charitas insita nostrae voluntati, facit vt ipsa producat actiones meritorias aeternae salutis; quod alioquin nullo modo fieri posset, vt patet ex cap. 13. prioris ad Corinth.

Vnde constat quanta sit illius necessitas: nimirum tanta, vt salus sine ea haberi nequeat, iuxta illud Ioan. 3. Qui non diligit, manet in morte. Constat consequenter actum illius positum esse in praepcepto quod quidem Deut. 6. Matth. 22. Mar. 12. & Lucae 10. verbis quidem aliquantum diuersis, sed sensu eodem traditur; tres continens partes, vt notat D. August. in lib. 1. de doctrina Christiana cap. 26. vnam de dilectione Dei super omnia, alteram de ordinata nostri dilectione; & tertiam de dilectione proximi sicut nostri.

Notandum est autem circa primam partem, verba illa quibus continetur. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, &c. (quorum interpretatio videri potest apud D. Thomam 2. 2. quaest. 44. art. 5.) significare, Deum plusquam cetera omnia diligendum esse appetitiue, seu praeratiue, id est, ita vt prois fiat Deus, ac praeratur rebus omnibus: eique sic adhaereamus, vt malimus quantamcunque aliarum rerum iacturam pati, & quodcumque incommodum sentire: quam offendendo ipsum, ab amicitia ipsius excidere. Et ratio est, quia nullus alius amor potest proportionatus esse: Deo qui vltimus noster finis, supremumque bonum nostrum est. Vnde licet colligere, in peccato mortali manentem, non posse satisfacere obligationi diligendi Deum ex Christiana charitate: vix pote qui obiectum sui peccati anteponens Deo, cum super omnia diligere censeri non potest.

Iam affirmatiuum quidem est praepceptum istud, sed continens in se negatiuum: quia eo ipso, quod praecipit dilectionem Dei super omnia, prohibet tum eiusdem odium, tum etiam amorem quo creatura plus, aut aequae ac ipse ametur.

Cum autem prout est praepceptum affirmatiuum obliget tantum pro certo tempore; difficultas est, quodnam sit tempus illud, in quo mortaliter peccatur, si illud non impleatur. De qua reagentes Sotus in 1. De natura & gratia cap. 22. & in lib. 2. De iustitia & iure quaest. 3. artic. 10. & Nauarr. in Enchir. cap. 11. num. 7. & sequentibus. & post vtrumque Gregorius à Valent. 2. 2. disput. 3. quaest. 19. puncto 1. plura constituunt tempora, in quibus praepceptum istud obligat: sed quantumuis concedendum sit consilium saluberrimum esse, vt homo non solum temporibus illis sed etiam quotiescumque potest; exerceat praedictum charitatis actum nobilissimum: imo necessarium sit, vt animi preparatione & affectu semper sit ad illum paratus: probabile tamen videtur (cum non ratio illorum assignationem refutandi desit: vt videre est apud Thomam Sanchez in opere morali lib. 2. cap. 35. numero 6. & tribus sequentibus) quoniam talis obligatio est sub mortali, vt ex citata auctoritate D. Ioannis, & ex praedicta charitatis necessitate ad salutem, satis patet: hominem ipsum non obligari ad actum dilectionis quem charitatis praepceptum imponit, nisi cum exercitium illius necessarium est,

ad Dei honorem defendendum, qui alioqui periclitaretur, vel ad diuinam amicitiam habitam retinendam: vt censetur esse, quando alioqui succumberetur tentationi peccando mortaliter: aut ad amissam recuperandam eo tempore quo contritio eam requirens, posita est in præcepto, de quo dictum est in præced. lib. 5. cap. 2. sect. 4. Ratio vero esse potest, quod cum actus amoris liberrimus esse debeat, consentaneum sit existimare, Deum ea benignitate nobiscum agere, vt ad eum non obliget nos sub pœna grauissima peccati mortalis, nisi pro eo tempore quo necessarium est ad ipsius honorem alioqui periclitantem defendendum, aut ad habitam retinendam, vel amissam recuperandam ipsius amicitiam.

99. Sed aduerte ex Nauarr. in cit. cap. 11. num. 8. præter dictum Dei amorem qui debeat esse ex charitate non ficta i. ad Timoth. 1. id est, esse Dei quatenus per fidem supernaturalem cognoscitur, vt finis supernaturalis, & omnium bonorum supernaturalium aucthor est supernaturalis. Aduerte inquam, dari alium naturale inferiorem & imperfectum, quo Deum absolute amamus vt creatorem nostrum & gubernatorem, providentem nobis de necessariis, ac saluatorem nos eripientem à malis, conferentemque nobis multa beneficia. Ad hunc autem nos extra memorata tempora obligari, siue minus principaliter per præceptum de quo agimus; siue principaliter per naturale rationis dictamen: quo intimatur nobis talis obligatio. Quamquidem probabile est tunc demum sub mortali contingere, cum ex illius omissione, adest periculum peccandi mortaliter: vt cum præceptum aliquod diuinum vel humanum obligans sub mortali, mandandum est executioni: idque fieri nequit sine aliquo Dei amore. Nam extra eum casum omisio contraria, vix est cum notabili iniuria Dei, si contemptus aut alia mortalis circumstantia absit. Quamquam consultum est, vt notat Gregor. à Valen. in fine citati puncti primi; aliquando in confessione accusare se sub dubio si forte præceptum istud sit neglectum: sicut & de omissione aliorum præceptorum affirmatiuorum, de quibus non constat certo, quando obligent, & quando violentur: etiamsi absolute non teneamur confiteri de eo in quo necicimus, neque ob aliquam peculiarem rationem dubitamus, nos peccasse.

Circa secundam partem propositi præcepti, notandum est cum D. August. loco cit. eo ipso, quod præcipit vt homo diligat proximum sicut seipsum, præsupponere quod debeat seipsum diligere. Notandum est vero, per talem suppositionem non præcipi homini vt diligat seipsum amore naturali (cum potius fræno quam calcari ad id indigeat) sed vt amore supernaturali, quo propter Deum supernaturalem suum finem, & ideo ordinate, amat seipsum.

Circa tertiam demum partem, notandum est in ea, nomine proximi intelligi, omnem eum qui nobiscum potest eiusdem beatitudinis particeps esse; vt potest omnis homo vitam hanc agens siue fidelis sit, siue infidelis: siue iustus siue peccator; siue amicus siue inimicus: cum dictum sit in priori ad Timoth. cap. 2. quod Deus velit omnes homines saluos fieri. Illi autem qui à iusto iudice Deo irrevocabiliter exclusi sunt ab æterna beatitudine, ex charitate amandi non sunt: quia consentaneum non est, vt iis quos Deus tanquam hostes habet, velimus beatitudinem, aut eos in ordine ad illam diligamus. Notandum item est amorem proximæ ex charitate Christiana, debere esse propter Deum; illum enim amare alio intuitu, vt quia eiusdem nobiscum est naturæ, amicus, consanguineus, magister, sodalis, &c. amoris est naturalis.

C A P. I.

De peccatis contrariis charitati in Deum.

S V M M A R I V M.

100. Odium Dei sumitur tum generaliter, tum specialiter.

101. Hoc posteriore modo est peccatum contrarium charitati in Deum: & qualiter contingere possit.

102. Secundum peccatum eidem charitati contrarium est, tum diligere Deum propter aliud: tum diligere cetera omnia non propter Deum.

103. Tertium peccatum, magis aut æque diligere creaturam ac Deum.

104. Indirecte plus diligere creaturam, quam Deum, non est contra hoc præceptum.

100. **P**RÆTER peccatum omissionis, quod committitur non elicendo amorem Dei super omnia, quo tempore iuxta prædicta præceptum illius obligat, sunt alia tria charitati erga Deum contraria: quorum primum est, contra substantiam amoris Dei; nempe odium Dei. De quo D. Thomas 2. 2. quæst. 34. art. 2. Duplicitè autem sumitur odium Dei; vno modo generaliter & negatiue, prout opponitur charitati, quæ est generalis quadam conditio & modus omnium virtutum: hocque modo quicumque transgreditur aliquod præceptum peccando mortaliter, dicitur odio habere, seu non diligere Deum; prout dici posse, colligitur à contrario sensu, ex verbis illis Domini Ioan. 14. Qui habet mandata mea & seruat ea, ille est qui me diligit. Item ex illis quæ paulo post ibid. habentur: Si quis diligit me, sermonem meum seruabit. Atque odium istiusmodi non est speciale peccatum, sed circumstantia omnis peccati.

101. Altero modo odium Dei sumitur specialiter & positive, prout opponitur charitati quæ est specialis virtus; sicque in præsentiarum de eo agitur: & est peccatum omnium grauissimum ex D. Thoma loco citato; patetque ex eo, quod actui præstantissimo diuini amoris, ex diametro repugnet. Quamquam ex defectu plenæ deliberationis, ac cum fuerit actus surreptitius, non est peccatum plusquam veniale, vt nec cetera suo genere mortalia pertrahenda in præced. lib. 15. sub initium quarti capitis. Iam cum Deus possit duobus modis considerari: altero secundum se, & altero secundum suum effectum externum: nempe quatenus punit, infligitve pœnam: priore modo non potest odio haberi, neque quidem à demone, quoniam ea ratione est summum bonum, nihilque in se habet nisi bonum, quod obiectum est tantummodo amoris, & nullo modo odij. Posteriore modo vero, potest odio haberi à peruersa, & deprauata voluntate: non vero à recta: sicut pter peruersus, non autem bonus, patrem odit quatenus ipsum corrigit ac punit.

102. Secundum peccatum est contra modum amoris Dei (in hoc iuxta prædicta consistentem, vt Deus ipse propter se, & propter ipsum omnia diligantur) tum diligere Deum propter aliud, quod peccatum est grauissimum, vt pote quo creatura sic præfertur Deo, quod ipse non amaretur, nisi illa paranda videretur. In quo fit ipsi Deo summa iniuria, vt de se patet. Tum etiam, diligere alia omnia propter aliud quam Deum: quod item est peccatum grauissimum, vt pote quo creatura constituitur rerum finis vltimus cum summa Creatoris iniuria. Vbi aduertendum est, quod etiamsi nunquam alius finis vltimus statui debeat quam Deus, non esse tamen semper malum creaturam sibi pro fine principali constituere: vt quando quis laborat principaliter pro mercede; habendo tamè Deum pro vltimo fine; aut mandata Dei obseruat propter retributionem: quod licere definit Concil. Trid. sess. 6. cap. 11. in fine & cap. 16. & can. 26. & 31. per illud Psal. 118. Inclinaui cor meum ad faciendas iustificationes tuas in æternum propter retributionem:] & illud de Moyse dictum in cap. 11. Epist. ad Hebræos. Respiciat in remunerationem.] Videndæ sunt regulæ iudicandi de peccatis ex fine quas tradidimus in præcedenti libro 6. cap. 2. & 3.

103. Tertium peccatum, est contra generalitatem amoris Dei; nempe magis aut æque amare creaturam, ac Deum: hoc enim repugnat quantitati diuini amoris: qui postulat vt Deus super omnia diligatur. Quod locum habet tantum, quando quis Deum amat minus vel non plus, quam aliud comparatiue: vt cum siue actu, siue virtute: & siue expresse siue tacite (vt censetur is qui deliberate ad fruendum delictis cupit perpetuo viuere in hoc mundo) gerit animum quo æque vel amplius æstimat vel amat aliud,

quam

comparatione cum quacumque creatura, quam plus, aut aequae aestimes, non est quidem malum: amor tamen imperfectus est: quoniam si non minus, saltem non plus caratione amatur Deus, quam amaretur creatura. Quae doctrina est Nauarii in Ench. cap. 1. num. 11. & cap. 11. num. 8. & 15.

104. In quo tangitur etiam (D. Thoma & Soto citatis) quod non est hic tacendum: indirecte creaturam plus diligere quam Deum, non esse contra hoc praeceptum: quia id contingit omni peccanti mortaliter: qui quatenus vult aliquid contra Dei praeceptum obligans ad mortale, censetur indirec- te plus diligere illud, quam Deum: At non omnis peccans mortaliter, transgreditur hoc praeceptum: alioqui enim quoties quis peccaret mortaliter, committeret duplex peccatum mortale: vnum contra istud, & alterum contra aliud praeceptum: vt contra secundum Decalogi, si peieraret, & sic de aliis: quod nimis durum est.

CAPVT XI.

De peccatis contrariis charitati in nosmetipsos.

SVM MARI VM.

- 105 Peccatum per excessum contra charitatem in nosmetipsos.
- 106 Peccatum per defectum contra eandem.
- 107 De acedia, in quo consistat, & vnde oriatur.
- 108 Acedia peccatum est de se mortale, & quomodo veniale fit ex accidenti.
- 109 De sex filiabus Acediae, quomodo vnaquaeque earum sit peccatum, & quale.

105. **C**ONTRA charitatem seu amorem nostri ordinatum, peccare possumus, tum per excessum, tum per defectum: per excessum quidem cum nos ipsos nimis amamus: quod tunc solum censetur de se mortale, tanquam destruens in nobis charitatem, cum per illud praefereamus nos Deo; quod charitati repugnat: non autem cum praefereamus nos proximo, quia post Deum in ordine charitatis secundus locus nobis datur. Hoc genere peccati iudicandum est contaminare se, qui poenam inferni ita timet & praemium beatitudinis ita expectat a Deo, vt ipsum quod timet vel sperat, Deo praeferat, secum statuendo quod nollet obtemperare Deo, si tale malum non immineret, aut tale bonum non esset habendum.

106. Per defectum vero contra eandem charitatem possumus peccare non diligendo nos satis: vt contingit cum salutem nostram siue temporalem siue spiritalem negligimus. Vt autem neglectus salutis temporalis peccatum sit mortale, tres conditiones requiruntur. Prima, vt malum quod inde provenit negligenti sit graue: vt mors, mutilatio, morbus grauis & diuturnus. Secunda, vt idem negligens aduerterit, aut aduertisse debuerit tale malum, ex tali neglectu sequitur. Vnde excusari possunt a mortali, qui ex gula comedunt nonnulla quae mortem ipsis adferunt, cum mortifera esse nesciant ne teneantur scire; vt nec studere medicinae. Tertia, vt non sit ratioabilis causa cur is patiatnr tale corporis detrimentum. De neglectu vero salutis spiritualis iudicandum est; tum per hoc documentum. Quod mortaliter peccet quisquis bonum temporale praefert aeternae suae soluti; vel is quae sunt ad illam necessaria; vt est obseruatio praeceptorum: tum per ea quae traduntur de acedia capitali vitio, de qua pluribus quidem D. Thomas 2. 2. quaest. 35. sed sufficit ad nostrum institutum sequentia notasse.

Nota de Acedia.

107. **P**rimum est, quod acedia negligentiam quamdam importet, indicari tum ipso nomine quod Graecum est *ἀκείδία*, Latine sonans incuriam: tum etiam per illud quod ex D. Damasceno D. Thomas habet art. 1. eam esse quamdam tristitiam aggrauantem, sicque deprimentem hominis animum, vt ei nihil agere liceat. Consistere au-

tem in tristitia qua homini bonum suum spiritale displicet. Quod bonum, est tum beatitudo aeterna, tum bona ad eam consequendam ordinata: vt charitas, opera virtutum, praecepta diuina, sacramenta & huiusmodi alia: adeo vt homo ipse quati nolit, & fastidiat, se capacem esse talis boni, seque ad illud ordinari; atque reum spirituum velut nauseam patiarur. Quod quidem dicitur ex duplici fonte: nempe ex nimio affectu, quo res temporales profecturur: & ex auersione quam habet a laboribus & curis, quibus spiritualia bona sunt comparanda. Quae auersio seque solet praedictum affectum, per quem perditur gustus bonorum spiritualium, eoque perditio diuina tanquam laboriosa auerfari contingit.

Secundum est, acediam peccatum esse de se mortale: quod D. Thomas in seq. art. 3. probat: tum per illud D. Pauli in 2. ad Cor. cap. 7. Tristitia seculi mortem operatur: tum quia repugnat charitati danti vitam animae. Cuius repugnantiae manifestum argumentum est, quod charitatis sit ad gaudium (ipsi acediae omnino contrarium) nos inclinare. Etenim is qui ex charitate diligit se propter Deum, consequenter gaudet de bono diuino, per quod ipse ad Deum ordinatur. Quia igitur peccatum mortale est illud quo anima charitatem amittit, qua viuunt Deo: sane acedia iudicanda est peccatum esse de se mortale.

Ex accidenti autem censetur venialis. Tum quando plenus rationis consensus defuerit: vt solet, cum suboriuntur tristitia quaedam interna, quibus consensus plenus non adhibetur. Tum etiam, quando materia censenda est hoc nomine leuis, quod homo non tristetur vere de bono diuino secundum se: sed secundum aliquam circumstantiam loci aut temporis: vt qui de ieiunio, quod certo die seruandum est, aut de concione quae certo loco habenda est tristatur quidem, non tamen absolute tanquam nolens ieiunium esse, aut concionem, aliud ve ad salutem animae concitens.

Tertium est, acediam constitui vitium capitale: cuius sex sunt filiae, malitia, rancor, pusillanimitas, desperatio, torpor, & euagatio mentis: de quibus agit D. Thomas in cit. quaest. 35. art. 5. Nobis autem sufficit notare cum Tolero in fine tractatus de septem peccatis mortalibus: malitiam esse, qua homo odio habet ipsa spiritualia bona in se, quaeque veller ea non esse: aut qua ipsum poenitet benefecisse, & impleuisse quod tenebatur facere, aut etiam qua contemnit Dei beneficium, desiderando se non esse natum: aut non cognouisse Christum, &c. Haecque est de se peccatum mortale, vt pote aperte contraria charitati, qua debemus diligere nos ipsos propter Deum. Rancorem vero esse, quo fastidit & auerfatur quis eos homines (vt concionatores & religiosos viros) qui ad spiritualia amplectenda inducunt. Hunc non esse peccatum plusquam veniale idem author ait: addita exceptione nisi coniungatur cum odio quo talibus hominibus notabile damnum opterur. Pusillanimitatem autem esse, qua homo non audet quae perfectionis sunt amplecti. Haecque ob humanam infirmitatem qua fogetur, non videtur peccatum esse plusquam veniale. De desperatione quid sit, & quale peccatum sit, satis constat ex secunda parte praecedentis capitis 7. Torporem porro esse, quo quis negligit suam salutem, omittens facere quae ex praecepto tenetur. Quod cum sit contra charitatem, qua debet suam salutem aeternam diligere, dicente Domino Matth. 19. Si vis ad vitam ingredi, serua mandata, dubium non est de se peccatum esse mortale. Euagationem denique mentis esse defectum attentionis, qua in rebus spiritualibus exequendis adhibenda est. Quae tunc censeri debet mortalis, cum notabilis est, & culpabilis: attentioneque contraria requiritur ad impletionem praecepti obligantis sub mortali; prout requiritur ad implendum praeceptum de recitandis horis Canonice, & de celebranda vel audienda Missa.

CAPVT XII.

De peccatis contrariis charitati in proximum.

SVMMARIVM.

- 110 Peccata charitati in proximum contraria.
 111 In quo consistat schisma, & differat tum ab hæresi, tum ab inobedientia.
 112 Duplex Ecclesia vniõ, & nexus.
 113 Schisma peccatum est grauissimum.
 114 De odio proximi, quid sit, & quando non sit peccatum hinc velle malum.
 115 Tenemur diligere inimicos, quatenus sunt homines.
 116 Velle inimico malum, prout malum est, peccatum est de se mortale, contra præceptum de dilectione proximi.
 117 Quando neganda sit absolutio iis, qui sentiunt motum odii.
 118 Optare inimico aliquid oppositum veritæ suæ salutis, est de se mortale.
 119 Quæ ratione liceat optare inimico malum temporale, aut de ipsius bono temporali dolere.
 120 Non licere pari ratione malum inimico inferre.
 121 Non licere excludere ipsum, quando exercentur actus generales dilectionis, siue sint orationes, siue alia charitatis opera.
 122 Ut ad amici, sic ad inimici dilectionem elicendam tenemur tantum cum necessitas urget.
 123 Obligatio exhibendi inimico æterna signa dilectionis.
 124 Allocutio, & salutatio, & familiaritas quando negari possunt inimico, & quomodo se gerere debeat Confessorius cum negante.
 125 Quæ ratio habenda sit scandali in prædicta negatione signorum.
 126 Quatenus talis negatio superioribus licita sit.
 127 Definitio inuidiæ, quam separat primo ab ordinata tristitia de bono proximi, quæ contingit tribus modis.
 128 Separat ab aliis tristitiis inordinatis.
 129 Inuidiæ peccatum est mortale suo genere.
 130 Filia inuidiæ.
 131 Discordia quando sit, vel non sit peccatum contrarium paci, de qua D. Paulus dat præceptum.
 132 Discordia quando sit contra charitatem, & quando sit peccatum mortale.
 133 Quæ sit malitia contentiõnis posita in contrarietate iudiciorum.
 134 Quæ sit posita in contrarietate verborum.

110.

CONTRA hanc charitatem peccata dantur, tum per excessum tum per defectum. Per excessum enim contra eam peccatur, cum quis ob amorem proximi facit aliquid contra Deum aut contra propriam salutem: cum non liceat pro salute etiam totius mundi peccatum vllum committere. Per defectum vero peccatur, tum contra publicum bonum multorum, per schisma: tum contra priuatum alicuius: idque tum interiore affectu per odium vel inuidiam, tum exteriori actu per scandalum & discordiam ex eaque prouenientem contentiõnem. De quibus cum D. Thoma, tanquam charitati contrariis, dicendum nobis est, omiõis iis quæ ad scandalum spectant: de quo sufficienter ad nostrum institutum, iam dictum est in præcedenti lib. 14. parte priore capitis quarti.

De schismate.

SECTIO I.

111.

DE hoc latius D. Thomas & interpretes ipsius 2. 2. quæst. 39. Constitit autem schisma, vt habetur ex Bulla Cœnæ Domini, in eo quod quis pertinaciter subtrahat se, ac recedat ab obedientia generalis Ecclesiæ, vel Summi Pontificis, qui est caput illius. Ac plerumque habet adiunctam hæresim, sed non semper. Habet quidem cum oritur ex aliquo errore intellectus contrario fidei: qualis est quo creditur, nullam esse obligationem obediendi Ecclesiæ aut Summo Pontifici. Non habet vero, cum sine aliquo errore contra fidem, recedit quis ab Ec-

clesiæ & Summi Pontificis obedientiam: per depravatam voluntatem: sicque ab hæresi in eo differt, quod sit contra charitatem, & hæresis contra fidem: omniõque hæreticus sit quoque schismaticus, non contra. Semper vero coniunctam habet inobedientiam: ita vt omnis schismaticus sit inobediens: nõ vero omnis inobediens sit schismaticus. Et ratio est, quia inobediens generaliter dicitur quicumque non seruat mandatum sui Superioris: cum schismaticus dicatur tantum ille qui per suam inobedientiam discipulit Ecclesiæ vniõnem & nexum, quem membra Ecclesiæ habent ad inuicem cum capite suo visibili Vicario Christi in terris.

Vbi aduerte Ecclesiam habere duplicem vniõnem & nexum: vnum cum capite inuisibili Christo per fidem, spem, & charitatem, ac gratiam iustificantem: qui nexus quoad charitatem & gratiam iustificantem, dissoluitur per quodcumque peccatum mortale: quoad fidem vero & spem, per peccata illis contraria, de quibus dictum est in præcedentibus tractatibus.

Alterum vero nexum habere visibilem & externum; vtpote quem eiusdem Ecclesiæ membra visibilem habent in se, & cum suo capite visibili Summo Pontifice, Christi in terris Vicario: itque dissoluitur per schisma. Sequitur autem ex dictis quod quis possit inobediens dicitatione vniõis superioris, non item schismaticus (saltem proprie prout alius citatis notat Sanchez in opere morali lib. 2. cap. 36. num. 6.) sed solum ratione totius Ecclesiæ & visibilis capitis ipsius, Summi, inquam, Pontificis.

Porro schisma peccatum esse grauissimum, satis ostendit pœna grauissima excommunicationis reseruata in Bulla Cœnæ Domini qua punitur, etiam si hæresim adiunctam non habeat vt ex eo probatur, quod adiunctam habens, subiiciatur iisdem pœnis quibus hæresis ipsa: & ideo non esset ratio, cur in ipsa Bulla Cœnæ Domini, talis excommunicatio poneretur vt diuersa ab illa, quæ hæresis punitur. Vide dicta in præcedenti lib. 9. num. 258. & tribus sequentibus.

De odio proximi.

SECTIO II.

ODIUM proximi vocatur, quod malum ipsius desideratur: vt contingit maxime, cum ipse est inimicus, seu talis qui nos iniuste offenderit, aut odio profectus sit. Quanquam nec semper est peccatum, tali malum desiderare. Quando vero sit aut non sit, iudicandum est ex obligatione diligendi inimicos, de qua notanda sunt sequentia documenta.

Documenta de obligatione diligendi inimicos.

Primum est. Inimicus vt inimicus, seu quoad inimicitiam quam exercit, aut culpam quam commisit, diligendus non est: sed odio prosequendus. Istud est Caiet. in verbo Odium; Tabienæ, in verbo Charitas §. 12. & Sylu. eod. verbo, quæst. 4. Bannes 2. 2. q. 25. art. 9. in principio. Probat autem, quia diligere hoc modo, esset diligere culpam, quæ potius habenda est odio; iuxta illud in cap. Odio, dist. 86. Odio habeantur peccata, non homines. Sic enim in Psal. 118. ait Dauid Iniquos odio habui] & Psal. 138. Perfecero odio oderam illos.] Hinc si quis in præsentia inimici recordatus iniuriæ acceptæ, commoueat in illum; videndum est, an ea commotio sit doloris, quod ille iniuriam intulerit, quodq; ipse qui commouetur, eam passus sit: an vero voluntas ipsius ulterius progrediatur, ad malum alteri illi, ea de causa optandum. In priore casu enim, non est censendum committi mortale: cum talis commotio nõ sit odium proximi, etiam si censeris posset peccatum veniale ex eo, quod locus passioni plus iusto sit. In posteriore autem casu (quia non licet ea de causa malum optare ei, qui diligi præcipitur expresse Matth. cap. 5. sub finem) committitur peccatum mortale, si malum quod optatur sit graue. Quinimo tanquam valde periculosus, modus prioris casus videtur vitandus: cum fa-

cile

cile ex eo deueniat ad odium proximi, præsertim à vitis parum timoratis.

115. Secundum documentum. Per præceptum de dilectione proximi, tenemur diligere inimicos vt homines; hoc est diligere homines eos qui nos oderunt, affecerunt ve iniuriã. Hoc patet: quia illi per hoc non desunt esse nostri proximi, dum vitam hanc adhuc agunt, & ideo præcepto de proximo diligendo; perinde continentur ac quæsitio & septimo præceptis Decalogi, quæ in illo includuntur ex cap. 22. D. Matth. vers. 40. & ex Epist. ad Romanos cap. 13. versu 9. Ob quam causam non licet occidere ipsos, nec res ipsorum furari.

116. Tertium documentum. Odium inimici, quo quis optat ei aliquid malum, prout malum (seu, quod idem est, sistendo in ipso malo nec procedendo ad aliam rationem; ob quam iustum sit eundem inimicum tale quid pati) peccatum esse contra præceptum de dilectione proximi, vt de se patet; ideoque ex suo genere mortale, à quocumque exerceatur, nisi paritas materiae, mali scilicet operati, aut defectus plenæ deliberationis excuset. Ita solent docere Summularii in verbo Charitas, & in verbo Odium, & in verbo Vindicta. Ideo vero addimus, *A quocumque exerceatur*, ad comprehendendum eum etiam, qui est non est laesus ab alio, cum tamen prosequatur odio: quandoquidem in eo reuera aduersatur præcepto de proximi dilectione.

Indeque est, quod etiam si Iudex alicui mortem iuste infligat, si tamen tale malum veli proximo, sistendo in eo, quod sit illi malum, eoque nomine, non autem alia iusta de causa, gaudento: quantumuis nõ peccet contra iustitiam, peccat tamen mortaliter contra charitatem in proximum. Idemque dicendum est de eo, qui habet ius petendi in iudicio iustam pœnam pro iniuria ab alio accepta. Nam quamuis possit licite petere & desiderare vt infligatur illi pœna ea, quam iustum est ipsum pro delicto suo pati ad commune bonum: nimirum vt ea ratione alii à similibus criminibus reuocentur; aut ob alium iustum finem: nihilominus tale quid petere aut desiderare, sistendo in eo, vt est malum proximi, & sub ea ratione deo gaudere, peccatum est mortale; non quidem contra iustitiam, sed contra charitatem in proximum.

117. Quo fit vt periculosum sit prosequi lites & actiones iniuriarum: ita vt ordinarie suadendum sit desistere ab eis: & Confessarij dum agunt cum illis qui tales causas prosequuntur, examinare debent, quo illi animo id faciant: nec illos absoluerent, si inueniantur prauam, iuxta antedicta, habere voluntatem, nisi eam deponant moniti: cum non satis sit ore dicere, quod solum querant iustam satisfactionem, aut inimici emendationem, aliorumque bonum exemplum: sed opus adhuc sit vt sentiant à voluntate sua omnino abesse prædictum affectum prauum. Aduerte autem motum odij in parte sentitiua, sine consensu voluntatis, non impedire absolutionem: nec item inclinationem voluntatis ad odium ex recordatione iniuriarum, si consensus desit. De quare nonnunquam expedit docere Poenitentem, ne per conscientiam erroneam delinquat: cauendo interea ne forte ille non satis capiendū quod ei dicitur, concipiat opinionem, qua putet licere aliquid in hac parte, quod reuera est illicitum.

118. Quartum documentum. Mortale est contra proximi charitatem, absolute velle inimicis earentiam beatitudinis, vel gratiæ, lapsum in peccatum, pœnas æternas, vel huiusmodi alia, quæ pugnant cum beatitudine & medijs ad eam necessarijs. Hoc communiter receptum est. Et patet: quia cum teneamur proximos ex charitate diligere, potissimum in ordine ad beatitudinem (iuxta antedicta in fine capitis noni) contra talem obligationem directe est, proximis ipsis velle mala eidem beatitudini opposita, & per consequens peccatum est contra charitatem; adeoque mortale ex suo genere, iuxta antehabita in eodem cap. 9. Ideo autem in hoc documento additum est, *absolute*, quia si ex suppositione aliquis non est conuertendus, sed additur peccata peccatis, ac futurus alijs nocuus; velle ex eo respectu, vt ad infernum citius ear, nõ est illius odium, cum id sit optare bonum ipsius priuatum, ne scilicet grauius puniatur.

Quintum documentum. Sepenumero licet non solum inimicis sed etiam alijs peiueris hominibus velle malum temporale etiam mortis: & de ipsorum prosperitate dolere intuitu boni finis. Inferre autem illis malum, nunquam licet, nisi peculiari ratione ad id ius, vel facultas habeatur. Hoc quoad priorem partem, patet in tribus casibus. Primus est, quando tale quid volumus ob publicum bonum multoties, sicut licet mortem optare hæresiarum, iuxta illud ad Galatas cap. 5. Vitam abscondantur qui vos conturbant. Secundus est, quando quis tale quid vult ob spirituale bonum illius cui vult, iuxta illud Psalm. 82. Imple facies eorum ignominia & quærent nomen tuum Domine. Tertius, quando vult non ex odio, sed ex zelo iustitiæ, id est, quia desiderat iustitiam feruari: iuxta illud Psalm. 57. Latabitur iustus cum viderit vindictam.]

Quod attinet ad partem posteriorem ea probatur: quia ne quidem iusta, & ad quam ius habet, vindicta propriæ iniuriæ licita est, nisi fiat autoritate publica. Multo minus igitur cuiquam licitum erit malum inferre proximo, cum nullum ius habuerit ad inferendum. Nec obstat quod ex antedictis liceat temporale malum proximi optare ob ipsius bonum spirituale. Nam non valet hæc consequentia; licitum est optare proximis aliquid malum. Ergo licitum est eis illud inferre; sepe enim fit, vt in illatione mali sit iniustitia, in cuius desiderio est charitas. Neque si licitum sit malum optare proximis ad bonum finem, licet optare vt illud quauis viã, adueniat, sed solum vialicita. Quod si iniusta viã aduenire contingat, licitum est quidem gaudere de ipso effectu, quem licite optauimus, non autem de viã qua aduenit. Atque hinc intelligitur, quod si quis cognosceret alicui ad salutem spiritalem, vitæque æternæ consecutionem maxime conferre, vt ipse per istam Iudicis sententiam morte violenta plectatur, aut naturali morte cito de medio tollatur: vel incurrat in aliquod graue infortunium: liceret id optare illi: imo & eo respectu id petere à Deo: non solum cum fuerit sceleratus, sed etiam cum iustus: vt si infans baptizatus capiat ab infidelibus, veniendumque sit ne ab illis peruerteretur, licet mortem ipsius, antequam ad usum rationis perueniat, optare ei sub conditione saltem, ne peruerteretur, nam in eo non peccatur contra præceptum de dilectione proximi: quia id non est velle ipsius malum, sed maius ipsius bonum. De plurimis alijs similibus casibus idem iudicandum est: vt de eo, quo quis sibi, aut alijs optat, & petit Deo mortem sub conditione si futuri sint mali, & perueris.]

Sextum documentum. Præcepto de dilectione proximi, non solum tenemur nolle malum eidem proximo iuxta antedicta; sed etiam quoties elicimus in genere actum dilectionis proximi, tenemur non excludere inimicos: adeo vt talis exclusio peccatum sit suo genere mortale, utpote contrarium charitati. Istud est D. Thomæ 2. 2. quæst. 25. art. 8. Ex quo intelligitur peccatum esse mortale, si quis in oratione Dominica dicendo; Panem nostrum quotidianum da nobis hodie; mente, ab ea petitione excluderet inimicos: aut offerendo orationem aliquam pro Christianis in communi, excluderet Christianos sibi inimicos: aut si pro communitate aliqua, excluderet aliquem de ea sibi inimicum.

Attamen si quis oraret pro solis amicis, non quidem in odium inimicorum, sed ductus affectu particulari amicitia; tunc quia in illo genere hominum inimici non continentur, non peccaret non orando pro eis. Aduerte autem documentum hoc intelligendum esse, quando non est licitum optare inimico oppositum eius quod petimus. Si enim oraret quis pro vincis vt è carcere liberentur, & esset inter eos inimicus, quem iuste optat non liberari, sed suspendi, non erit illicitum ab ea vniuersali petitione illum excipere sub ea conditione, qua licet mortem ei optare.

Quod autem dictum est de orante, pari ratione dicendum est de legante; nempe quod si quis legans aliquid alicui communitati intuitu communitatis, excludat à parti-

cupatione talis legari aliquem de ea sibi inimicum; peccet contra præceptum de dilectione proximi: non autem si leger intuitu particularium personarum, quæ sint de eadem communitate. Nam omittens inimicos, non peccat contra iustitiam quia illis non tollit suum: ita nec contra charitatem: quæ non læditur ex eo; quod volens liberalitatem exercere in aliquos de tali communitate non velit in omnes: eo maxime nomine quod sint indigni, ut censeri solent inimici. Hæc doctrina est Abulensis ad cap. 5. D. Math. quæst. 48.

Cui adde in vsu fori penitentialis reuocandos esse homines, etiam à posterioris modi exclusione inimicorum, cum sit contraria Christi consilio, Benefacite iis qui oderunt vos, & orate pro persecutibus & calumniantibus vos.] sitque valde periculosa ac saepe procedat ab odio mortali, quo inimicis inferrentur maiora mala, si potestas adesset. Atque ut paritum talis exclusio possit scandalum generare, ac tanquam de se ipsa ad inimicos exacerbandos, incitet ad odium promoueretque ad iram. Ex quibus tanquam occasione peccandi mortaliter, interdum moueri potest Confessarius ad negandam absolutionem nolenti abstinere ab eusmodi exclusione.

122. Septimum documentum: secluso tempore necessitatis, non tenemur de præcepto (etsi consilii sit & perfectionis) ad elicitos inimicos peculiariter diligere, aut eis benefacere. Hoc probatur: quia non plus tenemur diligere inimicos, quam amicos: utrum hos, sic & illos diligere tenemur tantum ex generali præcepto de dilectione proximi. Extra articulum autem necessitatis non tenemur ex eo præcepto elicere actum dilectionis amici, vel ei benefacere: quia cum sit præceptum affirmatiuum, obligat tantum pro tempore necessitatis proximi tantæ, ut ipsa requirat illius adimpletionem. Quanta vero esse debeat talis necessitas; ut omisso eiusdem præcepti peccatum mortale censetur, intelligendum est ex iis, quæ de eleemosynâ tradita sunt in præcedenti lib. 4. cap. 20.

123. Octauum documentum. Tenemur inimicos diligere non tantum interiore affectu, iuxta antedicta; sed etiam exteriori effectu, per quem exhibeamus signum sufficiens talis affectus. Istud habet D. Thom. 2. 2. quæst. 25. art. 9. & confirmat per illud Prouerb. 25. Si inimicus tuus esurior, giba illum.] Notandum est autem signum dilectionis duplicia esse: quædam generalia, quorum rationes & causæ inueniuntur tam in amico, quam in inimico: ut inter pares resalutare salutantem: quædam vero specialia, quorum rationes & causæ sunt in amico, non itera in inimico: ut familiaris conuersatio, conuictus, &c. Atque signa prioris generis non posse denegari sine peccato contra præceptum dilectionis proximi prout patet ex præced. documento 6. Nam à proximi dilectione in communi, excluderetur inimicus. Signa vero posterioris generis non esse necessario exhibenda inimico, nisi ratione alicuius causæ adiunctæ: ut si daretur alioqui scandalum, puta quia ceteri putarent inimicitiam in corde foueri: vel si irgeret necessitas; seu quia proximus pateretur necessitatem aliquam siue corporalem, siue spiritalem, quæ requirat eiusmodi signum.

Hinc collige pro praxi, interdum peccatum esse mortale, nolle ostendere inimico signa particularia dilectionis; ut quando speraretur inde emendatio ipsius. Interdum vero peccatum mortale esse talia signa ostendere: ut cum putatur inde maiore odio inflammandus idem inimicus. Extra casus vero scandali & propèrta necessitatis, id ipsum de se nullum peccatum esse: ut pote tantummodo positum in consilio.

124. Atque hinc sequitur illud quod tradunt Nauarr. in Enchir. cap. 14. num. 25. Sylu. verbo Charitas quæst. 6. Caiet. 2. 2. quæst. 25. ad art. 8. & 9. sub finem; nempe nos non teneri (quamuis consilii sit seu perfectionis) colloqui familiariter cum inimico, & multo minus ei conuicere, vel eum aliter admittere ad familiaritatem, etiam si antea familiaris fuerit; præcipue, ut Nauarr. addit, cum non vult satisfacere iniuriæ quam intulit. Ratio horum est, quod ille non patitur talium necessitatem, & præceptum de dilectione proximi obliget solum pro tempore necessitatis. Sicut igi-

tur possumus amicis talia negare: quia ex liberalitate, non ex necessitate, illis ea exhibemus ita etiam negare possumus inimicis.

Qua de causa, inquit illi, quando non constiterit de necessitate talia exhibendi, non licebit absolutionem sacramentalem denegare recusanti ea exhibere: etiam si Confessarius debeat nihilominus prius examinare diligenter, an id ex odio mortali proueniat; serioque Penitentem admonere, quod si odium retineat, non modo non valeat ei absolutio, sed acceptione illius constitui in deteriore statu. Neque facile credendum est dicenti, quod odium non retineat, nolentem exhibere signum dilectionis, si vsque ad illud tempus odium ipsum fouerit, nec se emendauerit per præcedentem confessionem: aut ea de causa confessionem distulerit, nec sufficientem adferat rationem cur melius sit à talium signorum exhibitione abstinere, quam ea exhibere: nihilque eo moueatur, quod Christus, ad cuius Tribunal se fessit, tantopere nobis commendauerit inimicorum dilectionem; non tantum in affectu interno, sed etiam in effectu externo. Benefacite, inquit Math. 5. iis qui oderunt vos, &c.]

125. Adde magnam rationem esse habendam scandali quod ille teneatur vitare. Si enim ipsum tale sit, quod prudentis arbitrio (spectatis circumstantiis, & iis quæ de scandalo tradidissent) aliter vitare nequeat quam inimico signa dilectionis exhibendo, recusans exhibere non esset absolendus. Non est vero existimandum originem scandalum eo ipso, quod quis eam familiaritatem non habeat cum aliquo, quam ante inimicitiam habuit, dummodo eum saluter nec alloqui recuset. Nam ad illam non tenetur, & allocutio ac saluatio satis indicant odium non perseverare. Item si quis ante inimicitiam non alloquebatur, nec salutabat inimicum, non erit exigendum ab eo, ut post inimicitiam eum alloquatur & saluret; sed satis est, ut si vel inimicus ipse, vel alij putent odium in ipso manere, tollat eiusmodi existimationem, siue per se, siue per alium affirmando contrarium, etiam iurando, si opus sit.

Porro qui passus est iniuriam videtur satis obuiare scandalo, si manifeste ostendat se paratum esse ad mutuum colloquium. Consentaneum est enim, ut is qui intulit, cogatur incipere. Cur petenti veniam, non tenetur quidem concedere remissionem satisfactiois faciendæ pro illa iniuria, ut notant Syluest. & Tabienfis in verbo Charitas; ille quæst. 6. & hic §. 14. ac Nauarr. in Enchir. cap. 14. num. 25. teneatur tamen deponere odium, simulque ostendere quod deponuerit; alioqui enim daret scandalum; de qua re Bannes 2. 2. quæst. 25. art. 9. dub. 4.

126. Restat monendum, nonnullis, v. magnis Prelatis, & Principibus, in penam subditorum delinquentium, & in exemplum aliorum, licitum esse illos non alloqui quantum temporis iuxta cõcurrentes circumstantias videretur expedire, ad bonum & penam ipsorum, atque aliorum exemplum. Pro quo facit exemplum Davidis, qui 2. Regum 14. licet concesserit Absalonem filium reuerti in Ierusalem; addidit tamen, Faciem meam non videat.] nec per duos annos est ipsum allocutus. Non existiment tamen propterea Superiores licere sibi copio habere subditos delinquentes, & huiusmodi pœnas quantum voluerint extendere. Nam si tale odium retineant, absolendi non sunt: nec item si ex austeritate nimia, nimio temporis spatio alloqui nolint, ita ut aliorum scandalum inde oriatur, existimando foueri odium.

De Inuidia.

SECTIO III.

127. DE hac tanquã dilectionis proximi contraria D. Thomas agit 2. 2. quæst. 36. Definiri autem potest tristitia inordinata de bono proximi, ut est excellentiæ propriæ diminutium. Cuius definitionis prior pars, à ratione inuidiæ excludit tristitiam ordinatam de bono proximi, ad quam sæpe charitas vel iustitia inclinat; qualis tristitia censetur primo, quæ ideo concipitur, quod timeamus occasionem boni, quod quis consecutus est, prouenturum esse malum: ut quod electus in Iudicem, occasione acceptæ

pot-

potestatis. probabiliter commissurus sit multas iniustitias. Dico probabiliter, quia non sufficeret leuis suspitio ad excusandam inordinationem: Dico etiam iniustitias: quia inordinata esset tristitia de tali electione concepta, eo quod electus iustis pœnis castigaturus sit fontes. Quia in re pro regula teneri potest, tunc tristitiam censendam ordinatam, cum est ob causam, ob quam proximus licite præiudicaret tali bono, non alias.

Censetur secundo ordinata tristitia, quæ concipitur de bono proximi; non quia in illo est, sed quia in nobis non est; optando nobis illud in debitum finem: ut cum video aegentem pœnitentiam, deuotum ac religiosum, & tristior; non quod ipse talis sit, sed quod ego non sum. Hæcque est illa sancta emulatio, quam D. Paulus nobis commendat, iniquis in prioribus ad Corinth. cap. 12. Emulamini charismata meliora.] & cap. 14. Sectamini charitatem, emulamini spiritualia.] Item non habens unde possit familiam alere, & videns alios sibi æquales habere, si tristetur quod tali commoditate careat, non est de se malum.

Censeri tertio potest ordinata tristitia quæ est ob bonum aliquem finem, dealicuius temporali bono, cuius is indignus est arbitrio prudentis, expendentis concurrentes circumstantias. Quod si bonus finis desit, peccatum erit; non tamen mortale: nisi eo præsumat, ut Deus arguatur iniustitia, tanquam male distribuens bona: quod est blasphemia grauissima. Et ratio est quia temporalium bonitas adeo exigua est, ut pro nulla pene reputetur, vide Caiet. ad art. 2. citata quæst. 36.

128. Posterior pars definitionis separat inuidiam ab alijs inordinatis tristitijs de bono proximi quales sunt antedictis ordinatis opposita tristitia de bono ipso proximi, prout ipse est bene vsurus illo: aut simpliciter prout illud in ipso est: etiam si illo dignus sit. Simul etiam indicat eadem pars, ad inuidiam rationem spectare, ut ex ea tanquam ex causa & motiuo proueniat, quod nobis videatur excellentiam nostram minui per alterius bonum: unde contingat, ut is qui est nobis æqualis efficiatur maior. Ad quod facit quod ordinarie inuidia contingat inter æquales, aut eos qui fere æquales reputantur.

129. Iam inuidiam peccatum esse suo genere mortale post D. Thomam Nauarr. in Enchir. cap. 23. num. 118. probat; quia est contra charitatem inclinantem ad gaudendum de quolibet bono proximi, prout est ei bonum. Ex accidenti vero peccatum erit tantum veniale; tum quando plenus consensus voluntatis defuerit: ut in libitibus, & fere naturalibus motibus, quibus homo tristatur de bono proximi sibi equalis: tum quando bonum proximi de quo quis tristatur, leue est: ut accidit pueris, qui in leuibis solent sui socijs inuidere.

130. Inter peccata autem capitalia numeratur inuidia eo quod pariat quinque alia, prout D. Thomas in cit. quæst. 36. art. 4. declarat. Primum est, odium proximi de quo in præcedenti sect. secundum, si iustitiam, per quam occidit, tertium detrahitio, per quam manifeste proximo bona fama auferitur, de quibus dicendum est suo loco in sequenti lib. 24. quartum est gaudium in aduersis proximi: quintum afflictio in prosperis eiusdem: volendo ea non accidere, desiderando aut etiam conando ea impedire; quod vtrumque peccatum, est mortale, eadem ratione qua ipsa inuidia: cum qua sic conueniunt, ut vel idem sint vel cum ea coincidere censentur: vel certe ætissime coniungi, iuxta doctrinam D. Thomæ in fine citati art. quarti.

De discordia & contentione.

SECTIO IV.

131. EX charitate in proximum animos coniungente, nascitur pax, de qua D. Paulus dat præceptum, iniquis ad Rom. 12. Quod in vobis est cum omnibus hominibus pacem habentes] & in 2. ad Corinth. 13. Idem sapit, pacem habete.] Quod quidem præceptum prout affirmatiuum est, iniungit primario consensionem voluntatum; secundario vero consensionem iudiciorum, sermonum & actionum. Prout autem includit negatiuum, prohibet discordiam malam, tunc contententem, cum quis voluntate sua discordatà voluntate alterius, cui consentire deberet.

Vbi aduerte, quod quando quis ratione mouetur ad volendum suum commodum, nec in eo infert alteri iniuriam, nec per se vult incommodum ipsius, discordando ab eo; non peccare si bonum finem sibi proponat, nec notendi intentionem habeat. Ad diuersa vero vitia pertinere potest mala discordia: Nam quia ex lege obedientiæ subditus tenetur voluntatem suam conformare cum voluntate Superioris: si discordet, peccat immediate contra obedientiam. Similiter debitor quando tenetur ex iustitia consentire cum creditore, discordans peccat proxime contra iustitiam; & sic de alijs.

132. Contra charitatem vero specialiter erit discordia, quando obligatio concordandi cum proximo, fuerit ex solo vinculo charitatis: ut si proximus vult bonum aliquid obtinere sibi necessarium aut valde vtile, & ego sine rationabili causa velim ac desiderem illum impedire. Tale quid enim, cum de se sit sufficiens ad dissoluendam amicitiam, etiam si nullum damnum inferat, repugnat charitati. Cæterum quando discordia oritur, ut expe sit, ex odio vel inuidia, induit eiusmodi causæ malitiam, quæ est suo genere mortalis. Orta vero ex sola animi libidine, consulendo propriæ utilitati aut voluptati, nec intendendo alterius detrimentum, potest à mortali excusari: quia sicut non teneor sub mortali subuenire proximo extra grauem necessitatē ipsius: ita nec teneor cum voluntate ipsius consentire, nec ab ea discordare, nisi is inde constituatur in aliqua graui necessitate.

133. Iam ex discordia contentio oritur, quæ mala est pro eiusdem malitia. Contingit autem in contrarietate iudiciorum, & verborum. Ac de contrarietate iudiciorum, notandum est primo, eam non esse intrinsece malam: quia cum veritas non sit semper manifesta hominibus, licet eis ex probabilibus rationibus contraria iudicare. Secundo, eam esse malam, & ad hæresim spectare, si contendatur animo contradicendi iis quæ sunt de fide tenenda. Tertio, malâ esse, quando contendendo, iudicatur temere, & sine sufficienti consideratione. De cuius malitiæ grauitate iudicandum est ex periculo docendi falsum, dandique occasionem labendi in peccatum, aut incurrendi in aliud incommodum. Quarto, eam specialiter esse contra charitatē, cum quis directe & ex intentione vult aliquid iudicare, ut alteri contradicat: qua ratione malam quoque esse, dubium non est: cum tale quid irrationabile sit, ac contrarium coniunctioni animorum, in qua consistit amicitia, ex charitate nascens. Quanquam quia non est de se grauis læsio charitatis, videri potest nec esse de se peccatum plus quam veniale.

134. De contentione autem in verbis; notandum est primo, non esse malam si disputationis gratia usurpetur & modus seruetur: vsitata est enim in scholis nemine reprobante. Secundo, nec malam esse si fiat suo tempore loco, & modo, animoque defendendi veritatem contra falsum alterius dictum, prout explicat Thomas 2. 2. quæst. 38. art. 1. Esse autem, ex eodem D. Thom. ibidem, peccatum suo genere mortale illam, qua falsum defenditur animo contradicendi alteri, cum graui ipsius iniuria. Cum enim id de se sufficiat ad dissoluendam animorum coniunctionem, dirimendamque amicitiam, habet coniunctam charitatis læsionem grauem, quæ mortalis est, nisi defectus pleni consensus voluntatis eam excuset.

TRACTATUS IV.

De religione, & vitijs ei contrarijs.

RELIGIO ante consideratis Theologicis virtutibus, proximè subiungenda est; tum quia est præstantissima omnium moralium virtutum ut ostendit D. Thom. 2. 2. quæst. 81. art. 6. tum quia ad eam specialiter pertinet primum Decalogi præceptum, in quo versamur. Amplissima autem est hæc materia, quare D. ipse Thomas persequitur ab eadem quæst. 81. ad 100. Considerabimus autem quantum ad institutum nostrum sufficit primo spectantia ad ipsam religionem: deinde verum tum in specie spectantia ad vitia ei contraria.

LIBRARIUS
M. J. P. R. S. I. S.

CAP. XIII.

De natura, precepto, & actibus Religionis.

SUMMARIUM.

- 135 Nomen religionis accipitur dupliciter in hac disciplina.
- 136 Religio virtus est, non Theologica, sed moralis, habens quandam iustitia rationem.
- 137 Primum preceptum Decalogi ad virtutem religionis pertinet, estq; negativum includens affirmativum.
- 138 Actus religionis alij eliciti, alij imperati.
- 139 Religionis actus eliciti varij: & de actibus imperatis eiusdem, qualiter sit iudicandum.
- 140 Pro quo tempore actus eliciti religionis sunt in precepto, & speciali de devotio.
- 141 Specialiter item adoratio & sacrificium.

135. **N**omen Religionis in hac disciplina duobus modis accipitur; vno pro quodam vitio in quo homo se omnino mancipat diuino cultui & obsequio; altero pro quadam speciali virtute à cæteris distincta, per quam debitum cultum Deo, & Sanctis ipsius exhibemus: in qua acceptione de ea hic agimus.

Speñantia ad naturam Religionis.

SECTIO PRIOR.

136. **A**d cuius naturam aperiendam duo notanda occurrunt. Alterum est, eam non esse de numero virtutum Theologicarum: quia virtus Theologica est, quæ immediate, seu nulla intercedente creatura versatur circa Deum: vt fides; qua credo Deo Deum; ita vt is cui credo per fidem, & quem credo sit Deus; itemq; spes, qua spero à Deo Deum; ac demum charitas, qua Deum amo propter Deum. Religio autè versatur quidem circa Deum, per eam enim Deum colimus, sed interueniente creatura, quam ei offerimus, in recognitionem excellentiæ suæ & seruitutis nostræ. Sic orando vel adorando colentes Deum per virtutem Religionis, offerimus ei non quidem ipsummet, sed mentem nostram quæ est creatura. Sicut ergo iustitia sic cuiq; reddit suum ius, vt actus eius non exerceatur immediate circa personam (nec enim exempli causa, reddit me mihi) sed pecunias debitas mihi: sic Religio non exhibet Deum Deo; sed Deo reddit debitum cultum offerendo ei creaturas. Alterum est; religionem habere quandam iustitiæ rationem: nõ quidem perfectam, qualem habet iustitia commutatiua, vel distributiua; sed solum imperfectam. Cum enim duo pertineant ad perfectam iustitiam: nempe reddito debiti, qua vnique suum datur; & æqualitas, qua tantum datur quantum debetur: solum prius cepitur in religione, per quam Deo, sicut per pietatem parentibus, redditur debitum, sed non ad æqualitatem. Vnde potentialis tantum pars iustitiæ, seu virtus iustitiæ affinis dicitur, non autem iustitia; sicut nec amicitia, per quam contrario redditur quidem ad æqualitatem, non tamen debitum.

Speñantia ad preceptum, & actus Religionis.

SECTIO POSTERIOR.

137. **R**ecte notat Nauas, in Enchir. cap. II. num. 19. primum Decalogi præceptum (quod initio huius libri proposuimus) pertinere ad virtutem religionis; vt pote quo vetatur idololatria, adeoq; vitium omne falsæ religionis, seu contrarium veræ religioni. Ipsum autem est negativum, includens affirmativum: quo præcipitur veri Dei cultus: quem exhibere pertinet ad virtutem religionis inclinantis nos, ac ordinantis ad Deum debito modo colendum & honorandum tanquam creatorem summumque gubernatorem nostrum; sicut è contrario vitium falsæ religionis inclinat ad reddendum Deo cultum indebito modo: vel ad illum à Deo in creaturam transferendum; siue expresse, siue tacite: prout in sequentibus tradetur. Constat autem obligationem præcepti de religione, esse de se sub mortali; itemque esse pro omni tempore: qua ex parte præceptum est negativum. Sed difficultas aliqua est, pro quo tempore sit talis obligatio, qua ex parte præceptum est affirmativum. De qua re nihil statui potest vniuersè, sed solum in particulari declarari

quoad actus singulos ipsius religionis, qui sub talem obligationem cadunt.

Sciendum est igitur actum religionis esse, aut ab ipsa elicitum, aut ab ipsa imperatum: hocque posteriori comprehendendi actus aliarum virtutum, prout ab ipsa religione ordinantur ad Dei cultum, id est, ad declarandam inferioritatem; seruitutemque nostram & Dei excellentiam. Comprehendi item multas actiones de se indifferentes in eundem cultum ordinatas, quales sunt genua flectere, prosternere se in terram, tundere pectus, aperire caput, inclinare ceruicem, & huiusmodi alia, quæ nullius virtutis actus de se sunt; & prout à religione procedunt dici solent cæremonia; quales plurimæ fuerunt antiquæ legis, & non pauca sunt legis nouæ: quæ ex sola Christi vel hominum vices ipsius gerentium institutione rationem habent virtutis, non autem ex sua natura.

Actus vero religionis eliciti, id est, quem voluntas immediate per religionem exercet, quidam est priorius & religioni ipsi omnium intus, nempe deuotio, existens cum ipsa religione in voluntate, ab hacque per illam immediate procedens: cæteri vero sunt secundarij, iij; septem numero; oratio, adoratio, votum, iuramentum, sacrificium, decimarum solutio, & sanctificatio diei festi: qui ideo dicuntur actus religionis eliciti, quod ex se ab ea procedat, & Dei excellentiam, nostramque seruitutem ex se manifestent. Nam Deum orando vel adorando, ac aliud cæterorum faciando, diuinam excellentiam nostramque subiectionem, ac seruitutem profiteamur. Nec obstant quod tales actus non sint in voluntate in qua religio inest: sed sint in intellectu vel in illis exterioribus facultatibus quibus perficiuntur. Nam alio nomine dici possunt actus religionis eliciti: nimirum quia non possunt exerceri cõgruenter rectæ rationi nisi moderante virtute religionis; ita vt entitatem quidem suam habeant ab alia facultate, sed moderationem virtutis habeant à voluntate per religionem: quod sufficere potest ad aliquam rationem actus eliciti: vt videre est apud Caiet. 2. 2. quæst. 81. art. 4.

Porro de actibus religionis imperatis occurrit monendum. Tum eos commendatissimos nobis ac vitatissimos debere esse: dicente Apostolo priori ad Corinth. 10. Siue maleducatis siue bibitis siue aliud quid agitis, omnia in Dei gloriam facite: Tum etiam de peccato quod illorum omissione committitur, iudicandum esse ex ijs quæ dicuntur, cum tractatur de virtutibus quibus specialiter repugnat.

De actibus elicitis autem, quoad peccatum consistens in eorum omissione, iudicandum est habita ratione temporis, in quo contingit obligatio illos exercendi. Iam vero tempus obligationis sub mortali impostæ ad exercendum actum deuotionis, teneri potest idem esse cum eo quod in præced. cap. 9. constitutum est de obligatione sub mortali ad actum dilectionis Dei. Nam illius cum hoc ea affinitas est, vt vterque omnia alia ad Deum referat: illeq; natus sit prouenire ex hoc, tanquam ex proxima sua causa, vt docet D. Thomas 2. 2. quæst. 82. art. 3. Et patet, quia ex consideratione diuinæ bonitatis, natus est sequi, vt Deum ipsum diligamus; & hinc rursus, vt velimus nos totos obsequio ipsius mancipatos: in qua volitione consistit natura deuotionis. Hæc enim est actus voluntatis quo nos offerimus Deo, ac tradimus totos: tum ad eligendum, tum ad exequendum quæ pertinent ad ipsius diuinum cultum & obsequium. Indeq; dicta est deuotio: quia scilicet per talem actum homo perinde afficitur ad Deum, ac is qui dicitur deuotus Principi, eo quod se obsequio illius totum tradiderit. De tempore obligationis ad orationem dictum est, cum de præcepto orandi in præced. libr. 4. cap. 9. num. 37.

De tempore autem obligationis ad adorationem & sacrificium, non est facile in particulari determinare: nisi quod videri possit eundem cum eo quod assignatum est obligationi ad dilectionem Dei & ad deuotionem; cum quibus magnam habent affinitatem. Atque de adoratione late D. Thomas & interpretes ipsius 2. 2. quæstio. 84. Contenti erimus monere pro praxi, eam complecti, ex parte quidem intellectus, recognitionem magnitudinis & excellentiæ diuinæ: ex parte vero voluntatis, subiectionem & summisionem omnem tantæ magnitudini & excellentiæ: & demum ex parte

138.

139.

140.

141.

corporis, actum externum quo indicetur illa interior summissio: in quorum actuum secundum essentiam adorationis consistit maxime: sine quo primus est infuctuosus: ut patet in demonibus qui credunt & contremiscunt Iacobi 2. & tertius est inanis.

De quo auctore obiter: ipsum non esse de se adorationem & religionis actum; sed tantum ex intentione agentis: qui quando aperit caput, prostrabit in genua, prosternit se in terram, aliudve eiusmodi facit ad testandam alicuius diuinitatem; exhibet ei adorationem quæ à Theologis latræ cultus dicitur. Quod si mutata intentione idem faceret tantum ad testandam sanctitatem illius; tanquam amici Dei, censeretur adoratio alterius ordinis longe inferioris; (cultus dulciæ dicitur folet;) ad virtutem religionis nihilominus pertinens, vtpote quæ propter Deum Sanctus exhibetur.

Idem quoque in sequenti quaest. 85. late agunt de sacrificio. Quod definitur, oblatio facta in recognitionem supremi dominij & potestatis Dei. Cumque duplex sit, quoddam specialiter proprieque dictum, quale est in noua lege sacrificium Missæ; & quoddam generaliter improprieque dictum, quo quis se ipsum sacrificat Deo & offert propria voluntatem ad obseruandam ipsius legem, mandanturque executioni præcepta ipsius: hoc tantum posterius (de quo in Pfalm. 4. Sacrificate sacrificium iustitiæ) omnes Christiani offerre possunt: eo que nomine intelligi potest ipsos dici Sacerdotes 1. Petr. 2. vers. 9. & Apoc. cap. 1. vers. 6. & cap. 5. vers. 10. Illud vero prius (de quo cum de Eucharistia in sequenti lib. 29.) offerre possunt soli initiati sacerdotali ordine: etiam si teneantur cæteri fideles sacrificantibus adesse diebus festis iuxta Ecclesiasticum præceptum De Missa audienda, in seq. lib. 19. tractandū, cum de ipsorum festorum sanctificatione agatur. Quæ autem pertinent ad vota & iuramenta tractantur in lib. 18. & quæ ad decimarum solutionem in fine prius memorati libri decimionij.

CAP. XIV.

De vitijs religioni contrarijs, idg. in genere.

SUMMARIUM.

- 142 Vitium generale contra religionem per defectum est irreligio: & per excessum, superstitio; quidq. illa sit.
143 Varij modi quibus eadem contingit.
144 Species eiusdem.
145 Quid sit superstitio, & qua illius species primariæ.
146 Idololatria dicitur cum proprie, tum improprie; ac priore modo hæc spectant, peccatum est grauissimum.
147 Eodem modo duplex est, quædam expressa, & quædam tacita.
148 Pactum tacitū cum demone, idololatria quædam est, in quatuor species distincta.

142. **Q**uia contra religionem, sicut contra aliam quamcunq; virtutem moralem, peccari potest, tum per excessum, tum per defectum, ut recte notat D. Thom. 2. 2. quæst. 92. art. 1. duplex in genere constituitur vitium contrarium religioni: vnum per defectum, quod vocatur irreligio, seu impietas: alterum per excessum, quod dicitur superstitio.

De irreligione seu impietate.

SECTIO I.

Definitur autem generaliter impietas, vitium, quo Deum inhonoramus in se, vel in suis Sanctis, vel in alijs rebus sacris.

143. Cuius inhonorationis varij assignantur modi: quorum primus est, negare Deum aut numen aliquod esse; proprioque nomine dicitur atheismus: quo laborare nemo mentis compos potest, iuxta illud Pfalm. 13. Dixit insipiens in corde suo, Non est Deus. Secundus est, non agnoscere Deum: ne quidem naturali cognitione: ut vsuenerit quibusdam infidelibus qui propter ingentia scelera quibus se contaminant, absque vlla Dei cognitione viuunt. Tertius est male sentire de Deo: ut accidit illis qui negarunt Deum habere prouidentiam omnium rerum, vel curare res humanas; vel iustum

esse, ac præmia & supplicia pro meritis distribuere: aut asseuerant omnia fatali quadam necessitate cecidisse: Deum esse acceptorem personarum, vel causam peccati; aut non esse omnipotentem. In quorum persona dicitur Iob. cap. 22. Circa cardines cæli ambulat, nec nostra considerat. Talisq; impietas in Christianis, coincidit cum hæresi ita ut ij per illam incurrant in omnes poenas hæreticis decretas. Quartus titulus est, nunquam aut fere nunquam de Deo bene cogitare: ut nonnullis contingit, qui nimis dediti sunt rebus creatis fluxis, & caducis. Quintus est nullatenus amare Deum, ne quidem amore naturali; tanquam parentem, benefactorem, ac dominum. Sextus est, nullatenus timere Deum, ne quidem timore feruili, ut dominum, & scelerum vindicem: de quo Deus ipse queritur per illud Malachiæ 1. Si dominus ego sum, ubi est timor meus? & illud Ierem. 2. Scito & videri quia malum & amarum est, reliquisse te Dominum Deum tuum, & non esse timorem mei apud te.

Præterea sub se impietas continet quatuor species: tentationem Dei, blasphemiam, periurium, & sacrilegium, hoc est, irreuerentiam quæ exhibetur rebus sacris, aut Deo dicatis locis vel personis: quæ eadem species, habet sub se alias adhuc varias ex varietate rerum sacrarum ei obiectarum: in quibus nunc immorandum non est, quia de eis dicendi proprius in sequenti libr. 19. datur locus: ut & de blasphemia & periurio in libro 18. De tentatione Dei vero, in cap. 23. huius libri lect. 4.

De superstitio.

SECTIO II.

Superstitio vero generaliter definiri potest: vitium quo exhibetur Deo cultus superfluus. Vbi aduertendum est, quod etsi non possit nimis magnus cultus exhiberi Deo ex parte ipsiusmet cultus: posse tamen ex parte illius cui exhibetur, & ex parte modi quo exhibetur. Nimis est enim, tum ille qui exhibetur falso Deo: constituens eam superstitionis speciem quæ dicitur falsi cultus, & proprio nomine appellatur idololatria: tum ille qui exhibetur vero Deo indebite: constituens alteram superstitionis speciem, quæ vocatur debiti seu veni cultus. Et contingit, tum quando ceremonijs mendacibus, cultus exhibetur vero Deo: ut si quis nunc temporè offerat Deo holocausta, aut alia sacrificia veteris legis: vel se circumcidat: quia talia significant Messiam venturum: quod est mendacium, cum iam venerit: aut Missam celebraret obseruando ceremoniam, cui falso tribuitur, quod sit instituta à Christo: aut prædicaret populo falso miracula. Tum etiam quando cultus ipse exhibetur ceremonijs superfluis, seu quæ neque ad Dei gloriam, neque ad subiiciendam carnem spiritui, & spiritum Deo, quidquam faciunt; qualis est audiendi sacrum celebrante Sacerdote qui vocetur Ioannes: aut quod celebretur ante solis ortum immediate; aut in quo habeantur nouem candelæ, nec pauciores accensæ, aut in quo dicuntur quatuor Passiones, & sic de similibus; in quibus præter Ecclesiæ morem, religio in quibusdam circumstantijs & rebus ponitur, eas pro arbitrio proprio assumendo ad verum Dei cultum, ad quem non sunt aptæ, ea saltem ratione, qua assumuntur.

Prioris autem illius modi vanum cultum peccatum esse genere suo mortale ex eo patet; quod sit mendacium perniciosum, notabilem continens irreuerentiam erga Deum, ipsiusque diuinum cultum. Et ita docent in verbo Superstitio, Caiet. & Fumus, itemque Nauarr. in Enchir. capit. 11. numer. 26. Addentes cultum, vanum posterioris modi communiter peccatum esse tantummodo veniale. Ratio vero esse potest, quod communiter si fiat sine mala intentione: in ea ceremonia contingat grauis irreuerentia erga cultum diuinum, cui non repugnat de se nec de intentione eam usurpantis. Quamquam si interueniret alicuius talis ceremoniæ prohibitio specialis, facta à Superiore iuxta Concil. Trident. sess. 22. in decreto De obseruandis ac euitandis in celebratione Missæ; non esset à mortali excusanda illius seruatio: sicut nec si contineret pactum aliquod occultum cum demone.

De idololatria.

SECTIO III.

146. **I**am de idololatria, qua cultus soli vero Deo debitus exhibetur falso Deo: notandum est primo, nomen habere ex eo, quod a Theologis quidquid adoratur ut Deus, cum non sit, vocetur idolum, iuxta illud 1. Paralip. 16. Omnes dii populorum, idola. Secundo generaliter quidem & improprie, nonnumquam vsurpato pro quocumque peccato mortali, maxime eo, quo quis ad aliquam creaturam nimis afficitur, tanquam in ea finem suum vltimum constituens: ut in pecunia ille, de quo ad Ephes. 5. Auarus qui est idolorum seruus] aut in conuiujs, ut illi de quibus ad Philip. 3. Quorum Deus venter est.] In praesentiarum autem sumi specialiter & proprie pro peccato, quod quis re ipsa exhibet diuinum cultum alicui creaturae tanquam Deo: ita ut velit quantum in se est, eo cultu talem opinionem illi conciliare, qualis reuera competit soli diuinæ maiestati: de quo Gregorius à Valent. 2. 2. disput. sexta, quæst. 1. pun. 3. & latius Suarez in opere de religione tract. 3. lib. 2. cap. 3. & 4.

Peccatum vero grauissimum est idololatria, tanquam mendacium perniciosum: utpote hominibus scandalosum; & Deo valde iniuriosum: siue committatur actu tantum interno, id est, animo duntaxat: siue actu tantum externo, ob meritam vel ob aliam causam: ut adulandum alicui; siue etiam, & multo magis, si actu externo simul & interno: in quo tertio casu, quia est coniuncta cura hæresi in fidelibus, inducit ex communi sententia (pro qua Suarez multos auctores commemorat in sequent. capit. 6. sub 6. nem) omnes poenas quas ipsa hæresis: De quibus in præced. cap. 4. quæst. 5. diximus.

Quam grauis autem iniuria inferatur Deo per idololatriam, patet ex eo, quod sit directe contra honorem ei debitum: utpote qui est incommunicabilis alteri, quam vero Deo: sicut & diuinitas ipsa, ac supremus omnium principatus, summaque omnium excellentia. Nec obstat si fuerit tantum exterior: quia sicut crimen est læsæ maiestatis in vno regno, alium recognoscere, tanquam regem præter eum qui solus in eo est verus Rex: deferendo sui honorem externis signis, Regum tantum proprijs, ita crimen est læsæ maiestatis diuinæ, externum honorem soli Deo debitum, deferre creaturæ.

147. Porro proprie sumpta idololatria, duplex est: vna expressa, qua expresse & aperte cultus diuinus exhibetur creaturæ, tanquam Deo. Altera est tacita, qua tacite tantum & implicitate cultus diuinus creaturæ exhibetur; ut quando quis aut metu, aut aliorum consuetudine ductus, aliave ratione obcæcatus, tale quid per creaturæ venerationem facere generationem intendit: ad instar eorum, qui Exod. 32. dixerunt: Hi sunt dii tui Israel, qui eduxerunt te de terra Ægypti.] Id ipsumque illis contingere posse, non obstante quod verum Deum agnoscat, nec ignorent vanitatem idololatricam, patet ex ijs quos Apost. ad Rom. 1. ideo damnat, quod cum Deum cognouissent, non sicut Deum glorificauerint, sed mutauerint gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem corruptibilis hominis, &c.]

148. Censetur quoque tacita idololatria, quando fit pactum occultum cum Dæmone: eaque ratione complectitur quatuor species, magiam, diuinationem, maleficium, & vanam obseruationem, distinctas ex fine ob quem tale pactum fit. Qui est, vel ut quis videatur magnus, & mira facere, vnde constituitur magia: vel ut cognoscat futura, vnde diuinatio; vel ut noceat alteri, vnde maleficium; vel ut prosit sibi vel alteri, & est vana obseruatio. De quibus tractatur in iure Canonico causa 26. per quinque primas quaestiones, & in fine quæst. septimæ: & in Decretalibus titulo de fornicationibus, & à Summularijs in verbo Superstitio, & in verbo Maleficium: & ab alijs tractantibus de virtute religionis, ut Suarez in suo opere de eadem virtute tractat. 3. lib. 2. aut de peccatis quæ contra Deum aut quæ contra primum Decalogi præceptum committuntur, ut nouissime omnium & late alius citatis Thomas Sanchez in suo opere morali libr. 2. capit. 37. & sequentibus: aut differentibus aduersus maleficos, vel aduer-

sus artes superstitiosas. In qua tractatione nobis deinceps verendum est, ac sigillatim de vnoquoque talium peccatorum dicendum quatenus exigere videtur institutum nostrum.

CAP. XV.

De magis.

S V M M A R I V M.

- 149 Quid & quotuplex sit magia.
 150 Nec naturalis nec artificialis de se est illicita, & quomodo sit per accidens.
 151 Diabolica, est de se illicita, & qua ratione à naturali, & artificiali discernatur.
 152 Regula notanda ad talium discretionem.
 153 Pactum cum Dæmone quoddam est expressum, quoddam tacitum, quorum illud tribus modis contingit.
 154 Nefanda contingit in expresso pacto cum Dæmone.
 155 Duo modi quibus fit pactum tacitum cum Dæmone.
 156 Peccatum est mortale, pactum iniure cum Dæmone, siue expressum, siue tacitum, nisi quod in hoc interdum ignorantia excuset.
 157 Modus cognoscendi ex verbis, pactum occultum cum Dæmone, in ijs que apparent mirabilia.
 158 Modus idem cognoscendi ex certis characteribus & figuris.
 159 Modi cognoscendi ex effectibus, aut ex circumstantijs vanis, aut demum ex personis.
 160 Aduertendum circa eosdem modos.

149. **G**eneraliter sumpta magia definitur potest, sciētia vel potestas qua mira quædam & insolita fiunt: vi tamen creata. Quod additur ad excludendam potestatem faciendi miracula, quia Christus in illorum patratione diuinitus concurrat cum fide, & ratione eorum à quibus patrantur.

Diuidi potest vero, iuxta D. Augustin. in lib. 21. de Ciuitat. Dei cap. 6. in naturalem, artificialem & diabolicam. Atque naturalis censetur, quando causarum naturalium virtute indita ipsi à natura, sed occulta, fiunt effectus mirabiles, rudioribus occultis ac subtilioribus & peritis perspecti: quales fuerunt, quod simulachrum quoddam in aere penderet vi magnetis: & quod lucerna quædam Veneris sub dio posita, nec vento nec pluuia extingueretur: de quibus D. Augustin. loco citato. Censetur vero artificialis: quando id quod videtur mirum, fit tantum arte & industria humana; sicut multa solent fieri à circulatoribus & funambulis. Censetur demum Diabolica, quando mira & insolita fiunt virtute Diaboli: ut aliquando fieri, aduersus quosdam Gentiles ostendit D. Thom. lib. 3. contra gentes cap. 104. Et patet ex eo quod Leuit. 20. vers. 6. & Deut. 18. vers. 10. & alibi in sacris literis aliqua magia damnetur tanquam Diabolica: cuiusmodi erat ea qua vtebatur Pythonissa, quæ suscitauit Samuelem 1. Reg. 28. & alia Pythonissa, quam curauit D. Paulus Act. 16.

150. Porro non omnem magiam esse de se illicitam, argumento est illi qui ex Oriente ad adorandum Christum venerunt Matth. 2. Magi honorifica appellatione vocentur. Et patet de naturali & artificiali, quæ solis naturæ nituntur fundamentis ac virtutibus, quas Deus rebus indidit: valentque ad homines ex miris effectibus excitandos, ut multa credant quæ captum ipsorum excedunt, adeoque fidei Christianæ mysteria, prout D. Augustin. in cit. lib. 21. cap. 4. notat. Attamen per accidens eadem possunt esse illicitæ: ut quando referuntur ad malum finem, vel adferunt scandalum: ut cum à diabolo putantur esse, quæ per eas fiunt; aut talia sunt quæ exercentur cum periculo salutis corporis: in quo casu peccatum mortale committi censent Syluester & Fumus in verbo Ars: ille quæst. 8. & hic num. vlt. Confirmaturque per cap. 1. De torneamentis: in quo torneamenta ipsa prohibentur sub poena priuationis sepulturæ: eo quod sæpe inde hominum mortes & animarum pericula oriuntur.

151. Diabolica autem, de qua vt de vitio religioni opposito hic ex instituto agitur, de se illicita est: quia includit pactum cum diabolo, cum quo societatem commerciumque iniure nunquam licet; ut D. Augustin. ostendit in lib. 2. de Genesi ad literam sub finem penultimi capituli: satis constare ex

iis quæ

iis quæ habentur 26. quæst. 5. per totam: & ex admonitione D. Pauli. ad Corinth. 10. Nolo vos socios fieri Dæmoniorum.] Ab ea artificialium magiam discernere, facile est: monstrata nimirum arte qua fiunt mira illa opera, quæ Diabolica putantur. Naturalem vero discernere, est difficile: quia Diabolus sæpe occultat suas fraudes, obiecto prætextu virium rebus naturalibus inditarum. In qua difficultate cauenda sunt duo extrema. Alterum ne existimemus omne illud diabolicum esse, quod nobis est notum & mirabile. Nam multa esse mira in rebus naturalibus, etiam quotidianis, ostendit D. August. in supra cit. cap. 4. Alterum est, ne existimemus quidquid nobis mirum ac nouum videtur, ipsum esse naturale. Nam ex antedictis, negari nequit, quin aliqua sit magia diabolica.

152. Teneri potest vero hæc regula. Quando effectus aliquis inuitatus & mirabilis contingit ex applicatione aliquarum singularium virtutum, quæ in rebus naturalibus inefficacensentur, sed nos latentes: quotiescunque & ad quocunque talis applicatio fiat, si ea sit sine aliis cæremonijs vel obseruationibus nullius virtutis, effectus ipse iudicari potest naturalis. Sin opus sit certis cæremonijs & obseruationibus inanimibus res censenda est suspecta: & ideo videndum est, interueniatne pactum aliquod tacitum cum dæmone, magiam diabolicam constituens.

Appendix de pacto cum Dæmone.

153. IN cuius gratiam, & pro pleniori eiusmodi pacti notitia notandum est primo, per pactum cum Dæmone intelligi promissionem factam dæmoni ab homine, ex qua obligatio nascatur, non tantum ex parte hominis, verum etiam ex parte Diaboli, saltem facta.

Atque ipsum duplex esse: vnum expressum, quod aperte initur cum Dæmone; & alterum tacitum, quod implicite fit cum dæmone. Expressum autem solet tribus modis fieri. Primus est, cum solemnitate quadam: nempe vt apparente visibiliter dæmone multis stipato, coram quibus fiat illi promissio ea ratione quam tradunt Alphons. à Castro in lib. 1. de iusta heret. punitione cap. 16. & Spreng. in suo malleo maleficarum parte 2. quæst. 1. cap. 2. Secundus est, quo sine solemnitate quidem, diabolo tamen sit immediate. Tertius est, quo est expressè fiat dæmoni, non tamen immediate, sed per interpositam tertiam personam, puta magum aut maleficum tanquam locum illius tenentem.

154. Notant autem iidem authores illos qui pactum expressum cum dæmone ineunt, promittere ei multa simillima iis quæ hodie solent hæretici in fidei Catholice abiuratione. Promittunt enim, quod nunquam adorabunt Eucharistiam, quod blasphemijs & iniurijs afficient Sanctos, præsertim Beatam Virginem: quod confringent Christi & Sanctorum imagines quas poterunt; quod nunquam facient signum crucis, quod nunquam integre conuenerunt sua peccata; & maxime istud de quo agimus; quod sibi cauebunt diligentissime ab omnibus rebus ab Ecclesia consecratis; vt est aqua benedicta, sal benedictum: quod sua conuiuia & commensationes celebrabunt illis diebus quibus ab alijs Christianis ieiunatur; quod denique conabuntur alios quotquot poterunt inducere in idem flagitium.

Dæmon vero vicissim solet huiusmodi hominibus prescribere signa quædam superstitiosa; qualia sunt expressa ipsius Dæmonis inuocatio, certa quædam verba ab ipso præscripta, characteres quidam in chartis scripti, odorum complicatio, & alia id genus; non quod vis vlla sit in eis, vt falso existimant ipsi, qui cum dæmone paciscuntur: sed quod ad illorum exhibitionem & præsentiam Dæmon statim accurrens, mirabilia illa operetur, quæ impetiti existimant à magis fieri. Neque putandum est verum esse quod aliqui existimant magis iactant se habere Dæmonem inclusum in anulo, aut in aliare: falluntur enim, quia Dæmon non adest illis, nisi quando ipse vult; aut quando ab aliquo potentiori Dæmone compellitur prout docet Franc. à Victoria in relectione de arte magica num. 31.

155. Pactum autem tacitum cum Dæmone fit duobus modis. Altero cum quis sciens & prudens vitur signis superstitiosis magorum: siue ea acceperit traditione maiorum, iure

quali hæretico: siue ab ipsis magis didicerit: siue ex iporum libris vel sermonibus hausit. Altero cum quis vitur signis superstitiosis ignorans illa esse talia, eo quod putet non esse mala.

Notandum est præterea, habentes pactum cum dæmone expressum quocunque ex tribus antea propositis modis, grauissime peccare: quia in iniuriam grauissimam Creatoris, diuinum cultum, deferunt creaturæ miserrimæ. Atque tales cum nonnunquam sint hæretici: vt cum, de dæmone, aut superstitiosis signis ipsis credunt aliquid, quod est contra fidem vt in illis inesse aliquam diuinitatem; nonnunquam etiam sint apostata à fide; vt cum ex animo credunt diabolo, & totam fidem Catholicam rejiciunt. Super eo, magi (vt & super blasphemijs in Christum & Sanctos, abusu rerum sacrarum in suis incantationibus, commixtione cum Dæmonio: & damnis illatis iniectione morborum in homines & bestias ac vastatione segetum, & vinearum) sunt diligenter examinandi à Confessario: eo quod inde incurrant excommunicationem, reseruatam in Bulla Cænæ Domini & alias hæreticorum penas. Porro si quis sicte faciat tale pactum, etsi dictis penis non subijciatur, peccat tamen mortaliter, ob notabilem quæ in eo committitur Dei irreuerentiam.

156. Habentes autem pactum tacitum, priore modo duorum proxime propositorum, peccant quoque mortaliter, tanquam scienter ineuntes societatem cum Dæmone, hoste Dei & humani generis. Non enim habentes posteriore modo, si adint duæ conditiones quas ponunt Caiet. in verbo Incantatio in principio & Solu. in verbo Superstitio quæst. 10. in fine. Prior conditio est, vt talis sit paratus relinquere eam superstitioem quando admonetur. Nam post admonitionem non potest per ignorantiam excusari. Posterior est, vt ignorantia illius sit probabilis, quia crassa vel supina non excusat; & ideo quantumuis rudes & idiotæ excusari possunt in hac re per ignorantiam, non tamen cæteri qui possunt, & tenentur scire; præsertim Pastores qui alios docere debent.

Notandum est denique facile quidem esse dignoscere pactum expressum cum dæmone, itemque tacitum priore modo, cum ineatur scienter; sed tacitum posteriore modo, difficile esse cognoscere: Nam quamuis illud quod neque diuina virtute, neque naturaliter fit ab homine, merito iudicetur pendere ex aliquo pacto cum dæmone; non est tamen statuendum; hoc ipso aliquid tali pacto carere, quod diuina virtute aut naturali factum videri debeat: quia Dæmon aliquando occultat sua opera sub specie rerum naturalium, & aliquando sub specie diuinorum miraculorum: ita vt difficulter cognoscantur illius fraudes & insidie. Sunt autem aliquot modi agnoscendi tale pactum occultum cum Dæmone, quos Gregorius à Valen. 2. 2. disput. 6. quæst. 13. puncto 2. & Suarez in opere de religione tract. 3. lib. 2. cap. 15. tradunt ex D. Thom. 2. 2. quæst. 96. art. 1. & 4. & ex Caiet. in summula verbo Incantatio, ac ex Nauarr. in Enchir. cap. 11. num. 21.

Modi deprehendendi pactum occultum cum Dæmone in ijs quæ apparent mirabilia.

157. PRImus est ex verbis, quæ proferuntur ad ipsorum effectuum mirabilium productionem: nempe si aliqua vrsurpentur quæ censeri possunt ad dæmonem, saltem implicite, pertinere, vt cum aliquid continens, contra fidem, aut sunt peregrina, quæ necessarium sit lingua ipsa peregrina proferri, nullo Ecclesiæ communi vsu ad stipulante: aut sunt ignota, vt pote nihil omnino significantia, vel non coherentia inter se, vel inutilia: vt pote quæ neque precationem, neque inuocationem & laudem Dei contineant. Deinde cum sunt falsa vel apocrypha: vt quæ indicant, quod Christus, ait Caiet. habuit febres. Præterea cum sunt verba sacra, quæ detorquentur ad alios sensus, aut ad effectum ad quem neq; à Deo, neque ab Ecclesia sunt ordinata: vt verba Hoc est corpus meum: ad sistendum sanguinis fluxum. Denique cum sunt preces quarum vis & efficacia constituitur in modo eas scribendi aut proferendi; v. g. quod proferan-

tur in auricula iumenti, & in certa quadam hora. Item quod scribatur in tali membrana, & in tali figura: & sic de alijs circumstantijs quæ sapientum iudicio, nihil de se pertinent ad effectum cuius prædictio intenditur.

Vbi aduerte quod etsi superstitio sit, habere animû tales circumstantias adhibendi, tanquam per se efficaces ad effectum impetrandum à Deo: non esse tamen, si casu eæ adhibeantur: vt quia talis charta venit ad manum: vel ea hora fuit oportuna: aut si tantummodo vsurpentur ad excitandam maiorem deuotionem & attentionem in præcando: quomodo ex Caiet. (quod Greg. à Valentia ap. robat) superstitiosum non est, quod aliqui precantes pro fuorum inuentorum incolumitate, circumducant nouies circa templum S. Antonij: aut faciant venam illis aperire in die festo alicuius Sancti. Item quod aliqui ex primo nummo oblato imagini Crucifixi in die Parasceues, faciant anulum contra neruorum contractiõem. Non est, inquam, superstitiosum si eiusmodi circumstantias tanquam adhibeant vt seipos magis excitent ad deuote & attentè orandum, propter præsentiam rerum harum circa templum Sancti, vel propter diem Sancto dicatum: vel propter Crucifixi memoriam. Qua tamen in re, habenda est ratio scandali, ne alij putent esse superstitutionem: talibusq; exemplis inducti, ad alia vana & superstitiosa prolabantur.

Ceterum aduersus certas orationes quibus aliqui morbi curari dicuntur, aut alia incommoda huius vitæ propulsari, facit quod ex D. Thom. Suarez loco cit. num. 11. colligit, tales etiam si nullam falsitatem, aut apertam dæmonis inuocationem contineant; imò ad orandum colendumq; Deum aptæ sint de se; ceteri superstitiosas ex intentione illas vsurpantis, quando adhibentur in signum infallibile effectus expectati: quia cum illud non sit à Deo institutum, hanc perinde certo sperare ac si promissum esset à Deo, non caret superstitione, vni saltem cultus: in quo cernitur tum Dei ipsius tentatio, dum sine causa postulatur ac ipso miraculosa defensio, aut protectio; tum etiam temeraria rei confidentia, de consequendo extraordinario tali effectu, nullo innixa diuinæ promissionis fundamento. Oportet ergo cum debita reuerentia & spe in Deum, liberalem bonorum omnium largiorem, ac in Sanctorum patrociniũ, quæret & commodam huiusmodi temporalia. Non autem cum credulitate infallibiter obtinendi illa, quam inordinatus affectus suggerit: quod quidem non caret periculo ne dæmon se ingerens talibus pietatis speciem habentibus, quibus fraus ipsius obtegatur, commoditatem capiat inducendi hominem in aliam peccatorem superstitutionem.

158.

Secundus modus cognoscendi est ex certis quibusdam characteribus vel figuris, quæ adhibentur ad effectus extraordinarios producendos, etiam ex signo crucis, alioquin sacratissimo & maxime salutari, quando ipsum vsurpatur cum certis ceremonijs, nempe in certa hora, ad certum sitũ, sub certo numero: aut ipsum pingi debet, non dextra sed sinistra manu; à femina non à viro; à puero non à sene: duobus digitis non tribus: colore rubro non nigro: quibus omiſſis, non expectetur efficacia operationis. Id quod notat à Victor. in relect. de Magia num. 16. Neq; obſtat quod diabolus ab eo signo abhorreat; quia non abhorret à illius (sicut nec à cæterarum rerum, etiam sacratissimarum) abusu in Dei iniuriam.

Characteres autem eiusmodi & figuras damnabiles esse, tanquam res superstitiosas, constat, ex cap. Illud. 16. quæst. 2. & ex cap. Nec mirum in seq. quæst. 5. Quod & ratione confirmatur à D. Thom. 2. 2. qu. 96. art. 2. ad 2. & lib. 3. contra gentes cap. 10. 4. & 105. quia in illis nullum est principium sic operandi à natura inditũ: quo fit vt debeat pendere ex voluntate agentis intelligentiæ prædicti, qui adhibito eo, quod sua natura est causa insufficientis; ad illius præsentiam præducit effectum: non quidem illius virtute, sed sua propria. Iam vero agens, à quo characteres & figuræ prædictæ institutæ sunt ad extraordinarios effectus, non potest ceteri alius, quam diabolus. Nam que signa instituta à Deo in Ecclesia quibus ea tanquam instrumentis vteretur ad supernaturalem effectũ, sunt septem Sacramenta Euangelica. Ab ipsa Ecclesia vero, auctoritate Dei instituta, sunt sacramentalia, vt aqua benedicta, Agnus Dei, & cætera habentia spiritalem virtutem im-

petrandi nomine Ecclesiæ, ex eius institutione & benedictione: de quorũ numero non sunt tales characteres, vt nemo negauerit. Diabolicum igitur nõ diuinum opus esse putandum est illud, quod producitur talium applicatione. Aduerte vero obiter quod, etsi religiosum sanctumq; sit vti sacramentalibus, v. g. aspergere se aqua benedicta, gestare collo appensum quod vocant Agnus Dei: sperando bona fide per modum impetrationis, peculiarem Dei protectionem: nihilominus talem tanquam certam, inde non minus sperare, quam si esse à Deo promissa, non careat superstitione, vni saltem cultus; eadem ratione qua ante dictum est de orationibus: & dici debere de gestatione reliquiarum appensarum collo, aut in iij. Euanglij S. Ioannis docet Suarez in memorato cap. 15. num. 10.

Tertius modus cognoscendi est ex effectu qui promittitur. Quando enim is nullus est vtilitatis (quod anulus super filum moueatur) etsi magnam habeat admirationem (vt habet quod statua instar hominis ambulet) putanda est perfici à diabolo potius, quam à bono Angelo, vel à Deo; quandoquidem tales nugæ sunt eis indignæ. Idem similiter putandum est, quando effectus supernaturali modo habendus, promittitur certissime: cum Deo nec promissum sit, nec deor certissime; vt quando portant super se aliquid certum signum, vel dicenti certam orationem, promittitur certissime, quod nunquam morietur morte violenta, vel quod certissime impetrabit temporale quod desiderat. Quæ quidem ratione non potest tale quid expectari à Deo. Nec enim bona temporalia ipse certè promittit, cum non contendant semper ad vitam æternam; neq; in iisdem largiendis se cogitur; qui singulis suis gratias gratis datas diuidit prout vult, ex priori ad Corint. cap. 12. versu 11. Idem adhuc putandum est, quando effectus sit aut speratur fieri tanta celeritate, vt id superet vim naturalium agentium à quibus expectatur. Illa enim in proportio indicat aliquid accedere ad suppleendum illud quod deest virtutis in iisdem agentibus. Vnde autem potius accedat quam à superstitione diabolica ostendi non potest; cum nullum de eo Dei sit promissum, ad quod referri valeat. Videri potest Suarez in eodem cap. 15. num. 14.

Quartus modus agnoscendi est, quem iam ante obiter attigimus, ex circumstantijs vanis & inutilibus, quæ adiunguntur tanquam efficaces, ac tales sine quibus nihil fieri possit: vt quod aliquid de ferro catena qua latro alligatus est patibulo, addatur calcariibus, vt ad libitum xpi possis equo retrogrado & calcitrante: & sic de alijs, quæ adhibentur ad effectus ad quos sapientum iudicio, nullam habent proportionem, nec diuinam institutionem. Vnde in supra citato cap. Illud, pro superstitiosis habentur omnes ligaturæ & remedia, quæ medicorum disciplina damnat, tanquam inproportionata talibus effectibus, ad eos; nullius efficaciam, respectu effectuum ad quos producendos adhibentur: ita vt comparatione eorum nullam nisi signi factionem habere possit: siue sint characteres: siue quæcunq; res suspendendæ, aut ligandæ: aut etiam saltationes certo quodam modo factæ, vt ibidem declaratur: vbi & in exemplum prædictarum rerum adferuntur in aures in summitate singulari aurium: anſulæ de struthionum ossibus in digitis: & singulientem dextra manu tenere sinistrum pollicem. Cuiusmodi omnia ex arte dæmonum, & pestifera societate hominum: & Angelorum malorum orta esse, non dubitatur: ita vt Christiano sint cuncta vitanda & omni execratione repudianda, ex cap. Nec mirum item citato.

Quintus modus agnoscendi est ex persona, quæ talia mirabilia operatur, vel quæ docuit talia operari; si sit aliquis magus, aut de magia suspectus, aut aliter deprauatus: cum Deus non solet ordinarie conferre gratiam patranti miracula nisi valde bonis viris & piis.

Aduerte autem talibus modis probabiliter quidem, sufficienter ead moralem certitudinem cognosci pactum occultum cum dæmone: qui etiam ignorantibus, nec volentibus illis qui vtuntur talibus remedijs: immiscet se his ac cooperatur, vt illos deſcipiat illisque (in quo consistit fœdus tacitum cum eodem dæmone, vt ex August. in 2. de Genesi. ad literam notat Francisc. à Victor. in relect. de magia numero 28.) perſuadeat confidere in rebus vanis: non cognosci

tamen

tamen necessario & infallibiliter: quia cum vires naturales rerum singularium & oculi sima sint, difficilimum est certo statuere aliquam causam ad effectum adhibitam, esse sua natura ad illud insufficiens. Et quamvis cognoscatur, restat adhuc iudicandum an sit à malo spiritu, an vero à bono: ut esse potest, non modo à Deo sed etiam ab Angelo bono: ut patet per illud, quod Tobie cap. 5. dæmon à Raphael fugatus sit ministerio incensæ, & coris piscis. Quod factum si quis in patrocinium alicuius suæ superstitionis proferat, monendus est, quod, ut habet à Vict. in preced. num. 16. probabile sit Angelos bonos cum sint de numero creatorum, nunquam se miscere terrenis rebus sine speciali mandato Dei, cuius ministerio mancipati sunt in cælo, iuxta illud Daniel. 7. Millia millium assistebant ei, & decies milies centena millia ministrabant ei; neque ipsarum terre rarum rerum, ut constat ex Job. cap. 41. vlla sit virtus naturalis, quæ cum virtute dæmonis comparari possit; atque adeo, quod idem à Victo in ead. in relect. num. 20. ostendit, dæmon ipse cogi nequeat vi alterius rei, quam Dei aut Angeli superioris.

Nec item pactum tacitum cum dæmone inde cognosci infallibiliter, quod ille qui effectui causam improportionatam adhibet sit malæ vitæ; dubium non est: cum conitet Deum nonnunquam per malos operari miracula, iuxta illud Matth. 7. Nonne in nomine tuo prophetauimus, & virtutes multas fecimus? Quin nec id necessario colligitur ex eo, quod exploratum sit talis causæ usum non fuisse monstratum ab alio, quam à diabolo; quia, ut recte notat à Victoria sub finem preced. num. 15. postquam virtus aliqua naturalis monstrata est à dæmone, nihil obstat quin ea quis postea utatur naturaliter, & sine concursu dæmonis. Attamen quia in dubio, tuta conscientia nequit formari ex eo quod absolute fieri potest: sed formari debet ex eo quod ordinarie fit (quandoquidem hoc non illud est moraliter probabile) statui potest nihil eiu modi impedire quominus antedictos modos usurpemus ad iudicium ferendum de pacto occulto cum dæmone.

CAPVT XVI.

De diuinatione.

SUMMARI.

- 161 Quid, & quotuplex in genere sit diuinatione.
- 162 Quid sit diabolica diuinatione, & quod prohibita sit tam diuino, quam humano iure.
- 163 Que futura possit, queque dæmon non possit certo prænu-
ciare.
- 164 De quibusdam futuris præbabiliter conijcere potest, quæ ne-
quit certo prænu-
ciare.
- 165 Diabolica diuinatione quedam expressa, quedam tacita.
- 166 Expressa nonnem species distinguuntur à Theologis.
- 167 Omnes ac singule sunt graui peccata mortalia, à quibus i-
gnorantia ratio excusat.
- 168 Quid & quotuplex sit diabolica diuinatione tacita.
- 169 Augurij octo species.
- 170 Peccata sunt mortalia, in quibus vix ignorantia excusat, le-
nitatis maeria nonnunquam.
- 171 Que auguria cense. i. possint licita.
- 172 Que illa esse cense. i. debeant.
- 173 Nonita absolute prohibita est diuinatione per somnium, atq;
astrologia qua prædicuntur mere contingetia, & pen-
dentia omnino ex humani arbitrij libertate.
- 174 De sortibus do. uimentis notanda ad cognoscendum quatenus
illi. i. a. sint.

161. **N**OMEN diuinationis ex Cic. in i. De diuinatione, significat qualemcumque præsentationem & scientiam rerum futurarum. Triple autem distinguitur diuinatione; vna diuina, qua supernaturali Dei beneficio futura & occulta cognoscuntur: altera humana, qua futura & occulta prædicuntur ex proprietatibus rerum: & tertia diabolica: quarum duæ priores non sunt de se malæ: diuina enim est propheta, quam Apostolus in priori ad Corinth. cap. 12. numerat inter gratias à Deo gratis datas: hu-

mana vero Philosophi, Astrologi & Medici laudabiliter vtuntur. Sola igitur diabolica, propter quam ipsum diuinationis nomen exofium habetur, est inala; constituens peccatum illud contra religionem, cuius explicatio nobis est hic propolita. Quam scinstituemus, vt primum quid & quotuplex sit talis diuinatione dicamus, & deinde tradamus rationem dignoscendi quid ad eam pertineat.

Quid sit diuinatione diabolica.

SECTIO I.

Nihil aliud est, quam significatio illa occultorum quæ sit Nope dæmonum. Dicitur autem significatio, vt ostendatur diabolicam diuinationem consistere in verbis vel signis exterioribus, non autem in sola mente, sicut scientia quæ acquiritur per vanam obseruationem, de qua inferius. Illud vero, occultorum, indicat diabolicæ diuinationis, vt & prophetiæ, obiectum esse ea, quæ homo per se natura que sua scire non potest. Reliquum autem definitionis separat diabolicam diuinationem à prophetiæ; quæ est à Deo: & à diuinatione humana, quæ viribus humani ingenij obtinetur. Porro specialiter prohibita est diabolica diuinatione, tum iure diuino in cap. 23. Numerorum vers. 23. in cap. 18. Deut. vers. 10. in cap. 34. Ecclesiastici versu 5. tum etiam iure humano: cuius quidem Cod. de maleficis, præsertim lege nemo; canonico vero, 26. quæstion. 5. per multos canones.

Ac quæ sub eam calant occulta, quæ dæmoni possit prænu-
ciare, declaratur aliquot propositionibus.

Prima est, omnia quæ ad homine facta sunt vel fiunt, dæmon prænu-
ciare potest. Ratio est: quia cum talia vel fuerint vel sint, possunt à dæmone cognosci; nisi à Deo im-
pediatur: vt censetur contigisse in eo quod nescierit B. Mariæ perpetuam virginitatem prout ex S. Ignatio martyre an-
notat D. Hieron. ad cap. 1. D. Marthæ. Item nisi sint nudæ cogitationes vel affectiones humani cordis, quas certo cognoscere, est solius Dei: iuxta illud 2. Paral. 6. Tu solus nosti corda hominum.] Quamquam negandum non est quin possit aliquid de eis probabiliter conijcere ex phantasmatis que ipse videt, & ex suggestionibus quibus voluntatem excita-
uit ad præuim consentium, de quo est hominum accusator in conspectu Dei die ac nocte, ex cap. 12. Apocal. Immo iuxta cap. Final. 26. quæst. 4. potest scire quando verbo vel alio signo externo, vt rubore vel pallore, homo eandem cogita-
tiones vel affectiones expresserit; vel anima quasi cum dæ-
mone ipso mente colloquendo more spirituum, eas illi de-
tegere voluerit.

Secunda propositio. Dæmon potest quædam futura præ-
dicere, non autem omnia. Huius prior pars constat ex ini-
tio 13. cap. Deut. vnde habetur posse prædicere aliqua si-
gna, & portenta euentura. Posterior vero, ex illis verbis I-
saie 47. Annunciate nobis quæ ventura sunt in futurum, &
dicemus quia dii estis vos.] Ea enim indicant, aliarum rerum futurarum prædictionem esse solius Dei: ideoque dæmonem non posse illas prædicere: & verba illa Isaiæ 46. Ego sum Deus, & non est vltra Deus, nec est similis mei an-
nuncians ab exordio nouissimum, & ab initio, quæ necdum facta sunt. Atque talium rerum tria sunt genera. Primum earum quæ pendent à sola Dei voluntate: vt quod hic sit prædestinatus ad æternam gloriam, ille non sit. Secundum earum quæ pendent omnino ex libera voluntate hominis: vt certum quid cogitare, dicere, vel facere. Tertium pure contingentium, quæ diuina non habent certam & determinatam causam; vt quod talis post multos annos, tali die vel hora interficiatur. Omnium enim talium certa cognitio est Dei propria.

Cæterarum futurarum quas dæmon ipse potest certo & infallibiliter prædicere, quatuor sunt genera: primum earum quæ causam habent naturalem & necessariam: vt motus cælorum, coniunctiones planetarum, Eclipsis Solis & Lunæ. Secundum earum quæ nobis quidem videntur futura contingentia, sed reuera causam habent certam & determinatam, quam dæmon videt: vt quod quis eo morbo quo laborat eras morietur: aut quod sit futura postredie aquarum inundatio; aut quod ingruat tempestas; aut quod breui corruer domus recens edificata. Tertium earum, quas ipse factu-

rus est permittente Deo; quo modo potuit prædicere ruinam domus, quæ oppressit filios Iob. Quartum earum quæ dependent quidem à voluntate Dei, vel hominis; sed iam illi significata sunt per diuinam reuelationem: siue factam in sacra Scriptura, siue alia ratione à Deo vel à bonis Angelis: quandoquidem inter filios Dei ipse quoque addat coram Domino, & cap. 1. libri Iob.

164. Tertia propositio Dæmonum multa de iis quæ nequit certo scire, probabiliter coniecit. Ratio est: quia cum sit perspicacissimi ingenij, ac multæ experientiæ, quid homines sint facturi potest probabiliter coniecere ex propensionibus ipsorum naturalibus, quas illi ut plurimum sequuntur: vel ex aliis factis præteritis, vel ex consuetudine inæterata. Atque ita potest dæmon prædicere, quod Deus sit castigaturus aliquem populum, qui se grauius sceleribus contaminat.

Quarta propositio est. Dæmonem quando nescit prædicere futura de quibus interrogatur si agat cum prudentioribus & doctis, respondere ambigue, aut ita obscure ut non intelligatur. Sin cum simplicibus & ignorantibus, qui non possunt facile deprehendere ipsius fraudem, solere mentiri aperte. Sed nihil est cur in talibus immoremur diutius.

Quotuplex sit diuinitio diaboli a.

SECTIO II.

165. **D**plex est ex D. Thom. 2. 2. quæst. 95. artic. 3. diuinitio diabolica; vna quæ fit cum expressa dæmonis inuocatione: altera quæ fit per tacitam dæmonis inuocationem. Ac prior generali nomine necromantia dicitur, & à Theologis distinguitur (vt ibid. habet D. Thom.) in nouem species, quæ diuersæ quidem sunt in genere naturæ, non tamen in genere moris; sicut nec furta argenti, auri, tritici, vestium, aliarumque rerum, quæ in genere quidem naturæ diuersæ sunt, sed non faciunt diuersæ rationis repugnantiam cum recta ratione.

166. Prima igitur species dicitur præstigiū, ex eo, quod dæmon præstringat aures vel oculos inuocantium ipsam, dum variis apparitionibus ingerit se illis & futura prædicat. Quæ sunt vero illæ variæ apparitiones Greg. à Valen. 2. 2. disput. 6. quæst. 12. puncto 2. ex D. Thomæ & Caietani refert, & huius persequitur Suarez in opere de religione lib. 2. cap. 8. in quibus nos immorari, nihil necessarium est ad nostrum institutum. Secunda species dicitur diuinitio per somnia: & est cum instructio expectatur à dæmone in somnis. Tertia dicitur necromantia proprie, contingens (vt loco citat. habet D. Thomas) quando adhibito sanguine & certis carni inibus, mortui videntur resurgere, loqui, docere, &c. Quarta dicitur diuinitio per Pythones: & est cum dæmon docet per homines arreptitios, qui dicuntur Pythones ab Apolline Pythonio, quem gentilitas putauit primum diuinationis authorem. Quinta dicitur geomantia, & est cum dæmon docet per signa quedam apparentia in terrestribus corporibus. vt in ligno, metallo, aut lapide aliquo. Sexta dicitur hydromantia, cum per signa apparentia in aqua. Septima aeromantia, cum per signa apparentia in aere. Octaua Pyromantia, cum per signa apparentia in igne. Nona aruspiciū, cum per signa apparentia in extis animalium sacrificatorum in aris ipsorum dæmoniorum.

167. Hæc de quibus mentio est, 26. quæst. 3. cap. 1. sunt grauiſſima peccata, vt patet: tum ex eo, quod per eas dæmon colatur in maximam Dei iniuriam, iuxta illud 4. Reg. cap. 1. Nunquid quia non erat Deus in Israël, mittis vt consulatur Beelzebub deus Accaron? Tum ex eo, quod seuores, etiam sub pena mortis prohibeantur Leuit. 20. in fine, & Deut. 18. vers. 10. Neque facile putandum est in eis excusationem per ignorantiam habere locum, saltem inter fideles: cum apud eos ordinarie inculcetur & teneatur, perniciosissimum ac damnable commercium cum dæmone. Porro qui talibus vitis laborant sepe sunt hæretici; vt cum credunt dæmonem posse certo prædicere futura, quæ à libero hominis arbitrio, vel à casu pendent. Quæ de causa non nunquam facti Canones de illis tanquam hæreticis loquuntur, vt 26. quæst. 5. cap. Episcopi; & quæst. 7. cap. Non obseruetis. Quanquam si nullum habeant errorem intellectus contrarium fidei, non sunt hæretici, neque vt tales possunt in foro exteriori puniri, ex cap. Accusatus, §. Sane, De hæreticis in sexto.

Non solum vero tales diuinatores peccant, sed etiam omnes qui eos consultant, vt ex Deut. loco cit. patet; ad eum ipsi perinde ac illi subſticiantur anathemati 26. quæst. 5. cap. 1. Vnum vero hic occurrit obseruandum quod D. Thom. in eadem quæst. 95. art. 4. ad 1. tangit: quamuis nunquam liceat dæmonem inuocare, vt aliquid ab eo petamus, si tamen non vocatus appareat (vt fit in corporibus ab ipso possessis) posse nos aliquid ab eo tunc petere respicit petiti Christus Marci 5. Quod tibi nomen est? duabus tamen conditionibus seruatis: vna est, vt petamus adiurando ipsum in nomine Dei, ne mentiatum & decipiat: altera vt petendi sit aliqua iusta causa: velut utilitas propria vel proximi.

168. Posterior autem diabolica diuinationis species, quæ tacite dæmon inuocatur, quaque pactam tacitum cum eo inuitur: contingit quoties quis futurum, aut aliter occulta inquiri, modis inordinariis, seu mediis ineptis, ac de se inutilibus ad eorum notitiam acquirendam. Nam talibus modis illicitis dæmon ex peruersitate suæ voluntatis, solet seingere studio nocendi hominibus eosque implicandi vanitate, quæ excitentur ad magis ardua subinde molienda. Vnde fit, vt qui huiusmodi vanis inquisitionibus operam dat, eo ipso tacite veli doceri à dæmone immiscente se ac studente præsto esse respicientibus vanitates & insanas falsas, vt ex Psalm. 39. ad hoc propositum D. Thomas accommodat, in cit. quæst. 95. art. 2.

Apud quem in seq. art. 3. hæc eadem species rursus diuiditur in duas alias: quarum prior generali nomine dicitur augurium: & est quando eognitionem occultorum seu futurorum obseruantur illa quæ præter hominum intentionem fiunt: siue naturaliter, siue casu, siue alio modo; vt quando obseruantur altra vel motus animalium vel lineamenta corporis, vel alia id genus, de quibus ex D. Augustin. 26. quæst. 2. cap. Illud. Posterior dicitur Sortilegium; & est quando occulta vel futura inquiruntur ex iis quæ fiunt per humanam intentionem, eoque sine vt illa ipsa cognoscantur: idque siue fiant per folia lusoria, siue per festucas siue per puncta alearum siue per scripta, siue alia aliqua eiusmodi ratione.

169. Ac prior rursus in octo alias distribuitur ex D. Thomæ doctrina in eod. loco. Prima dicitur genethlia: & est cum ex motu aut situ siderum siue ex coniunctionibus, vel oppositionibus vel aspectibus planetarum, & hora natiuitatis quæritur cognitio effectuum ex libera voluntate pendentium, & euentuum circa ipsos futurorum. Secunda peculiari nomine dicitur augurium: & est diuinitio ex vocibus quorumcumque animalium, & ex sternutationibus hominum: sed præsertim ex garritu auium. Tertia dicitur auspiciū; & est cum ex motu quorumcumque animalium, præsertim autem ex volatu auium, quæritur occultarum rerum cognitio. Quarta dicitur omen: & est diuinitio futurorum, ex vocibus hominum quas ediderunt præter intentionem. Quinta dicitur obseruatio seu interpretatio somniorum, & est diuinitio futurorum ex somniis. Sexto dicitur physionomia: & est diuinitio futurorum ex proportione & lineamentis totius corporis humani, & præcipue faciei. Septima dicitur chiromantia: & est diuinitio futurorum ex lineis & sectionibus, quæ cernuntur in manibus hominis. Octaua appellatur à D. Thomæ spatulamantia: & definitur diuinitio ex quibusdam signis in spatulis alicuius animalis apparentibus. De quibus octo speciebus idem est dicendum ac ante de aliis nouem: nimirum diuersas esse in genere naturæ, non item in genere moris: cum illud per quod alia ab aliis distinguantur, non adferat eis specialem aliquam cum recta ratione repugnantiam, priuationem vel honestatis consentaneæ legibus virtutis religionis.

170. Dicendum est etiam; cum non nisi arte dæmonis fieri possint, peccata esse grauiſſima. Vnde in cap. 2. De sortilegiis: presbyter qui ex astrologio factum inquirere voluit, etiam sine intentione inuocandi dæmonem, grauiſſime peccasse dicitur; & à ministerio altaris per integrum annum suspenditur. Quanquam vt ex Caiet. & Nauar. annotat Gregor. à Valentia in cit. disputatione 6. quæst. 12. puncto 4. ignorantia in illis excusare potest à mortali, nisi ea sit crassa & supina: seu quæ attentis debite circumstantiis, facile vinci poterit: aut sit affectata, ex eo proueniens quod quis de industria scire noluerit: An hoc vel illud esset aliquod tale peccatum.

peccatum. Leuitas materiæ vero, vt recte addit ibid. memoratus author, nequit similiter excusare: quia vsurpare cognitionem Deo propriam (vt fit in omni superstitiosa diuinatione) est peccatum de se graue, quæcumque materiæ sit circa quam vsurpetur: nisi forte sum ipsa materiæ leuitate, tantummodo adesse animus vanus ne vere superstitiosus: vt si quis inquisitioni occultorum, ex aliquibus vanis signis operam daret, non quidem serio sed iocose tantum: vt accidere potest (quo exemplo Caietan. vtur 2.2. quæst. 95. art. 2.) ei qui quæreret smaragdum in crebro gallinæ probe sciens se non inuenturum: tunc enim peccatum non videtur esse plusquam veniale cuiusdam vanitatis: immo nullum esse si talis iocus ita opportune & decenter institueretur, vt ad eutrapeliæ virtutem pertineat. A qua tamen re ordinariè abstinendum est propter scandalum & periculum peccandi: quod non deest in eiusmodi materia, cum sæpe demon per talia decipiat: & vsurpantes eam malam consuetudinem inde acquirant. Aduerte autem pro praxi nobis propofita: quod est difficile sit suadere expressam diuinationem à tacita differre specie, vt bene monet Suarez in opere de religione tract. 3. lib. 2. cap. 10. in initio, quia tacita & expressa voluntas non solent distinguere actus morales: in confessione tamen exprimendum esse an fuerit expressa: de qua longe diuersum faciendum est à Confessario iudicio, quam de alia: tum ob maiorem grauitatem illius, tum ob præsumptionem de aliis peccatis quorum antea meminimus, num. 158.

De ratione dignoscendi in particulari diabolicam diuinationem.

SECTIO III.

Facile quidem est deprehendere diabolicam diuinationem esse, quandocumque quæritur cognitio occultorum expressè inuocando demonem. Id quod, ex Caiet. 2.2. quæst. 95. art. 3. & Nauar. in Enchirid. cap. 11. num. 12. fieri potest, tum voce & verbis, tum etiam factis; nempe cum quis sciens demonem docere occultis per aliquod signum, vsurpat illud: sed difficile est quando abest expressa demonis inuocatio. Ad id autem seruire possunt sequentia documenta, quorum tria priora ad augurium, alia ad sortilegium pertinent.

Documenta notanda ad cognoscendum augurium diabolicum.

Primum est. Non prohiberi, sed licitum esse obseruare effectus naturales, in rebus ex quibus diabolicas diuinationes fieri ante dictum est: præsertim eos qui inuadunt medicinam, aut ad agriculturam, aut ad artem nauigandi. Hæc patet ex regulâ 9. Indiciæ librorum prohibitorum editi iussu Concilij Trid. & ex doctrina D. Thom. in cit. quæst. 95. art. 5. Itaque non est diabolicum, sed licitum, ex obseruatione astrorum colligere Eclipses futuras, & coniunctiones vel oppositiones planetarum, pluuiam, ventos, sterilitatem, vel abundantiam frugum, immo & naturales inclinationes hominum. Similiter ex somniis licet colligere constitutionem corporis & sanitatem vel morbum. Item ex motu auium licet colligere quæ spectant ad futuras tempestates vel serenitatem aeris, & sic de aliis, quando est ea proportio inter medium ex quo procuratur cognitio, & rem quæ cognoscenda est, vt vnum sufficienter ex alio cognosci possit, siue tanquam effectus ex sua causa: siue tanquam causa ex suo effecto, siue tanquam effectus ex effectu eiusdem causæ; quomodo ex vespertino cæli rubore cognoscitur crastina serenitas: iuxta illud Matth. 16. Vespere facti dicitis, serenum erit, rubicundum est enim cælum. Etenim quia causa est eadem quæ hodie fecit cælum rubicundum; & cras faciet serenum, vnum ex alio colligitur.

Secundum documentum est: non esse censendam diabolicam diuinationem, quæ fit de futuris contingentiis, & iis quæ pendent ex libera hominis voluntate, quando nõ quæritur cognitio certæ; sed solum talis coniectura, qualis fieri potest, ex ea re per quam cognitio quæritur. Quomodo ex doctrina D. Thom. Caiet. ad cit. art. 5. ait, quandoq; excusari posse Astrologos, probabiliter tantum quædam circa euentus humanos coniectentes ex constellationibus ex quibus corporeæ impressiones, & affectiones proueniunt: quas ho-

mines frequenter sua sponte sequuntur. Vnde fit vt de iis quæ ipsi facturi sunt, aliquid probabiliter conici possit: vt bellum futurum esse: quia constellationes sunt tales, quibus homines redduntur ad iram propensi.

Tertium documentum est: diabolicam diuinationem esse, quoties quis ex inspectione corporum cælestium aut aliorum, ex quibus in præced. se. & distincta sunt augurij species, vult certo, vel etiam probabiliter & firmius, quam par est præcognoscere, aut prædicere futura contingentia, aut quæ pendent ex libertate arbitrij: etiam si dicat se probabiliter tantum id affirmare: interea affirmans sine hæsitacione. Illud habetur ex citata regula nona Indiciæ librorum prohibitorum, & ex doctrina D. Thomæ in cit. artic. quinto & duobus sequentibus. Ratioque est, quia tunc procuratur cognitio occultorum absque vilo medio ordinario ad illam acquirendam sufficiente. Atque tacita demonis inuocatio toties fit (vt statuit Nauar. in Encirid. 11. nu. 22. ex D. Thom. doctrina de qua Suarez in opere de religione tom. 1. tract. 3. lib. 2. cap. 9.) quoties a quis enititur efficere aliquid per causas, quæ nec virtute sua naturali, nec ex diuina aut Ecclesiastica dispositione, possunt illud efficere: aut tales tanquam necessarias adiungit aliis; quæ sunt ex se sufficientes ad illum producendum.

Vnde est quod Mathematici & ij omnes qui eos consulunt damnentur: tum iure Canonico 26. quæst. 2. cap. 11. os & cap. Sed & illud: tum iure ciuili Cod. de Episcopali audientia, lege Mathematico, & Cod. de Maleficis & Mathematicis, lege Artem, & lege Nemo: vbi mathematicorum nomine significantur ij qui ex astris & horum natuitalis prædicere audent ea quæ facturi sunt homines. De quibus D. Aug. lib. 2. de Genesi ad literam in fine penult. cap. ait: Quo certius prædicunt futura, eo magis cauendos esse: quia illud signum est euidens, ipsos pactum habere cum demone. Inde est etiã quod Deut. 18. vers. 10. inter eos quos Deus abominatur, ponatur obseruans somnia. Ac quod 26. quæst. 7. cap. Non obseruetis, damnetur quædam interpretatio somniorum, quæ falso tribuitur Danieli. Itemq; quod in vniuersum damnentur omnia auguria 26. quæst. 2. cap. Sed & illud, & q. 5. cap. Si quis Episcopus, cap. Aliquant, cap. Si Clericus, & cap. Augurij: Illud autem quod Ioseph Gen. 44. dixit fratribus suis, An ignoratis quod non sit similis mei in augurandi scientia? D. August. per locum dictum esse interpretatus est, vt refertur 22. quæst. 2. cap. Quod autem. Pro quo facit quod de bonis Israelitis (qualis fuit Ioseph.) Numerorum 23. dicatur. Non est augurium in Iacob, nec diuinitio in Israel.]

Cæterum astrologia quidem de qua locuti sumus, sicut quæuis alia species auguria, tanquam diabolica reici absolute debet (sicut Christianos fecisse notat Gratianus 26. quæst. cap. 1. & faciendum esse ostendunt tum antedicta, tum alia multa quæ persequitur Pererius in lib. 3. aduersus superstitiosas artes) diuinitio tamen per somnium, etiam ea quæ contingentium est, & rerum prudentium ex libertate humani arbitrij, non debet pari seueritate reici: quoniam ex D. Tho. 2.2. quæst. 95. art. 6. quadruplex est causa somniorum, ex quibus prædici possunt futura.

Prima est naturalis; eaque vel exterior, vt aer ambiens, aut aliqua cælestis impressio: vel interior, quæ est corporis affectio ex aliquo humore in ipso prævalente: vt si flauabilis vel alius humor redundet aut aliquid corruptum, immoderate in ipso iactetur. Secunda causa est moralis, nempe cogitationes præcedentes, & animi concitati, vehemens perturbatio: hæc amor inquam, vel spes, vel metus vel odium. Tertia est diabolica: scilicet enim diabolus inspirare ac suggerere dormientibus somnia: quæ causa est cur obseruatio somniorum similiter exosa Deo esse proponatur Deut. 18. ac magorum augurium, & incantatorum maleficia. Nempe, vt D. Gr. 2. lib. 4. dialog. cap. 48. interpretatur, quia demon per quos somniis immiscet, implens noxia superstitiose hominum animos; eosque non tantum vane deludens, sed etiam perniciose decipiens. Quarta causa est diuina: solere enim Deum immittere somnia, per quæ doceat homines de occultis & futuris contingentibus, manifestum est ex verbis illis num. 12. vers. 6. Si quis fuerit inter vos Propheta Domini, in visione apparebo ei, vel per somnium loquar

172.

173.

loquar ad illum, &c. itemq; ex somniis quæ in veteri Testamento referuntur, Abrahæ, Abimelech, Jacob, Laban, Ioseph, Pharaonis, Salomonis, Nabuchodonosor, Danielis, Mardochei, Iudæ Machabæi: & in nouo beati Ioseph, trium magorum: Adde & D. Pauli ex Actis Apostolorum cap. 16. Vide potest Pererius in lib. 2. aduersus fallaces & superstitiosas artes: de hæc re plenius differens à cap. 3.

Iam cum hæc ita sunt; constat quidem ex somniis quæ causam habent naturalem vel moralem, non esse faciendum de occultis iudicium; sicut neque ex aliis rebus naturalibus: nisi iuxta 1. & 2. documentum ante traditum. Constat etiam ab his quæ diabolicam causam habent, esse omnino cauendum. Sed negari non potest attendendum esse ad ea, quæ à Deo immittuntur ad nostram instructionem. Quæ talia esse dignosci potest; partim ex eo, ad quod homo per somnium impellitur; vt si ad deserendum seculum, ad timorem inferni, ad dolorem de peccatis incitetur. Partim ex effectu quem post se relinquunt nempe si remaneat mentis illustratio, animi affectio suavis, humilis, quæta, sanctæ consolationis, & promptitudo ad Dei obsequium: partim ex eo, quod ordinentur ad aliquod opus pium & consentaneum doctrinæ fidei, honestatque morum: vt ad aliquam tribulationem superuenientem ferendam patienter præ Christo. Non autem si accedant somnia significantia res futuras aut occultas, quarum cognitio non ad utilitatem somniantis vel aliorum publicam aut priuatam: sed ad inanem curiosæ scientiæ ostentationem ferat; vel etiam ad faciendum aliquid mali: vt quando somnia sunt tetra & obscena ac plena crudelitatis & impietatis. Nec etiam credendum est Deum esse authorem talium, iusto sine carentiur; cum non nisi magna de causa, ipse extraordinario modo homines doceat & illuminet. Partim denique id ipsum quod diximus, cognosci potest ex interiori quantum animorum illuminatione atque commotione (intimus saporum D. Gregor. lib. 4. Dialog. cap. 48. vocat post D. Augustin. lib. 6. confess. cap. 13.) quæ Deus sic mentem illustrat, sic voluntatem afficit suauiter, honesta & efficaci inclinatione affectus, vt hominẽ certum faciat de fide & autoritate sui somnij, illud à Deo ipso esse: sicq; perspicue facit cognoscere, vt sine ulla dubitatione id credere velit, ac etiam debeat. Nempe vt naturale nostræ mentis lumen facit nos euidenter cernere veritatem primorum principiorum, eamq; statim sine ulla argumentatione amplecti; sic in somniis à Deo datis lumen diuinum animis nostris affulgens, facit vt illa vera ac diuina esse intellegamus, certoq; credamus. Vnde ob diaboli nequitiam & astutias, sine tali illustratione, somniis tanquam diuinis fides non videtur habenda præsertim cum Ecclesiastic. 34. prohibeatur dare somniis cor nostrum, nisi ab altissimo fuerit emissa visitatio.

De hoc diuinationis genere, latius agens Suarez in opere de religione, tract. 3. lib. 2. cap. 13. sub finem, duo notat quæ maxime faciunt ad nostrum institutum. Prius est: quando quis sine prudẽti discretionẽ & iudicio facile credit somniis, à graui peccato non excusari ex eo, quod credat illa esse à Deo. Ratio est, qui exponit se euidenti periculo Diabolicæ deceptionis: & quantum in se est, vult talibus credere, etiam si demoniaca essent: cum discernere nolit an talia sint necne: sicque subiciat se discipulæ dæmonis, illumq; tacite allicit ad procurandum illud quod ipse putat somnio præsignatum. Grauior culpa vero erit in eo, qui alias expertus est, se à talibus deceptum esse.

Posterius est, quod etiam ex Caiet. in verbo Somniorum obseruatio habet Nauarr. in Enchir. cap. 11. num. 33. posse tale peccatum excusari à grauitate mortali, quando quis non omnino credit rem in somnio ostensam, esse veram, seu futuram; & nihilominus ad vitandum aliquod malum; ratione talis somnij aliquid operatur, quod alias malum non est, nec contra Dei, aut Ecclesiæ præceptum. Nam in eo non apparet grauis malitia: cum talis non tam credat quid eiusmodi esse à Deo, vel esse verum, quam esse posse; in quo minus est erroris, etiam si multum sit vanitatis aut leuitatis, vel simplicitatis, aut superflua timiditatis. Verumtamen si quis ita sit somniorum obseruator, vt ordinarie per illorum indicationes gubernetur in rebus agendis, non potest excusari à graui illa culpa superstitiosis, quæ auguriis æquipara-

tur Leuitici 19. cum dicitur: Non augurabimini nec obseruabitis somnia.]

Alia documenta notanda ad dignoscendum sortilegium Diabolicum.

Quartum documentum est, ex D. Thom. in 2. 2. quæst. 95. art. 8. Sortes aliquando adhiberi ad diuinandum occulta, vel futura, indeque vocari diuinatorias: quarum exempla sunt in sacra Scriptura Iosue 7. cum repertus est Achan missis sortibus: & 1. Reg. 14. Saul iubet mitti sortes inter se & filium suum Ionatham; & Ionæ 1. deprehenditur Ionas sorte. Aliquando vero adhiberi ad deliberandum quid agendum sit, expectando iudicium à Deo ex euentu sortium; vnde dictæ sunt consultoria: quarum etiam exempla sunt in sacra Scriptura Leuitici 16. cum ex duobus hircis vnus sorte eligitur offerendus Domino: & 1. Regum 10. cum Saul sorte eligitur in Regem: & Actorum 1. Matthias sorte eligitur in Apostolum loco Iudæ proditoris. Aliquando denique adhiberi ad aliquod diuidendum, vnde vocantur diuisoria: de quibus exempla sunt in Leuitico; Deuteronomio & libro Iosue, cum hæreditas filii Israel sorte diuiditur.

Quintum documentum est, vt sortibus ex suo genere quidem indifferens esse (de quo in singulari, an bonum sit, iudicatur ex admixta ei religione, prudentia & iustitia; an vero sit malum ex contraria irreligiositate, vel imprudentia, vel iniustitia, vt docet Caiet. in summula verbo Sors.) atamen ob periculum superstitiosis diabolicæ prohibitas esse absolute in Ecclesia, tam diuinatorias, quam consultorias sortes. Illas quidem in cap. 1. De sortilegiis, & 26. quæst. 5. cap. Aliquantum, cap. Peruenit, cap. Si quis Clericus, cap. Contra, & c. Episcopi: in quibus etiam præcipitur vt sortilegiis vtentes excommunicentur.

Has vero, prohibitas esse in cap. Sortes eadem quæst. idque sub anathemate: Cuius tam seueræ prohibitionis causa est; quod merito tam hæc quam illæ, diabolicæ esse iudicentur: cum Deus nolit nos curiosè inquirere ea quæ superant humani ingenij vires, iuxta illud Ecclesiastic. 10. Aliter ne quæseris, & fortiorate, ne seruas: auus fueris: impiumq; sit, vt talia expectare ab alio, quam à Deo, cuius sunt propria; ita & velle ea præstanda ipsum per sortes committere, ad eoque ipsum tentare: quod prohibetur Deut. 6. & Matth. 4. per illud; Non tentabis Dominum Deum tuum.] Accedit quod talibus sortibus ordinariæ nexæ sint superstitiones, quas cum sortilegio occultare vellent, vocantur sortes Sanctorum Apostolorum 26. quæst. 1. cap. 1.

Illæ autem quæ de talibus sortibus in sacra Scriptura leguntur, nihil ad nos spectare notat ex D. Hieron. & Beda, Gratianus 26. q. 2. cap. 1. 2. & 4. quia in veteri lege cæremonia instituta fuit à Deo, quam seruarent volentes vt sortibus. In noua autem lege cessarunt cæremonia veteris: & ideo non licet in illa, sicut in hac licuit, vt sortibus. Vnde vt inquit Beda ad cap. 1. Actorum Apostolorum: quamuis Apostoli ante acceptum spiritum sanctum sorte elegerint S. Matthiam legali cæremonia; tamen post acceptum non sunt amplius vt sortibus; sed oratione elegerunt septem Diacynos Act. 6. & aliquot presbyteros Act. 14. Et certe cum Christus omnia promittat orantibus, Matth. 7. & Ioan. 14. ac 16. Curdum est ad sortes confugere, quæ nullam habent illius promissionem.

Sextum documentum est: sortes diuinatorias nullis circumstantiis iustificari; vt pote innixas dæmonum societati. Hoc Caiet. expressit in verbo Sors: Consultoria vero iustificari; ex eodem autore & aliis summulæ post D. Thom. 2. 2. quæst. 95. art. 8. si debitus modus illis adhibeatur: qui est vt debitis ad Deum præmissis precibus, cum debita erga ipsum reuerentia, in illis tantummodo ambiguitatibus, in quibus humana ratio quid eligere debeat, penitus ignorat; accipiuntur tales sortes: in quibus nihil indecorum admisceatur, nihil superstitiosum & characteribus signatum. Vnde prima constitutio in illis retinenda, est articulus necessitatis: ne, vt inquit Caiet. tentetur Deus, vbi potest humana opera puideri. Secunda, vt euentus expectetur à Deo non à casu, vel fortuna, vel ab astris. Quamuis non sit peccatum mortale expectare à casu vel fortuna (cum ex D. Thoma ibidem in eo cernitur

tantum modo vanitas) sicut mortale est expectare à fato vel ab astris, vt pote superstitiosum, repugnans veræ religioni. Tertia conditio est reuerentia; ne scilicet irreuerenter consulatur Deus, vel cum aliquo abusu rerum sacrarum; vt reliquiarum, vel sacræ Scripturæ: assumendo eas ad decisionem negotiorum temporalium: *qui abusus reprehenditur 26. quest. 2. cap. Hi. qui. Vt autem sit peccatum mortale, irreuerentia notabilis esse debet: alioqui ex leuitate materiæ censetur veniale. Quarta est debita materiæ: ne scilicet pro electionibus spiritualibus sortes assumantur. Cuiuscumque enim generis sortes reici prorsus debent in Ecclesiasticis electionibus, ex cap. finali. De sortilegiis.*

Septimum documentum esse potest quod habet Caiet. de sorte diuiforia (qua determinatur quid ab hoc vel illud habendum sit boni, aut patiendum mali in temporalibus) eam illicitam esse dupliciter. Primo, si imprudenter fiat: quia omnis actus humanus prudenti circumspectione & ratione formari debet. Secundo, si cum periculo communis boni, aut læsione proximi fiat. Illi enim inter quos mittuntur sortes, æquum ius habere debent; alioqui erit iniustitia, præsertim quando agitur de bono publico: vt si inter dignos & indignos mittuntur sortes pro officiis publicis obtinendis; quia fors cadere potest super indignum. Esse autem mortali- ter illicitum iudicatur ex eo, quod contra iustitiam, proximo vel bono communi præiudicium adferat notabile. Potest etiam iudicari ex eo, quod sit contra religionem; & induat rationem consultoria; si mittatur ad exquirendam Dei voluntatem, modo extraordinario; non seruatis quatuor conditionibus ante propositis. Secus autem quando principalis intentio eam mittentis, est vt auferantur lites, querelæ, & inuidiæ, iuxta illud Prou. 18. Contradictiones comprimit fors & interpotentes quoque diiudicat. Tunc enim si ad sint conditiones contrariæ à Caiet. traditis licita est tam in rebus ciuilibus, ex lege Si duobus, Cod. Communia De legatis; quam in Ecclesiasticis: vt patet ex iis quæ D. Thomas in corpore citati art. 8. sub finem habet. Qui & addit in solutione tertij argumenti: perinde ac sortes; damnandum esse iudicium ferri candentis ac feruentis aquæ (adde & duelli) quibus perinde ac illis tentatur Deus: vnde prohibentur etiam ab Ecclesia, 2. quest. 4. cap. Consuluiti, & cap. Monomachiam.

CAPVT XVII.

De maleficio.

S V M M A R I A.

- 175 Definitio maleficii.
176 Eiusdem d. usq.
177 Peccatum est grauissimum.
178 Tres cause, ob quas diabolus inducitur maleficio ad vrendam rebus sacris ad maleficium.
179 Quomodo malefici possint, vel non possint nocere viris bonis.
180 Remedia aduersus maleficia sunt triplicia, & ac naturalibus quid tenendum sit.
181 Quid de diabolicis.
182 Nullomodo licet in vno maleficio in remedium alterius.
183 Remedia diuina cæteris omnis vsurpanda.
184 Cause propter quas non omnes maleficiati per talia curantur.

ACTENSUS persecuti sumus quæ pertinent ad duas primas species magiæ generaliter dictæ, tertia quæ sequitur vocatur maleficium aut fascinum. De quo docendum est primo, quid & quomplex sit. Secundo, quale peccatum sit. Tertio, quæ sint remedia aduersus maleficia.

Quid & quomplex sit maleficium.

S E C T I O I.

175. **D**efiniri potest maleficium, superstitio qua quis alteri nocet virtute dæmonis. In qua definitione, superstitio, ostendit illud in quo maleficium conuenit cum aliis speciebus magiæ: sicut & quod sequitur, qua alteri nocet, ostendit

id in quo comparatur ab iisdem: quæ non sunt comparatæ ad nocendum aliis, sed ad captandum inanem opinionem hominum.

Additur vero, vt rite dæmonis, vt intelligamus maleficium non nocere per se, sed opera dæmonis; cum quo maleficus habet pactum tacitum vel expressum. Signum autem quo maleficus ipse vitur, vt dæmon noceat aliis, dicitur quoque maleficium; & ij quibus nocet vocatur maleficiati; vnde extat in decret. lib. titulus, De frigidis & maleficiatis.

Duplex autem est maleficium: quorum vnum dicitur amatorium, cuius exemplum habet D. Hieron. in vita S. Hilariionis; & est, quo homines excitantur ad amorem & maxime ad impudicum; quod fit per filtra. Et quamuis dæmon ex se non possit mouere aut cogere voluntatem ad amandum: excitare tamen potest tribus modis. Primo quidem, mouendo imaginatiuam, representandoque illi varia phantasmata inducentia ad amorem. Secundo, adhibendo multas causas naturales, quæ faciunt res apparere pulchriores quam sint, & augent turpitudinem perstringendo oculos, illudendoque sensibus. Tertio, mouendo sensitiuum appetitum concupiscibilem; in quem magnam habet vim, propter originale peccatum. Nec tamen propterea excusantur à peccato qui sic turpiter amant, cum facile possint diabolo resistere, atque à tali maleficio esse liberi, si per deuotas preces & pia opera ad Deum confugerent. Alterum verò maleficium dicitur veneficium: & est quo opera diaboli, nocet quis alteri in sua vel suorum persona; inferendo nimirum mortem vel morbos, vel dolorem aliquem. Aut etiam in suis bonis ac rebus externis, id est, in iumentis, pecoribus, vineis, legibus, &c. Quod fieri potest vel à malefico, adhibendo causas naturales vt venena; vel à diabolo, sic vt maleficus adhibeat solum signa superstitiosa quibus videtur face- re, quod non ipse, sed diabolus facit.

Cum autem dæmon omni tempore velit & tentet hominibus nocere, nec id omittat cum ei permittitur à Deo: libentius peruersam illam voluntatem exequitur per alios homines, quam per seipsum tribus de causis. Prima est; vt pluribus & frequentius noceat; multa enim dæmon potest per homines, quæ non potest per se facere. Nam per magos restitit Moysi Exod. 7. & 8. & Apostolis Actuum 8. & 13. & quotidie per homines excitat multas hæreses, aliaque facit quæ per se ipsum facere non posset. Sic enim per maleficos sæpe abutitur rebus sacris illisque infert iniuriam, quod non posset per seipsum facere: sicut & per malos homines, Christo multas iniurias atque adeo mortem intulit, quod per seipsum facere non potuit. Secunda causa est, quod plures & facilius decipiat, quando agit per alios homines: propterea quod omnes diabolus ipsum malum esse sciunt, abhorrentque; naturaliter ab illius consortio. Tertia est; quod ea ratione maiorem Deo iniuriam inferat dum abutitur hominibus quos condidit ad imaginem suam; & præsertim dum illis, qui ei per baptismum consecrati sunt.

Quale peccatum sit maleficium.

S E C T I O II.

177. **G**rauisimum peccatum est maleficium cum includat pactum tacitum vel expressum cum diabolo: & sæpius habeat coniunctam apostasiam, vel hæresim, & iniustitiam, ac etiam sacrilegium. Apostasiam quidem cum maleficus ex animo renouauerit fidei: hæresim vero, cum adorauerit dæmonem putans ei conuenire aliquam Dei proprietatem: aut Sanctos, vel res sacras nullius momenti esse existimauerit; aut illis virtutem inesse ad effectus malos, quibus ipse dat operam. Iniustitiam autem cum maleficus damnum proximo intulerit in persona siue propria, siue etiam aliena coniuncta, vt in vxore, filiis, &c. vel in ipsius rebus seu bonis externis: quo casu tenetur ad restitutionem damni illati: siue per se, siue per causas naturales, siue virtute dæmonis illud intulerit: sicque homicidium fit efficitur irregulari, & omnes poenas homicidæ incurrit. Vnde Confessarius debet diligens esse in inquirendis maleficii circumstantiis. Sacrilegium denique, cum maleficus ipse ad maleficium abusus fuerit rebus sacris; vt Eucharistia, aqua benedicta, & aliis quibus nulli magorum quam malefici frequentius abutuntur.

Quos

178. Quos diabolus videtur ad id inducere tribuere de causis. Prima est, ut illos faciat non tantum magos, sed etiam sacrilegos. Secunda, ut quo grauius peccant, eo plura Deus ipsi permittat in illos, & in alios homines, qui occasione illorum peccat. Fit enim, ut ab huiusmodi nefanda scelera, ille pluribus noceat, quibus alioqui nocere non posset: praesertim iis qui maleficos ipsos recipiunt, vel commendant, vel fouent, vel non admonent, vel non puniunt, cum id facere possint & teneantur. Tertia causa est, ut plures eo modo decipiat, quia illis qui aliquid rebus ipsis sacris tribuunt, persuadet tales effectus non fieri diabolica superstitione, sed potius diuina virtute, cum fiant per res sacras. Illis vero qui parum tribuunt rebus sacris, persuadet ut eos omnino contemnant.

179. Si quaeras an malefici nocere possint viris bonis. Respondetur, quod quando illi videntur causis naturalibus ad nocendum, ut venenis, possint sine dubio quibusvis hominibus nocere. Effet enim miraculum si causa naturalis, effectum suum non fortiretur, nullo alio interueniente impedimento, quam quod a Deo suspenderetur. Quando vero ipsi met non agunt sed Diabolus, tunc bonis raro noceant; nec id faciant nisi Deo permittente propter maius bonum eorum qui patiuntur.

Solent quoque malefici (noctu praesertim, qua ratione striges & lamiae vocantur) nocere infantibus, etiam iis qui iam baptizati sunt: ut notat D. Augustinus in lib. 21. De ciuit. Dei cap. 14. quamuis non tam noceant infantibus (qui si intereant statim adipiscuntur vitam aeternam, ut ibidem addit D. Augustinus) quam parentibus ipsorum, ad quorum punienda peccata, vel probandam eadem, Deus id permittit: & interdum quia infantes ipsi a nutricibus veneficis diabolo offeruntur.

Quae sunt remedia aduersus maleficia.

SECTIO III.

180. Triplicis generis remedia aduersus maleficia adhiberi solent: quaedam naturalia, ut quae petuntur ex herbis & pharmacis medicorum; quaedam diabolica, ut quae petuntur a maleficis, vel potius a diabolo; & quaedam supernaturalia ac diuina quae petuntur a Deo, de quibus ordine dicendum est. De primi generis igitur remediis recte statuere videtur Angelus in verbo Superstitio, quaest. 6. lapides, herbas, & medicinas naturales nihil efficaciter posse efficere directe, & proxime contra daemone: quia res corporeae non habent vim agendi in spiritum: posse tamen consequenter & indirecte efficere aliquid: impediendo nimirum, ut auferendo dispositionem, qua in maleficio daemone vitur ad perficiendam maleficiam, & alioquin humoris intemperie, ad regenerandum languorem corporis.

181. De cuiusmodi remediis duo occurrunt mouenda. Prius est, illorum usum approbari, 26. quaest. 7. cap. finali, dummodo nullam incantationem aut superstitionem habeant annexam. Id quod cognosci poterit iis modis quae antea in cap. 15. a num. 157. traditi sunt cognoscendi pactum tacitum cum daemone. Posterius est, si maleficium consistat in operatione daemone, talia remedia posse quidem remittere illud aliquatenus, non tamen tollere omnino: quia si Deus permittat, facile est daemone illorum efficaciter impedire, siue ea corumpendo, siue eis resistendo adhibitis contrariis. In maleficium consistit in effectu permanente ad instar vulneris in fluiti; aduersus illud remedia naturalia possunt perinde valere, ac si ipsum pederet a causa naturali. Vnde ex ea parte proprium est medicorum de illis remediis statuere.

De remediis secundi generis, hoc est, diabolicis: Notandum est primo: sicut non est licitum vti arte magica siue per se, siue per alium, ad curationem morbi orti a causis naturalibus (siquidem vt probat Thom. Sanchez in lib. 7. de Matrimon. disput. 95. num. 1. intrinsece malum est auxilium a diabolo petere per maleficia) ita nec licitum est vti ad curationem morbi per maleficium causati. Nam ratio deformitatis eadem est in vtraque curatione: cum omnia paria sint in vtraque, excepta diuersitate causae, a qua oritur morbus curandus. Quae diuersitas non est circumstantia moralis, ex qua deformitas ipsa curationis pendeat, vt satis manifestum est.

Notandum est secundo, licitum esse cuiuis, destruere si-

gnum superstitiosum positum a malefico, vbi cumque illud scitur esse: tum quia bonum est, & cuique licitum, in contemptum diaboli opera ipsius destruere, & ne noceat impedire, vt patet a simili: quia id perinde est, ac si quis pactus esset cum scario, vt appositus ad fores Petri certo signo, eas effringat ac domum ingressus eundem Petrum male mulctet: quod quis sciret, non modo posset licite, sed etiam deberet ex charitate signum eiusmodi tollere. Tum quia, cur talis destructio sit illicita, non potest alia ratio reddi; quam vel quod sit quaedam inuocatio demonis, vel pactum quoddam cum eo. At verum est, non quidem de se cum rationem habeat auersionis ab operatione diaboli; neque ex intentione destructantis, vt supponimus. Nam qui id faceret animo superstitioso non excusaretur: vt si quid vsurparet, per quod putet diaboli fauorem elici: aut ex destructione signi non expectet puram nocuementi cessationem; sed etiam positum actionem daemone, siue illius qui nocet, siue alterius potentioris, a quo impediatur nocere: aut denum vtatur medio de quo dubitat an tacitam daemone inuocationem contineat. Pro hac doctrina auctores commemorat Sanchez in seq. disput. 96. num. 3. & rationes quibus impugnari potest ibidem. num. 6. soluit. Idem facit Leon. Lessius De iust. & iur. lib. 2. cap. 44. d. 6. quibus accedit Suarez in tom. 1. De relig. tract. 3. lib. 2. cap. 17. a num. 9. vsque ad finem.

Notandum est tertio, quod ibidem Lessius num. 45. & Suarez num. 16. atque aliis citatis Sanchez in opere morali, lib. 2. cap. 41. in fine, docent non solum esse incitum tollere signa magica: sed etiam ponere alia, quibus positus vel pactum diabolicum destruit, vel si na illius, vim suam amittunt, vel diabolus nocere desinit. Ratio est, quod id non sit inire nouum pactum, sed destruere aut impedire prius initum, vt diabolus desinat nocere. Ad quod vti re de se bona vel indifferenti; cuiusmodi supponimus esse illa alia signa, ex bono fine, qualis est curatio languidi, bonum est, nisi id ipsum vitietur alia circumstantia mala: qualis esset si adhiberentur per modum declarationis amicitiae, aut summisionis vel deprecationis: cum non liceat vllam societatem inire cum daemone, iuxta illud 2. Corinth. 6. Quae conuentio Christi ad Belial? Nec se submittere ei, eumque deprecari ob obtinendum ab eo auxilium: quod esset nefarie eum praefere Deo: vt indicatur per illud quarti Regum cap. 1. Nunquid non est Deus in Israel, vt eatis ad consulendum Beelzebub? &c.] Eum, inquam, qui hostis noster est, a quo bonum corporis expectari non potest, nisi in animae perniciem. Si obicias in memorato vsu, effectum expectari a daemone. Respondetur, non expectari positum; quod esset iniuriosum Deo iuxta illud Psalm. 123. Aditiorium nostrum in nomine Domini, qui fecit caelum & terram: sed solum cessationem a malo; quicquid licite potest etiam a daemone peti; non quidem per modum deprecationis, sed per modum obrogationis & contemptus, imperando ei in nomine Dei, vt cruenta bestia ac miserabilis malefacere cesset. Procedit autem haec doctrina vt Sanchez loco cit. nu. 21. notat etiam si maleficium sublatum, in maleficium aut aliquid aliud redundare debet, iuxta pactum ab eodem malefico initum cum daemone: quoniam auferendo tale signum non cooperatur ad alienum damnum, sed solum se tuetur ablato sibi nocente, nec iniuriam facit postponendo alienum damnum suo proprio, quia non causat illud eo ipso.

182. Notandum est quarto, licitum esse petere a maleficis vt signum superstitiosum in quo maleficium consistit, indicet si fiat, & auferat dummodo possit tollere absque nouo maleficio: ac petens sit ea mente & voluntate, vt desideret suam petitionem impleri licito modo, nihilque velit habere cum diabolo commune, nec vlla ratione vti eius opera; sed tantum illa humana actione auferendi, quam quilibet alius exequi posset sine peccato. Quae doctrina est Caiet. in verbo Maleficium in fine: quam in tom. 9. opus. tract. 12. docet non habere locum, si petens probabiliter putet, quod talem destructionem Mogus exequetur per suam artem magicam potius, quam alio modo licito: quoniam ageret contra suam conscientiam: quod non licet, etiam si sit tatum dubia: ex antedictis suo loco in lib. 13. de eadem conscientia. Probatur vero illa ipsa doctrina, quia petere a malefico vt licito modo signum memoratum tollat, nihil aliud est quam petere vt cesset iniuste nocere proximo; quod de se bonum est, ad illud que te-

netur

netur ex iustitia: & potest (vt supponimus) præstare sine peccato si velit. Quod cum ita sit, sane idipsum potest peti ab eo. Alias vero ne absolute quidem licitum esse petere, patet: quia quod nequit bene fieri, non potest bene peti vt fiat. Vbi aduerte magum quia communiter noquit solum media superstitiosa interrogandum esse quodnam cognoscat a se vsurpandum: siq; recuset dicere vehementer contra eum de superstitio suspitionem esse, in illud explicet. videndum esse an sit superstitiosum: ad quod seruiens, documenta tradita cap. 15. à num. 157. & cap. 16. à num. 171.

Notandum est quinto, cum Caier. in eod. loc. & Syluest. in verbo Maleficium, quæst. 8. & Nauar. in Enchirid. cap. 11. num. 29. & Alphonso à Castro lib. 1. De iusta hæret. punit. cap. 15. Couar. ad cap. Quamuis pactum, de pactis in 6. par. 1. §. 1. num. 10. aliiq; communiter contra Angelum in verbo Superstitio, num. 13. Non licere maleficium etiam paratum, inducere vt per vnum maleficium auferat aliud: quia non licet consentire seu cooperari peccato alterius, ad Rom. cap. 1. in fin. Id autem est inducere alterum ad peccatum: quale maleficium esse, constat ex supradictis, & ex cap. Non liceat, 26. quæst. 5. & ex cap. Non obseruentur, in seq. quæst. 7. Neq; in eo, sicut in vsura & iuramento infidelium, locum habet distinctio: quod aliud sit inducere alterum ad peccandum, & aliud vti in malitia alterius peccati ad peccandum. Sciendum est enim actiones malas in duplici differentia esse: quædam enim sunt in trinis naturæ; sua mala; ita vt nunquam possint bene fieri: vt mentiri, fornicari, committere aliquid contra Deum; atque tales nunquam licet petere ab alio. Quædam vero sunt natura sua bonæ, & quæ bene fieri possunt, sed malæ sunt ratione alicuius circumstantiæ malæ: potestque quis tales, quæ in se bonæ sunt aliquando ab alio licite petere: vt quando habet ius eas petendi. Sic ergo licet petere mutuum ab vsurario, quantum ius daturus sit cum vsura: & iuramentum ab infideli, qui iuraturus est per falsos deos: quia tam dare mutuum, quam iurare, est actio de se bona. Non licet autem tollere vnum maleficium per aliud: quia maleficium est actio natura sua mala, quæ nunquam potest bene & sine graui peccato fieri, cum sit vsus diabolicæ artis magicæ; a deo; tacitam saltem, includit in se dæmonis inuocationem, per quam scelus maximum contra veram religionem committitur.

Notandum est sexto, non esse licitum aduersus maleficium petere remedium ab eo malefico qui illud non noquit. Nam ad tale genus hominum in nostris difficultatibus recurrere prohibemur Leuit. 20. vers. 6. & Deut. 18. vers. 10. & in iure Canonico 26. quæst. 2. cap. Qui sine Salvatore. Deinde illa petitiōe id peteretur, quod nequit fieri sine peccato. Nam maleficis ille ne sciamus vbi positum sit signum: non potest illud auferre nisi inuocet dæmonem, vel adhibeat aliud maleficium, quæ sunt prorsus illicita. Notat vero Sanchez in opere Morali lib. 2. cap. 41. num. 20. si maleficus vbi positum sit signum iam sciat: etiam si per maleficium id à dæmone didicerit, licitum esse tali scientia vt ad illud tollendum. Et ratio esse potest; quod instrumenti vsus, non sit eo solo nomine illicitus, quod illud fabricatum sit & datum à persona nequam, ac perditā.

Remedia diuina aduersus maleficia.

SECTIO IV.

DE remedijs tertij generis docendum est quænam ea sint, ad quæ relictis alijs vanis recurrere debeamus. Præcipua autem ex veteri Ecclesiæ Catholice recepto vsu collecta à bonæ memoriæ Magistro meo P. Ioan. Maldonato, cum de dæmonibus scholas haberet Parisiis: sunt hæc.

Primum legimus vsus Sacramentorum à Christo Domino institutorum. Nam vt diabolus per Sacramentorum abulum, liberam habet potestatem nocendi hominibus: ita per eorundem legitimum vsum habet impeditam. Valent ergo aduersus maleficia baptismus & confirmatio in eo (quando quidem iterabilia non sunt) qui illis nondum est initiatus. Item sincera peccatorum confessio, præsertim generalis: totius vitæ? vt Beda ostendit lib. 3. in Lucam cap. 32. exponens verba illa: Quod tibi nomen est, & ille respondit Legio. Itemq; sacrosancta Eucharistia ex D. Cypriano in serm. 5. de lapsis, & D. August. lib. 22. de ciuit. Dei cap. 8. vbi docet Missæ

sacrificium multum prodesse aduersus dæmonis vexationes. Atque quo frequentior fuerit vsus Eucharistiæ debitus; eo erit præsentius remedium aduersus maleficia: vt ostenditur exemplis illis quæ referuntur à Cassiano collat. 7. cap. 30. & à Palladio in sua historia cap. 19. vbi habet D. Macario Agyptio reuelatum esse à Deo sceminam quendam ad se adductam, ideo apparuisse alijs omnibus equam, quod quinque hebdomadis abstinisset ab Eucharistia.

Secundum remedium est, donum quoddam aliquibus à Deo concessum ad expellendum dæmones; quale fuit in memorato D. Macario ex Palladio ibidem: & in D. Anton. ex D. Athan. in ipsius vita. Vt enim ad alias res efficiendas, sic ad expellendum dæmones esse aliquod proprium donum, quod non tantum in bonis, sed etiam in malis, dummodo habent veram fidem, inueniri possit, patet per illud, quod reprobi in cap. 7. D. Matthæi referuntur dicturi in die iudicij. Nonne in nomine tuo dæmonia eiecimus, &c.

Tertium remedium est ordo exorcistarum, qui vnus est ex quatuor minoribus: & quem aduersus maleficia conferre patet ex eo, quod S. Firmilianus in epistola ad S. Cyprianum, quæ est 75. inter huius epistolas, refert inagam insignem ab exorcista quodam fuisse exorcismis curatam. Ratio autem seu forma exorcizandi habetur in Sacerdotali Romano: & apud Sprengerum in malleo maleficarum par. 2. quæst. 2. cap. 6.

Quarum remedium est inuocatio nominis Christi, quod initio nascens Ecclesiæ fuit frequentissimum auctore D. Iustino in Tryphone: vbi hoc argumento, Iudæis probat Christum esse Deum: sicut & in apologia 1. probat gentibus, ipsum non esse irridendum vt hominem, sed colendum vt Deum.

Quintum remedium est, pia oratio ex cap. 6. & 8. Tobie, & ex cap. Non liceat, 26. quæst. 5. & ex cap. Non obseruetis, in seq. quæst. 7. vbi admōnemur aduersus maleficia vt recitatione Symboli & orationis Dominicæ. Nec immerito, cum melior orandi forma esse nõ possit quam hæc à Christo præscripta: & illud cōtineat totam nostram fidem, quæ scutum est in quo possumus omnia tela nequissimæ igneæ extinguere, ex D. Paulo in cap. 6. epist. ad Eph. vers. 16.

Sextum remedium est ieiunium, iuxta illud Matth. 17. & Marc. 9. Hoc genus dæmoniorum non eiicitur nisi in oratione & ieiunio. Quæ verba sic accipienda sunt, vt sensus sit, ieiunium quidem & orationem valere ad omnia Dæmoniorum genera eiicienda: sed illud genus, id est, lunaticum, non expelli nisi in oratione & ieiunio, eo quod forte tale genus, sit eorum dæmoniorum quæ ad ingluuiem incitant (qualia dan aliqua patet ex Palladio in vita Macarij cap. 19. & 20.) & consuetaneum sit, contra iā oppositis contrariis curari.

Septimum remedium est signum crucis, quo contra idolatriam & maleficia non esse præsentius remedium ait D. Athan. in lib. De incarnatione Verbi, tomo 1. Quod confirmatur per historiam Iuliani Apostatæ, dæmonibus sacrificaturi, quam refert D. Nazianz. in orat. 1. contra ipsum. Certe, vt à D. Chrysof. hom. 50. in Matthæum dictum est: dæmon terretur signo crucis, sicut latro aspectu patibuli. Rationes bonas huius remedij quas habet Leonardus L. ssus, qui volet videat apud ipsum, de iust. & iure libro 2. cap. 44. num. 33.

Octauum remedium, sunt reliquiæ Sanctorum, quas aduersus dæmones magnam vim habere constat. Nam D. Nazianzenus in orat. de Cypriano, asserit dæmones suo tempore pulsos apud sepulchrum Cypriani: & D. Ambros. serm. 77. & 91. dicit ad reliquias Sanctorum Geruasij & Protasij auditos esse rugitus dæmonum. Cauendum est autem, ne ad reliquias superstitiosum aliquid addatur, vt recte monet Syl. in verbo Reliquiæ quæst. vltima.

Nonum remedium est aqua benedicta; de qua D. Clemens in constitutionib. Apostolorum lib. 8. cap. 29. & Alexander primus relatus De consecrat. distinct. 3. cap. Aquam sale. Cuius remedij multa exempla habentur. Illud attigisse sufficit ex Theodoro in lib. 5. Ecclesiast. histor. cap. 21. de Marcello, qui aqua fugauit dæmonem impediētem in eedum cuiusdam templi. Ad idem remedium, facere aqua baptismalem quæ consecratur in vigilia Paschæ, & Pentecostes, deduci potest ex cap. In Sabbatho De consecr. distinct. 4.

Decimum remedium est oleum consecratum pro infirmis: cuius usus in primitiua Ecclesia, patet ex cap. 6. D. Marci vers. 13. & 15. & ex constitutionibus Apostolorum loco cit. Exemplum habetur ex Beda de oleo & sale lib. 3. in Lucam cap. 32. De sanctimoniali femina, sale & oleo benedicto curata ab vlcibus quæ dæmonis tactu contraxerat. Ad quod remedij genus reduci possunt Agnus Dei, & cerei benedicti, & similia.

Vndecimum est præsentia & specialis virtus quorundam Sanctorum adhuc viuientium. Sic enim Palladius ait in vita Macarij, quod ipso ingrediente in desertum dæmones semper retrocedebant. Et in vita Pauli simplicis notat, simplicitati ipsius esse tributam expulsionem dæmonis, quem magnus Antonius expellere non poterat.

Quodecimum remedium, est principium Euangelij D. Ioan. descriptum & collo appensum, ad protestandam contra dæmones nostram fidem de Trinitate & Incarnatione: quæ in eod. initio tota continetur. Quia in re, sicut & in recitatione Symboli affumi scutum fidei aduersus tela nequissimi, par est existimare. Vltatissimum autem fuisse in veteri Ecclesia, vt dictum initium Euangelij D. Ioannis in membrana descriptum Christiani appenderent collo, authores sunt D. Hieron. ad verba Domini Matth. 23. Dilatant phylacteria sua: & D. Chrysof. homil. 73. in Matth. Licitum vero esse tale remedium, ac etiam alterius similis scripti pij collo appensi, docet D. Thom. 2. 2. quæst. 96. art. 4. dummodo tamen duæ adsint conditiones: prior est, vt nihil superstitiosum adiungatur pijs verbis. Id quod deprehendi poterit per ea quæ in cap. 15. à num. 157. ante dicta de modis cognoscendi pactum occultum cum dæmone. Posteror conditio est, vt recta sit intentio illius qui talia gerit; nempe vt ea non feratur ad chartam vel literas, aut syllabas seu scripturam, sed ad piû verborum sensum, & principaliter ad potestatem Dei, cuius diuine voluntati ille debet totum effectum committere, nec certum aliquid sibi polliceri.

Cæterum cur non omnes sanentur per hæc remedia; duæ causæ esse possunt: altera est peccatum vel maleficiati, vel illius qui eum curat: præsertim si aliqui superstitiosum remedijs ipsi adiungat; altera est maius bonum illius qui patitur maleficium. Nam temporalis afflictio sæpe hominem præseruat à peccatis, vel purgat præterita peccata, vel præbet alijs exemplum patientiæ, & patientis meritum auget; quod est tantum bonum, vt longe præstantius sit & melius cum patientia tolerare aduersa, quam omnino non pati: quod Gentiles quoque intellexisse notat D. August. in 22. De ciuit. Dei. cap. 22. Vbi tangit quoque aliam rationem, ne si per miracula homines semper liberarentur à malis temporalibus, quæreret Christianam religionem propter eadem temporalia, non propter æterna bona.

CAPVT XVIII.

De vana obseruatione.

SVMMARIVM.

- 185 Vana obseruatio vnde nomen habeat, & quid sit.
 186 Quadruplex vana obseruatio.
 187 Quale peccatum sit.
 188 Cur vitanda vana obseruatio.
 189 Quomodo ad vanam obseruationem pertineat collectio herbarum, aut lignorum certo die vel hora.
 190 Quando strenæ ad vanam obseruationem pertineant.

185.

SUPEREST vltima species magiæ, hoc est, vana obseruatio, de qua D. Thom. 2. 2. quæst. 96. Dicemus autem 1. quid sit, 2. quod sit, 3. quale peccatum sit, postremo quomodo dignosci possit. Quod attinet ad primum, vana obseruatio (quæ sic dicta est, ex eo quod effectus qui per eam promittitur, vt plurimum non sequatur in detrimentum animæ) definitur potest superstitio, quæ speratur aliquid commodum ex re, quæ illud naturaliter præstat, non potest. Vbi aduerte quod vt diuinitio, de qua ante dictum est, aduersatur diuino honori, eo quod per illam indebito modo procuretur cognitio quæ est Dei propria: ita etiam vanam obseruationem aduersari videtur: quia per illam indebito etiam modo, *medijs nimirum inutilibus*, procurentur

commoditates, quæ non adhibitis vtilibus medijs ordinariis, à diuina tantum potentia & prouidentia sint expectandæ.

Quod attinet ad secundum, quadruplex distingui potest videtur vana obseruatio: vt prima sit, quando commodum expectatur in rebus externis; videlicet in animalibus, segetibus, vineis, &c. Secunda vero quando expectatur bonum corporis: vt sanitas, liberatio ab hostibus, non posse vulnerari, vel interfici, defendi ab igne vel ab aqua. Tertia autem, quando expectatur bonum animæ naturale, vt ars aliqua vel scientia: talisq; sit ea obseruatio, quæ à D. Thoma in cit. quæst. 96. art. 1. damnatur, artis notoriæ: quæ nonnulli ex quibusdam ieiunijs & orationibus superstitiosis expectabant scientiæ adeptionem sine humano labore. Quarta deniq; quando expectantur bona supernaturalia: vt certa remissio peccatorum omnium, certa salus, visio Christi vel diuæ Virginis in articulo mortis; per certas quasdam orationes; aut per incertas quasdam indulgentias, de quibus nulla habetur diuina promissio. Quo referri potest Gestatio reliquiarum aut iniij Euangelij D. Ioannis (alioqui licita ex D. Thom. in seq. art. 4.) si ei adiunctæ sint circumstantiæ aliquæ superstitiosæ, de quibus timeatur tacitum pactum cum diabolo.

Quod attinet ad tertium, vanam obseruationem, si contineat pactum expressum cum diabolo; vbi non est peccatum mortale esse: sin habeat solummodo tacitum, peccatum est solum veniale in eo qui tale quid in suo facto contingere ignorat. Qui tamen de veritate admonitus à discreto viro, adhuc perseuerat in eo, mortaliter peccat, vt Syru. in verbo Superstitio, quæst. 10. in fine, habet ex Archid. Et ratio docet: quia eo ipso vult expresse commercium cum dæmone inire.

Quod attinet ad vltimum: vana obseruatio in qua inest expressum pactum cum dæmone, ex se facile dignoscitur: ea vero in qua inest tantummodo occultum, deprehenditur iis modis quæ in cap. 15. à num. 157. supra positi sunt.

Atque vt illam, sic & hanc, omni studio vitandam esse ostendendum est penitenti per illud quod à toto genere, vanæ obseruationes multum noceant: dum enim quis nimium confidit talibus nugis, eo adducitur vt se liberius periculo mortis exponat, Sacramentorum usum contemnat, aut in longius tempus differat: eo quod existimet se sine Sacramentis & extra Dei gratiam mori non posse: & sic de similib. per quæ illi perniciole diabolus imponit. Cæterum multa vanarum obseruationum exempla leguntur apud Gratianum, præsertim 26. quæst. 2. cap. Illud, & quæst. 5. cap. Non licet & seqq. vsque ad finem eiusdem quæstionis.

Aliquot satis frequentia commemorat Nauarrus in Enchir. cap. 11. num. 35. & tribus sequentibus. & ex recentioribus Sanchez in opere morali lib. 2. cap. 4. num. 27. & aliquot sequentibus. Sed aduerte circa illud quod in cit. cap. Non licet, quæst. 5. & in cap. Non obseruetis, quæst. 7. videntur damnari illi, qui certis temporibus colligunt herbas, vel cædunt ligna pro ædificiis: intelligendum esse, quemadmodum ex Archidiacono adfert adhuc in cit. quæst. 10. Syluester, quando id fit ex superstitione: vt consuetur fieri, quando obseruatur vnicus tantum dies vel vnica hora; vt vigilia S. Ioannis ante solis ortum, vel adduntur circumstantiæ inutiles, & orationes non approbatæ. Non autem quando obseruatio fuerit naturalis ex motu celorum: ratione cuius vno tempore herbe collectæ, meliores sunt ad medicinam, & ligna cæsa vtiliora ad ædificationem.

Circa illud etiam quod in cit. cap. Non obseruetis, videntur damnari illi qui strenas dant in principio anni: notandum est Christianos ita abhorruisse à more Gentilium, quo magna celebritate in honorem Iani primum diem anni celebrabant, vt ipso die ipsi ieiunare solerent, vt habetur ex D. Ambros. in serm. 17. & ex Conc. 4. Toletano Can. 10. Atque illi qui relicto ieiunio Ecclesiastico, festum cum Gentilibus celebrarent, ex communicatio imponeretur ipso facto incurrenda: quæ habetur in cit. quæst. 7. cap. Si quis Calendas. Ac cum Gentiles tunc strenas dare quoque solerent, talis etiam usus tanquam diabolicus est in Ecclesia prohibitus, vt patet ex Can. 1. Concilij Altissiodorensis. Vnde non est dubium, quin si iam dareretur more Gentiliu superstitioso, id est, tanquam certum augurium, peccatum esset graue, aut diabolicum.

licet

lice diuinationis, aut vanæ obseruantia. Sed si dentur tantum in augurium aliquid incertum ex quo nihil nisi fortuito expectetur, nõ videtur plus quam veniale peccatum esse: à quo tamen valde abstinendum est propter periculum affuiscendi vanitatibus, quibus solet diabolus se immiscere. Quinimo si dentur tantum propter consuetudinem, quæ iam à Christianis communiter obseruatur, nullum est peccatum, sicut nec est (sed potius sanctum & pius) quod is dies festus agatur, non quidem more Gentilium; sed Christianorum, in honorem circumcisionis Christi Domini: præsertim cum cessarint Gentilium superstitiones, propter quas, tum illius diei celebritas, tum strenz tanquam diabolicæ, videbantur omnino vitandæ.

CAPVT XIX.

De penis quas incurrunt ij, qui diabolicis artibus aut operam, aut illos consulunt.

SVMARIA.

- 191 Mors tum corporis, tum animæ subiciuntur iure diuino, dantes operam diabolicis artibus.
- 192 Septem pœna, quibus idem subiciuntur iure Ecclesiastico.
- 193 Alia quinque, quibus adhuc idem subiciuntur iure civili.
- 194 Leges ciuiles, quæ talibus penam mortis imponunt, iustissime esse censeri debent.
- 195 Pœna consulentium diuinatores, seu magorum opera videntur.
- 196 Quale peccatum sit eorum, qui intersunt spectaculis magorum.

191. **A**DVERSVS vtentes diabolicis superstitionibus, quos communi nomine magos vocamus, iure diuino statuta est pœna mortis tam corporis, vt patet ex cap. 22. Exodi; vers. 18. & cap. 20. Leuit. vers. 17. quam animæ; cum peccent mortaliter, vt in præcedentibus expositum est: & per consequens fiant æternæ damnationis rei.

192. Iure humano vero incurrunt 12. pœnas, quarum septem ius Ecclesiasticum imponit, reliquas ius civile. Prima igitur est, quæ habetur in cap. 1. De sortilegijs, vt illis imponi debeat pœnitentia 40. dierum: quantum nimirum crimen ipsorum fuerit occultum, vt Syluest. notat in verbo Superstitio quæst. 11. Secunda (quam ibid. Syluest. refert ex cap. Pro dilectione De consecrat. dist. 2. c. 2.) est, vt talibus cum notorij fuerint non administretur sacra communio; nisi prius egerint pœnitentiam, ex qua de conuersione ipsorum & reuerfione ad Dominum constet, iuxta ibidem proxime sequens capitulum Scenais. Tertia est, quod tales sint infames ipso iure, nec admittantur ad accusationem, vt habetur ex cap. Infames, 6. quæst. 1. Quarta est, vt tales excommunicari debeant, ex cap. Si quis Clericus, cap. Augurijs, & cap. Episcopi 26. quæst. 5. Quod quidem censendum est executioni mandatum esse per statutum synodale: in iis locis in quibus solent Parochi die Dominico in ser Misfarum Solemnia inculcare populo, sortilegos & sortilegas, vsurarios & vsurarios excommunicari. Eam alias non incurrunt ipso facto notat Suarez in opere de religione tract. 3. lib. 2. cap. vltimo: causam referens in Ecclesiæ consuetudinem tanquam canonum interpretem. Quamquam, vt idem bene addit, qui expressum pactum cum dæmone habuerunt, præsumi possunt ad magiam adiunxisse hæresim, qua de diabolo crediderint aliquid contrarium fidei, & ideo incurrant ipso facto in excommunicationem latam cõtra hæreticos, & reseruatam in Bulla Cœnæ Domini. De quo, an res vere ita habeat, ad officium Confessarij pertinet diligenter inquirere.

Quinta pœna est, vt si ille qui tale crimen committit, sit Ecclesiasticus, deponatur ab omni officio & beneficio Ecclesiastico, & detrudatur in monasterium ad agendam perpetuam pœnitentiam. Hæc ex ead. quæst. habetur per ea quæ statuuntur in cap. Non oportet, cap. Si quis Episcopus, & cap. Quicumque. Intelligenda est autem ex Sylu. loco citato, quando quis admonitus non abstinerit à tali crimine: id quod insinuat, crm in cit. cap. Quicumque dicitur. Si eum antea verè pœnituit, coram Metropolitano, satis-

factio non purgauerit. Sexta pœna est, vt siue Clericus sit, siue laicus, debeat damnari perpetuo exilio. Hæc habetur in fine eiusdem cap. Quicumque: & est iure quoque ciuili irrogata, Cod. De Episcopali audentia. Lege Mathematicos, vbi appellatur pœna deportationis. Septima est, vt eorum libri non retineantur nec legantur, sed incendio crementur. Hanc consuetudo Ecclesiastica statuit, obseruata iam inde à temporibus Apostolorum, vt patet ex Act. s. ipsorum cap. 19. v. 19. & subsequentibus temporibus continuata, vt ostendit D. August. in Psal. 61. sub fin. Itq; tanta seueritate, vt ne Episcopis quidem tales libros retinere vel legere liceret, quibus licebat legere libros hæreticorum. Hoc patet ex cap. 1. dist. 37. Renouata vero est ea ipsa pœna in Indice librorum prohibitorum, edito Concilij Tridentini iussu, regula nona: habetur; statuta iure ciuili; cum in memorata lege Mathematicos dicitur, quod tales homines debeant sub oculis Episcoporum incendio cremare suos libros.

Atque hætenus pœnæ iure Canonico statuta: quæ restant omnes iure ciuili statuta habentur Cod. De maleficis & Mathematicis. Octaua igitur pœna habetur ibid. leg. 3. quod diuinator qui ad domum alterius accedit, debeat igne cremari. Nona vero habetur ex eadem lege, vt qui accusat magum, non incurrat crimen delatoris, sed potius afficiendus sit præmio. Decima habetur lege 5. vt magi & ceteri malefici capite plectantur. Vndecima habetur lege 7. quod etiam ille qui accusatur de crimine eius generis sit in dignitate constitutus & in comitatu Imperatoris, vel Cæsaris verferetur; nihilominus tormentis subiciatur. Duodecima habetur ex lege vltima, quod quis potest capere maleficiam, & Iudicij præsentare.

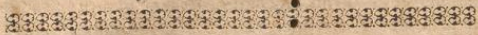
Iustissimas autem esse leges quibus magi puniuntur morte, patet tum ex supra citatis Scripturæ sacra locis; tum ex eo quod magi sæpe sint hæretici, & sæpe proximis nocent. in rebus externis & in corpore; & quod deterius est, ordinariæ animæ: itaut mirum non sit, eiusmodi pœnales leges ciuiles approbari in cap. Peruenit, & in cap. Contra idolorum cultores 26. quæst. 5. & in bulla Innocentij VIII. quæ extat apud Iacobum Sprengerum in principio sui mallei maleficarum. Quod cum ita sit, non videtur dubium quin Iudices, qui maleficos non puniunt, grauius peccent, & teneantur relarcire omnia damna quæ idem intulerint. Quamuis autem ius civile non puniat eos qui nulli nocent temporaliter, ex lege 4. Cod. De maleficis & Mathematicis: ius tamen Canonicum tales quoq; condemnat 26. quæst. 7. cap. Admoneant; nec ius civile eos tolerat omnino, sed punit cum aliquem seduxerint, aut aliquem docuerint suam magiam, vt deduci potest ex lege 5. rit. citato.

Quod attinet ad eos qui diuinatores consulunt, aut petunt à magis remedia secundæ generis eorum, quæ proposita sunt in præced. cap. 17. sect. 3. præter eas quas supra memoratis canonibus intelliguntur habere communes cum magis, inueniuntur sex aliæ ipsis impositæ, tres iure Canonico & totidem iure ciuili. Prima est, quæ habetur 26. quæst. 5. cap. 1. vt is qui obseruat ariolos, aruspices, vel incantatores; vel eorum phylacterijs vitur, excommunicationi subiaceat. De qua excommunicatione dici perinde potest quod non incuratur ipso facto, ac de lata in ipsos Ariolos, aliosque magos antea dictum est. Secunda pœna est, quæ habetur in ead. quæst. cap. 2. & 3. vt dicti consulentes vel remedium petentes debeant pœnitentiam agere per quinquennium: quæ iam pœnitentia iam relicta est arbitrio Confessarij, sicut & aliæ similes Canonum pœnitentialium, prout suo loco in præced. lib. 7. iam annotauimus. Tertia pœna est, quæ habetur in supra cit. cap. Admoneant, vt si Clericus sit is cui aliquid tale contingit, degradetur; si laicus, anathematizetur. Quarta, habetur lege 3. Cod. de maleficis & mathem. vt is qui vocat magum aut diuinatorem ad domum suam, deportetur in insulam post ademptionem bonorum omnium. Quinta est, vt qui tales consulit gladio feriendus sit: quod habetur in ead. lege. Postremo habetur cod. tit. leg. 8. vt qui discit magicam scientiam, incurrat eam pœnam quam magus à quo docetur.

Hic occurrit monendum præter antedictos, grauius respectu artium magicarum peccare illos, qui intersunt magorum spectaculis, quæ virtute diaboli exhibent. Nam cara-

tionem consentiunt peccato ipsorum graui, & per consequens grauius peccant, ex cap. 1. epist. ad Roman. in fin. tuncque maxime & grauius, cum magos ipsos ad talia inducunt precibus vel pretio: quia non tantum consentiunt, sed etiam causam dant peccato. Quamquam per ignorantiam excusari possunt à mortali, quando probabiliter putant talia non fieri arte diaboli, vel certe nullo modo id in mentem illis venit: secus si mouerentur à discreto viro, nec propterea desisterent.

TRACTATUS V.

De humilitate, timore Dei, & obedientia, atque vitis contrariis.

X virtutibus, quas ad i. Decalogi præceptum pertinere notauimus in principio huius libri, tres restant cum vitis contrariis tractanda: humilitas, timor Dei, & obedientia. Prius autem de humilitate quam de duab. reliquis videtur dicendum duplici nomine: tum quia ex D. August. in epist. 56. ad Dioscorum, est prima post fidem ad Christum via. Quod patet, quia fides directe ac principaliter est principiu ambulandi digne Deo, iuxta illud ad Hebr. 11. Impossibile est sine fide placere Deo. Humilitas vero indirecte & dispositiue. Indirecte quidem, quatenus remouet impedimentum virtutum, quod est superbia; dispositiue autem, quatenus facit hominem Deo subditum & paratum ad recipiendum gratiæ ipsius influxum, qui fons est ac seminarium virtutum. Quod vtrumque, prout post dicitur, insinuant verba illa: Deus superbis resistit, & humilibus dat gratiam, Iacob. 4. Tum etiam quia humilitas quadam ratione est virtutu potissima, prout D. Thom. ostendit 2. 2. q. 161. art. 5. adeo vt merito intelligatur significata nomine omnis iustitiæ cum Dominus Matth. 3. D. Ioanni Baptistæ humiliter recusanti baptizare ipsum, dixit: Sic decet nos implere omnem iustitiã. De ea autem & contraria superbia laici disputant D. Thomas & Caiet. in ead. quaest. 161. & in seq. 162. aliique plures quos commemorat Sebastianus Medicus in Summa de peccatis capitalibus, tit. 2. Quæ ad nostrum institutum sufficere videntur complectemur tribus capitibus: quorum vnum erit de humilitate, alterum de superbia, & reliquum de huius speciebus & filiabus.

CAPVT XX.

De humilitate.

S V M M A R I V M.

- 197 Definitio humilitatis, & vnde ea nascatur.
- 198 Quatenus ex humilitate debeat vel non debeat quis se alius subicere.
- 199 Quæ ratione possit quis sine falsitate credere, & dicere, se peccatorem esse omnium maximum.
- 200 Datur præceptum de humilitate obligans sub mortali.
- 201 Tres gradus humilitatis.
- 202 Quando conueniat transgressio præcepti de humilitate.

197.

DEFINIRI potest humilitas congruenter doctrinæ D. Thomæ in memorata quaest. 161. virtus qua quis reprimat ipsum, ne effrat se super id quod est. Quæ definitione significatur humilitatis rationem in eo consistere, vt per eam homo subdatur, totoque animo subiciat se Deo, & proximo propter Deum. Etenim humilitas de se respicit primo ac præcipue Deum, & præterea proximum propter Deum, iuxta illud 1. Petri 2. Subiecti estote omni humanæ creaturæ propter Deum. Nascitur vero imprimis ex ea cognitione Dei, quæ per doctrinam supernaturalem fidei habetur de maiestatis ipsius, magnitudine, & excellentia. At qua ex parte vero ex consideratione nostri coram Deo: ad cuius lumen veritatis constitutus homo; seipsum & sine dissimulatione inspicit, & sine palliatione diiudicat, prout habet D. Bernardus serm. 42. in Cantica. Ex qua consideratione prouenit ea cognitio nostri, seu propriæ nostræ infirmitatis, per quam agno-

scimus & per suum habemus nos imbecillos esse ad omne bonum inchoandum, & perficiendum: nisi nos Dei gratia anteuertat & manu ducat.

Notare autem oportet pro praxi: esse quidem ad humilitatem necessarium semper subdi Deo, non tamen semper subdi proximo. Nam vt loc. cit. art. 3. D. Thom. docet, in homine considerari potest tum id quod est Dei, tum id quod est ipsius hominis atq; humilitatem exigere quidem, vt quilibet homo secundum illud quod subicit se subiciat cuilibet proximo, secundum illud quod Dei est in eo: (ad quod facit illud 1. Petri 2. Subiecti estote omni humanæ creaturæ propter Deum) non tamen vt se subiciat quatenus nouit se Dei donum habere, siue supernaturale, siue naturale; illum vero minime habere. Nam si se in eo non subicere, esset contra humilitatem, Apost. ad Ephes. 3. non diceret: Aliis generationibus non est agnitus filius hominum, sicut reuelatum est sanctis Apostolis eius. Et ad Galat. 2. Nos natura Iudæi & non ex gentibus peccatores. Quamquam quibuscumque donis polleat quis, potest se per humilitatem alius subicere, reputando aliquid boni esse in proximo, quod ipse non habeat; vel aliquid mali in se esse, quod non sit in alio, & ita implere illud quod ad Philip. cap. 5. D. Paulus præscribit: In humilitate superiores sibi inuicem arbitrantur.]

Inde etiam à falsitate excusari potest quod quis ex humilitate credat & pronunciet se omnibus aliis detestorem esse: siue (vt ipse D. Apostolus dixit in 1. ad Timoth. cap. 1. se esse primum peccatorum; id nimirum vna ex parte, intelligendo secundum eos occultos defectus, quos in se recognoscit; & ex altera, secundum Dei dona quæ latent in aliis, prout intelligendum esse attingit D. Thomas in cit. art. 3. ad 2. & in seq. art. 6. ad 1. Vbi aliam adhuc tangit excusationem à falsitate in eo qui omnibus alii se per humilitatem subicit, quod possit credere & confiteri se ad omnia inutilem esse per proprias vires, totam suam sufficientiam referendo in Deum; iuxta illud posterioris ad Corinth. 3. Non quod sufficientes simus aliquid cogitare à nobis, quasi ex nobis; sed sufficientia nostra ex Deo est] & illud Ioan. 15. Sine me nihil potestis facere.] & illud Proverb. 16. Cor hominis disponit viam suam, sed Dei est dirigere gressus eius.]

Quod autem humilitas sit in præcepto obligate sub mortali, patet per illud Matth. 16. Qui vult venire post me abneget semetipsum] & illud in seq. cap. 8. Nisi conuersi fueritis, & efficiamini sicut paruuli, non intrabitis in regnum celorum] & illud Iacobi 4. Deus superbis resistit humilibus autem dat gratiam.] Quibus auctoritatibus Scripturæ, cum satis significetur ad consecutionem æternæ salutis necessariã esse humiliatiõnem, actum proprium humilitatis: negari nõ potest quin ea sit in præcepto, quod sub mortali obliget, tanquam datum dære ad salutem necessariã.

Sed notandum est, ex glossa ad illud D. Matth. cap. 3. Sine modo; sic enim decet nos implere omnem iustitiã: tres gradus humiliationis distinguuntur: Primus est, subdere se maiori & non præferre se equali; secundus subdere se equali nec se præferre minori; tertius est subdere se minori: quorum primus vt additur in eadem glossa, est sufficiens: nimirum ad impletionem memorati præcepti. Secundus est abundans, tanquam opus supererogationis: & in tertio est omnis iustitiã: vt pote ratione cuius maxime, humilitas censetur esse quasi genu virtutum (iuxta D. Basilium in const. Monast. cap. 17.) in quo tutissime custodiuntur; quandoquidem ab anima eliminat omnem superbiam, quæ est virtutum impedimentum, cum ex D. Iacobi cap. 4. Deus superbis resistat; nec virtutum studium sine Dei auxilio constare possit: animam item ipsam disponit ad recipiendum diuinæ gratiæ influxum, iuxta illud quod in eodem loco additur: humilibus autem dat gratiam.] Is enim influxus semen est & origo conseruatiõne virtutum.

Cæterum prædicti præcepti transgressione peccatur tum per omissionem, quando fit aliquid opus omnino exigens humilitatem sicut coram Deo (vt celebratio Missæ exigat) aut quando offert se occasio peccandi mortaliter, ad quam vitandam talis humiliatio est omnino necessaria: vt cum in vehementi tentatione ad vincendam eam, recurrendum est ad humilem implorationem diuini auxilij. Per commissiõnem vero eadem transgressione peccatur: tum superbe effe-

rendo

rendo se prout postea exponetur; tum imprudenter & indecore deiciendo se, non seruatis debitis circumstantiis. Debet enim ex recto rationis prescripto id ita fieri, vt dolus absit, qualis certitur in haereticis, qui animo peruertendi alios omnia bona de se negat, solique Deo tribuit, vt humilior & diuinae gloriae studiosior appareat. In quo habet locum illud Ecclesiastici 19. Est qui nequiter se humiliat; & interiora eius plena sunt dolo. Item vt non reddat in iniuriam status vel officij quod gerit is, qui se deicit, vel talenti quo praeditus est: vel in incommodum eorum quibus professe potest & debet. Exemplum est; si sacerdos subiiciat se foro saeculari; aut Episcopus praeponat sibi Sacerdotem: aut Superiori a subdito suo veniam petat flexis genibus.

CAPVT XXI.

De superbia.

SVMARIA.

- 203 Definitio superbiae, & de celsitudine qua constituitur eiusdem obiectum proprium.
- 204 Quo modo superbia contingat cum Dei & proximi contemptu.
- 205 Tria genera superbiae.
- 206 Superbia est de se mala idq. mortaliter, nisi excuset defectus deliberationis, aut materia leuitas.
- 207 Hac qualiter contingat in diuersis superbiae generibus.

Hae D. Thomas & interpretes ipsius late differunt 2.2. quaest. 162. Cum autem ex actu innotescat habitus, & de actu superbiae dicat D. Augustin. in lib. 14. De Ciuitate Dei, cap. 13. Quid est superbia, nisi peruersa celsitudinis appetitus? ipsa potest apte defini vitium in hominis voluntate, hanc inclinans ad appetendam peruersam celsitudinem. In qua definitione verba, peruersa celsitudinis, continent differentiam, qua separatur superbia ab aliis vitiis, sumptam ex obiecto proprio ipsius, quod est peruersa celsitudo. Ad cuius plenam intelligentiam. Notandum est primo, appetere celsitudinem, esse aliquem per voluntatem tendere supra id quod est: prout D. Thom. habet loco cit. art. 1. iuxta illud quod dictum est a D. Ilodoro in lib. 10. Etymologiarum cap. 1. superbum dictum esse: quia super vult videri quam est.

Notandum est secundo, superbiae obiectum constitui celsitudinem non modo eam qua inest in superbiante, vt virtutem, scientiam aut quicquid simile: sed etiam eam qua extra ipsum est: vt famam, gloriam, possessiones, vestimenta, & similia ex quibus etiam solent homines se efferre. Constitui autem; non quidem consideratam absolute: qua ratione mala non est, vt nec scientia vel gloria, immo obiectum est modicum, si fuerit de re vera & bona, ac sit merita, neque in finem malum, aut vanum referatur (vt ex D. Thom. habet Nauar. in Enchir. cap. 23. num. 5.) sed constitui quatenus excedit regulam & mensuram a Deo constitutam. Ad quod indicandum, non est in proposita definitione simpliciter dictum, celsitudinis, sed cum additione, celsitudinis peruersae, id est, celsitudinis excedentis mensuram positam a Deo, ex doctrina D. Thomae in seq. art. 5. Bene fundatam in eo quod habetur in posteriori ad Corinth. cap. 10. Nos autem non in immensum gloriamur, sed secundum mensuram, quam mensus est nobis Deus.

Notandum tertio, superbiae posse quidem contingere, etiam si quis nemini se expresse praeferat; vt hinc patet; quia superbia est, aequare se maioribus, etiam si quis illis se non praeferat. Nihilominus in actu ipsius semper contineri aliquam sui praerogatiuam: siquidem efferens se supra se, effert quoque; si implicite supra eos qui sunt eiusdem sortis.

Quo autem modo superbia ipsa contingat cum Dei contemptu explicatur distinctione. Nam quidam est contemptus ex parte contententis: nempe cum quis aliquid ideo facit, quod vult contemnere Deum, vel proximum: ita ut contemptus ipse sit principium & causa actionis. De quo plenus dictum est in praeced. lib. 15. cap. vlt. sect. 2. Quidam vero est ex parte rei, nimirum cum quis non agit quidem ex contemptu siue Dei siue proximi, vt ille de quo proxime dictum est, facit tamen a actionem qua natura sua coniunctam habet

iniuriam Dei vel proximi: vt blasphemia, periurium, rapina, adulterium, & id genus alia.

Contemptum igitur prioris modi non esse semper in superbia (quamuis possit ex superbia oriri, sicut & ex infidelitate, aut ex odio Dei, aut ex impatientia) patet ex eo, quod superbus non agat semper vt Deum contemnat; sed saepe vt satisfaciat amori proprio, ex quo desiderat sibi nimis magnam excellentiam, quemadmodum primos nostros parentes peccasse notat D. August. in memorat. cap. 13. Contemptum vero posterioris modi esse in omni superbia, probari potest: quia dum superbus appetit celsitudinem supra mensuram a Deo constitutam; eo tendit superbia pios, vt velit non subesse Deo: cum quilibet superbus velit summum locum tenere. Per quod infinita perfectioni diuinae derogans, merito censetur vt iniuriam Deo inferre, sic & ipsum contemnere.

Notandum est quarto, tria distingui genera superbiae pro triplici modo quo potest quis excedere praedictam mensuram a Deo constitutam. Primum est, cum quis desiderat habere aliquid independentem a Deo, quia excellentius est habere aliquid a se quam ab alio. Huius generis fuit superbia Regis Nabuchodonosor ex Danielis 4. cap. & ea qua reprehenditur ab Apostol. in priori ad Corinth. cap. 4. cum ait: Quid habes quod non accepisti: si autem accepisti, quid gloriaris quasi non acceperis? Vbi aduerte obiter non esse necessarium in hac re: vt quis iudicet se bona sua habere a se, non autem ex Dei munere: quia sic deberet esse haereticus: sed satis est vt illa apprehendantur tanquam sua & dependentia a se: non considerando quemadmodum illa obtinuerit. Vnde fieri potest, vt ob ea extollat se animo, ac si haberet illa solis suis meritis, absque Dei gratia: ad modum quo pauper alienis opibus affatum fruens, non minus effert se, quam si essent ei sua industriae partae; quia non aduertit beneficium esse alienum: quantumuis id expresse non neget, nec contrarium iudicet.

Secundum genus est: cum quis agnoscit se quidem illud quod habet, a Deo habere: sed desiderat illud singulari modo habere, cum aliorum despicientia. Cuius generis fuit superbia Pharisei orantis Luc. 18. Qui inquit, Domine gratias ago tibi; ostendit se sua Deo accepta ferre: addens vero; Quia non sum sicut caeteri homines: prodit suam superbiam huius generis.

Tertium genus est, cum homo illa quae habet, nec a se, & independentem a Deo: nec singulariter, & cum aliorum despicientia habere desiderat: attamen excellentiam maiorem habere desiderat, quam mereatur. Hoc repugnat dicto Apostoli ad Rom. 12. Dico omnibus qui sunt inter vos, non plus sapere quam oportet, sed sapere ad sobrietatem: sicut & duo praecedentia repugnant dicto Dei apud Ierem. cap. 9. Non gloriatur sapiens in sapientia sua, & non gloriatur fortis in fortitudine sua: & non gloriatur diues in diuitiis suis: sed in hoc gloriatur, qui gloriatur, scire & nosse me: quia ego sum Dominus qui facio misericordiam & iudicium & iustitiam in terra: haec enim placent mihi ait Dominus. Vbi aduerte illum facere contra Dei misericordiam qui putat se aliquid habere a seipso, non a Deo; & contra iudicium facere, qui inter se & proximum non discernit secundum regulam a Deo constitutam: ac demum facere contra iustitiam, qui maiorem excellentiam desiderat quam mereatur.

Notandum est quinto, superbiae ex eo, quod pro obiecto habeat celsitudinem peruersam esse malam de se: seu malitia in eam deriuata ex obiecto proprio: nec tantum ex circumstantia: adeoque mala esse mortaliter, prout probat D. Thomas in citata quaest. 162. art. 5. quia peruersitas illa, in quam voluntas consentiens recedit a diuina regula, nec vult Deo subiici, eiusmodi est, vt superbus tanquam pugnans contra Deum (iuxta illud Ecclesiastici 10. Initium superbiae hominis apostatare a Deo) habeat eum sibi, tanquam infesto hosti, resistentem: iuxta illud Iacobi 4. cap. & 1. Petri cap. 5. Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Quanquam in hoc, sicut & in caeteris, excusatio est a mortali per defectum pleni consensus: & materiae leuitatem.

Quae quidem leuitas in primo genere superbiae contingere censetur, cum aliquis in eo tantum superbus est, quod nimis sibi in sua excellentia complaceat: eam ad Deum non

205.

169.

206.

207.

referendo actu vel habitu: inferrea tamen exclusis à tali complacencia iis quibus Dei perfectioni derogatur: qualia sunt, velle seu desiderare excellentiam habere à se, aut idipsum existimari ab aliis, aut dolere de contrario, aut etiam impie se preferre aut æquare Deo. In secundo genere vero, cum quis desiderat excellere præ aliis sine cuiusquam contempione aut infamia, aliaque notabili iniuria. In tertio demum genere, cum quis desiderat excellentiam immeritam, non tamen contra voluntatem Dei: vt faceret ille qui excellentiam suam sic appeteret, vt esse paratus mortaliter peccare potius (quod est contra Dei voluntatem) quam ab eadem excellentia excidere. Addit D. Thomas in sequen. art. sexto, superbia esse grauissimum peccatorum, non quidem quod nullum detur grauius: nam odia Dei esse illa grauius, quibus non est sed quod pertinet ad genus peccatorum grauissimum, cum fuerit completa, excludens omnem humilitatem & subiectionem: prout contingit cum quis tantopere effert se vt ne quidem Deo & legi diuinæ velit esse subiectus: prout contingit diabolo, & nonnullis pessimis hominibus, qui ex amore peruersæ excellentiæ affectantes liberi plane, suiq; iuris omnino esse, suam voluntatem auertunt à Dei subiectione & obedientia atq; regimine: tanquam nolentes illum habere superiorem & rectorem. Quod etiam ipsis interdum contingit ex ira, vel odio in Deum. In cæteris autem superbia censetur incompleta hoc nomine, quod quam diu ipsi volunt manere Deo subiecti, retineant aliquid humilitatis: hacque ratione superbia potest capax esse illius leuitatis, ex qua diximus ipsam à mortali excusari: non item priore illa: quam patet esse non posse absque graui Dei iniuria. Remedia contra tale perniciosissimum peccatum iam alias tradidimus: vt & rationem exercendi humilitatem saluberrimam virtutem: nempe in lib. 2. præced. num. 175. & aliquot sequentibus.

CAP. XXII.

De superbia speciebus ac siliabus.

S V M M A R I A.

- 208 Superbia specie: quatuor.
 209 Eiusdem siliæ duodecim.
 210 Quid sit præsumptio humilitati opposita, & in quibus casibus sit peccatum mortale.
 211 Quid sit ambitio, & quando ea iudicari debeat peccatum esse mortale.
 212 Quid sit vana gloria: & casus in quibus peccatum est mortale.
 213 Quid sit hypocrisis, & quando peccatum sit mortale.
 214 Quid sit iactantia, & quando sit peccatum mortale.
 215 Quid sit pertinacia, & quando peccatum sit mortale.
 216 Quid sit curiositas, & quibus modis ea contingat, & si peccatum mortale.

208.

SPECIES superbiæ sic Toletus paucis in tract. de peccatis capitalib. cap. 4. commemorat. Prima est, cum quis sic appetit suam excellentiam, vt bonum quod ab altero habet sibi tribuat, ac si esset à se: aut etiam dolet, nec vult existimari se illud habere ab alio. Qua superbiæ specie peccatur quatuor modis. Primo, cum quis in sua existimatione & iudicio, & id quod ab alio habet tribuit sibi potius, quam si à quo reuera habet: vt cum discipulus scientiam quam à magistro didicit, non ei, sed existimatæ ingenij sui excellentiæ tribuit. Secundo modo, cum vult idem quoq; ab aliis existimari, nepe se habere à se suam scientiam, quam vere à magistro habet. Tertio, cum vult id opere monstrare, seu cum gerit se, ac si tale bonum à se haberet. Quarto, cum desiderat ac vellet à se non ab alio tale bonum habere. Adde & cum dolet his contraria esse, siue iure, siue in hominum existimatione.

Secunda species superbiæ est: cum quis bonum quod ab alio habet absque villo suo merito, appetit habere, ac si ex merito suo datum ei esset. Qua etiam superbiæ specie peccatur: tum ira existimando apud se, tum volendo ab aliis existimari, tum opere ostendendo tale bonum, ac si haberet illud suo merito, tum etiam absolute tale quid desiderando. Adde item dolendo rem esse aut existimari prout vere est:

nempe ipsum nullo suo merito habere tale bonum.

Tertia species est, cum quis in sua vel aliorum opinione vult opere, vel desiderio non tribuere excellentiam, quam non habet, aut dolet de contrario.

Quarta est, cum quis appetit excellentiam supra alios, quos præ se contemnens, vult ab ipsis tanquam excellens tractari. In qua specie, vt & in præcedentibus, peruersa celsitudo expetita potest contingere, tum propria, tum aliorum existimatio: & tum opere tum desiderio, ac etiam dolendo de contrario.

Quod attinet ad peccata, quæ ex superbia tanquam ex radice oriuntur illiusq; pinde soboles & siliæ dicuntur. Quamuis ex D. Thom. 2.2. quæst. 162. art. 2. omni peccato cõueniat, vt possit ex superbia oriri, duodecim tamen sunt, quibus appellatio ea specialiter tribuitur: nempe inobediencia contemptus, præsumptio, ambitio, vana gloria, hypocrisis iactantia, discordia, curiositas, pertinacia, contentio, & infidelitas. De quibus illud in genere notandum est: quod cum superbia sit amor excellentiæ; hæcque possit esse tum potestatis vel dignitatis, tum bonitatis seu probi atis & iustitiæ: tum etiam sapientiæ seu scientiæ & prudentiæ: quatuor primas versari circa primum genus excellentiæ, quatuor sequentes circa secundum, & quatuor vltimas circa tertium. In particulari vero, quæ ad inobedienciam spectant satis intelliguntur ex dicendis in sequenti cap. vlt. De contemptu notata in præced. num. 204. sufficere possunt.

De præsumptione notandum est, dupliciter accipi: vno modo vt opponatur spei: qua acceptione egimus de ea in præced. tract. 3. Altero modo vt opponitur humilitati, sicq; spectatur in præsentiarum, sicut à D. Thom. 2.2. quæst. 130. Definiriq; potest appetitus exhibendi se supra propriam potestatem. Etiam cum homo dicere vel facere vult supra id quod vere potest, perinde ac si vere posset: censetur præsumptuosus. Propriam autem potestatem ex Caier. in summula verbo præsumptio intellige, quam quis siue in seipso siue etiam in alio paratam habet, quod etiam possumus per amicos, censetur & per nos ipsos posse.

Consistit vero talis potestas, vel in facultate naturali, vel in aliqua virtute siue infusa, siue acquisita, vel in aliqua arte, vel in gratia gratis data, vel in potestate ordinis, vel in potestate iurisdictionis: supra quarum vnamquamque, aliquid per eam tentare, peccatum est præsumptionis. Quod iudicari debet mortale in tribus casibus. Primus est, cum habet coniunctum notabile proximi damnum, aut illius periculum: vt cum quis sine debita permissa obit Episcopi vel Parochi vel Confessarij munus: aut ignarus medicinæ, medici officio fungitur: aut ignarus legum patrocinatur: aut nesciens Theologicas veritates, concionatur de rebus arduis: aut sine præuio longo studio & Patrum lectione, interpretatur sacras Scripturas. Secundus est, cum quis vsurpat sibi executionem officij publici, siue secularis, siue Ecclesiastici, sine legitima potestate; vt si Sacerdotes confessiones audiat sine iurisdictione ordinaria vel delegata. Iudex secularis cognoscat de causis Ecclesiasticis. Tertius est, cum quis exponit se probabili periculo peccandi mortaliter: vt censetur is qui cognoscens se ex allocutione feminarum, frequenter labi in peccatum mortale, nihilominus eas alloquitur confusus suis viribus: nõ implorato, vt par est, auxilio diuino: nec excitato, vt item par est, non peccandi firmo proposito.

De ambitione de qua D. Thom. 2.2. quæst. 131. Notandum est esse, inordinatum appetitum honorum vel dignitatum. De quo quando cõtingat iudicandum est per tradita in præced. lib. 12. cap. 3. & 4. Iudicabitur vero peccatum esse mortale. Primo, si de peccato mortali honor appetatur: vt de eo quod repugnet tuo Superiori impudenter. Secundo, si modus quo honor aut dignitas appetitur, peccatum sit mortale: puta simonia per quam quæras Episcopatum; vel homicidium aut bellum iniustum per quod quæras principatum. Tertio, si quis eo sit animo, vt peccatum mortale committere paratus sit ad consequendam dignitatem quam appetit: vt subire onus Episcopale, cum sit eo indignus; indeq; magnum detrimentum accepturus sit populus; & sic de aliis. Quarto, si finem mortale sibi proponat, vt vindictam de inimico, aut rapinam bonorum alienorum, aut aliud eiusmodi. Reprehenditur hoc genus vitij à Domino nostro Matth. 23. illis verbis:

Amant

Amaut autem prius recubitus in cœnis, & primas cathedras in synagogis, & salutationes in foro, & vocari ab hominibus Rabbi. Vos autem nolite vocari rabbi, &c.

212. De vana gloria notandum est, esse inordinatum appetitum gloria: ideoque ab ambitione tantum differre, quod pro obiecto habeat gloriam seu famam cum laude coniunctam; & ambitio habeat honorem seu reuerentiam exhibitam alicui testimonium excellentiæ ipsius: maxime autem virtutum. Casus vero, in quibus vana gloria peccatum est mortale, coincidunt cum proximè præcedentibus. Primus enim est, cum de peccato mortali gloria appetitur, vt de magia, de adulterio, de homicidio, & alijs: de quibus factis qui gloriatur tanquam approbandorum perpetrationem, contrahit eorundem malitiam. Non vero, si gloriaretur tantum de modo animoso & industrioso perpetrationis, interea detestando gravitatem facti. Secundus est, cum medium quo quaeritur gloria, peccatum est mortale: vt uulturnum. Tertius, cum quis paratus est peccare mortaliter, ne populi laudem & gloriam amittat, quales fuerunt ille de quibus Ioann. 12. dicitur, Dilixerunt magis gloriam hominum quam gloriam Dei; & esse censendum est quibus ob eandem causam non vult reuocare errorem perniciosum, quem docuit, ne clara sui nominis fama obscuraretur. Quartus est, cum quis gloriam appetit in finem mortalem; vt ad habendam occasionem fornicandi: vel in notabile damnum proximi: vt si medicus ne populi amittat laudem, nolit socium adhibere in morbo periculoso, quem nequit bene cognoscere.

213. Quod attinet ad hypocrisis, ea definitur potest, simulatio virtutis seu sanctitatis: hoc est factum, quo quis mentitur se virtutem seu sanctitatem habere quam non habet. Cuius duo sunt modi; vnus, quo quis nolens seu contemnens virtutem & sanctitatem, apparere vult eam habere. Quale quid contingit illis, qui cum exterius videri velint Catholici boni & pii, interius Catholicam religionem nihili faciunt.

Alter est, quo non habens virtutem, apparere vult habere eam, simulque vult contrarium vitium, vt qui curat apparere castus cum sit animo impudicus. Cæterum semper est peccatum, saltem veniale, cum sit quoddam mendacium facti. De ea vero vt de præcedentibus, certum est peccatum esse mortale, quando habet coniunctum propositum transgrediendi præceptum obligans sub mortali: vt contigit in hæretico, qui simulando se sanctum & doctorem veritatis, seminat falsam doctrinam. De quo genere hominum monet Dominus Matth. 7. Attendite ad falsos Prophetas qui veniunt ad vos in vestimentis ouium: intrinsecus autem sunt lupi rapaces. Item cum habet coniunctum notabile damnum proximi, vt cum Medicus, vel Patronus se doctum mulat cum nobili damno eorum, qui opera ipsorum vtuntur. Ad eundem cum refertur in finem mortaliter malum: vt cum quis se castum simulat, vt ei committatur puella qua abuti statuit.

214. De iactantia notandum est cum Toledo in citato tractat. cap. 8. eam describi posse; quod sit inordinata facta manifestatio propriæ excellentiæ, supra id quod ea in se est, aut in hominum existimatione. Quod vltimum additur, quia peccatum est iactantia, hominem se inordinate laudare, nõ modo cum excellens non est in se: sed etiam cum est quidem excellens in se, non existimatur tamen talis ab alijs. Nam & tunc iactare se, nisi bono aliquo fine exigente id fiat, ineptum est: adeo vt ipse iactans, risu excipi sere soleat. Censenda est autem iactantia peccatum mortale in quinque casibus, vt ex D. Thoma 2.2 qu. 112. art. 2. colligit Caietanus. Primus est, si quis se iactet cum iniuria Dei, tribuendo sibi quod Dei est, vt rex ille Tyri, qui ex Ezechiele cap. 18. dicebat, Deus ego sum. Secundus est, si quis se iactet cum iniuria proximi: vt Phariseus Luc. 18. dicens, Non sum sicut cæteri hominum raptores, iniusti, adulteri, velut etiam hic publicanus. Tertius est, si procedat ex superbia mortali; vt cum quis gloriatur de donis diuina liberalitate acceptis, tanquam illis de se dignus.

Quartus, quando iactat se cum intentione nocendi proximo: aut cum periculo aperto ei nocendi; vt accidit ei qui falso prædicat se Medicum insignem, aut Aduocatum, aut in aliqua arte insigniter peritum ad emungendas pecunias.

Quintus est, si quis adeo delectetur iactantia, vt tanquam constituens finem in ea, nihil curet de præceptis Dei; vt suum in se iactando desiderium expleat. De eo qui iactat se de aliquo suo opere mortifero distinguendum est: vt si id faciat approbando, peccet mortaliter e consensu in opus mortiferum: non item si solum narret illud, vt appareat ipsius dexteritas, ingenium, virilitas absque approbatione eiusdem operis.

De discordia & de contentione, iam dictum est in fine præcedentibus cap. 12. vt & de infidelitate, in cap. 3. & sequent.

215. De pertinacia contenti quoque erimus paucis notare, quod ea sit adhesio animi in propria sententia; tenacior quam esse debeat, spectatis præsertim argumentis; in quibus fundatur, non omnino firmis. Esse autem peccatum mortale, in rebus quæ factæ secundum talem sententiam, sunt contra Dei honorem. Quarta ratione peccat mortaliter, is qui non vult mutare falsam religionem quam semel suscepit, ne videatur inconstans. Itemque in rebus quæ vergunt in graue proximi detrimentum. Quæ ratio mortaliter peccat Princeps, qui nullo modo vult reuocare suam legem, quam vsus ostendit esse populo perniciosam. Cæterum maxime periculosa est pertinacia: tum in Theologia practica: tum in medicina: tum etiam suo modo in iurisprudentia.

216. De curiositate demum restat notandum primo, eam generaliter dici de quacunque superflua diligentia, adhibita circa res inutiles cognoscendas vel efficiendas vel comparandas. Sic enim quis curiosus dicitur esse in vestibus, in suppellectilibus, in rebus peregrinis conquirendis, &c. Specialiter vero dici de inordinato, seu rationis limites excedente, appetitu cognoscendi: sicut gula de inordinato appetitu edendi. Quomodo hic sumitur, locumque habet non tantum in intellectu, sed etiam in sensuum notitia: cum nimirum quis appetit videre, audire, olfacere, gustare, aut tangere ea, quorum notitia nihil ad ipsum attinet: atque appetit cognoscendi ac discernendi tantum causa. Quod addo, quia vsus sensuum ad curiositatem pertinet solum prout ordinatur ad nudam notitiam & discretionem sensibilibus. Nudam dico; quia cum aliud per eam quaeritur, vt voluptas, quam res curiose inspecta adfert: inde tanquam ex fine, vel obiecto accipit nouam speciem actus moralis.

Notandum est secundo, quando contingat eadem curiositas iudicari posse, tum ex parte subiecti, tum ex parte obiecti, tum ex parte finis, tum etiam ex parte circumstantiæ. Atque ex parte subiecti contingit, cum homo vult scire quæ ad ipsum non pertinent: & ita curiosus censetur Religiosus, qui appetit manifestari sibi militaria negotia, aut alia sæcularia: nisi Dei honor aut proximi vtilitas tale quid fieri exigat. Item cum homo appetit scire quæ superant captum ipsius, vt contingit volenti scrutari ingenio suo mysteria fidei, & de illis ita iudicium ferre, vt nihil velit credere nisi quod deprehenderit conforme suis fantasijs. A qua curiositate reuocat Sapiens Ecclesiastici 3. dicens, Altiora te ne quaeris & fortiora te ne scrutatus fueris: sed quæ præcepit Deus cogita semper, & in pluribus operibus eius ne fueris curiosus. Reuocat etiam Apostolus ad Rom. 11. præcipiens non plus sapere quam oportet, sed sapere ad sobrietatem: & vniciquique sicut Deus dimisit mensuram fidei. Reuocat & ratio, cum constat Deum lucem inhabitare inaccessibilem: ac proinde is qui scrutator est maiestatis, opprimetur a gloria ex cap. 25. Prouerb.

Ex parte obiecti vero curiositas contingit primo, cum res quæ desiderantur sciri, inutiles sunt, seu nihil faciunt ad propriam vel proximi vtilitatem: aut Dei honorem. Quarta ratione cognitio nostra, quæ in sola speculatione manet, nec adhibetur ad vitæ necessaria, aut ad virtutem capeffendam: aut ad Deum cognoscendum & colendum, rationem habet curiositatis tunc maxime vitiosæ, cum talis cognitio ita appetitur & quaeritur, ac si magna ex parte felicitas humana consisteret in ea: aut ita, vt rerum ad salutem pertinentium cognitio, & cura negligatur.

Cæterum tam de huius, quam præcedentis modi curiositate, quale peccatum sit, mortale an tantum veniale, iudicandum est ex iniuria, quam quis per eam censetur

inferre siue Deo, siue proximo, siue sibi met. Si enim arbitrio prudentis hæc fuerit notabilis, illa censetur peccatum mortale: alias, minime. Contingit secundo ex parte obiecti curiositas, cum res scita, occasio est probabilis peccandi: quod peccatum erit mortale, si mortale fuerit illud cuius probabilis periculo se quis exponit. Sic qui nouit se procliuam ad luxuriam, curiose puellas tripudiantes intuetur, aut libros de rebus amatorijs curiose legit, peccat mortaliter tanquam exponens se probabilis periculo peccati mortalis. Contingit eadem ratio, si sit de rebus rararum cognitio prohibetur: sic enim peccare censetur qui addiscunt curiosa: prout Actor. 19. appellantur: specialiter autem res magica tanquam plenæ superuacaneis curis ac vanis imaginationibus. Item qui libros prohibitos legunt, aut qui duella vel ludos vitiosos spectant: aut ea quæ dicuntur in confessione audiunt absque consensu penitentis. Peccant autem mortaliter quando sub mortali prohibita est cognitio eorum, quæ ipsi cognoscere appetunt.

Ex parte porro finis, curiositatem inordinatam esse contingit, cum cognitio appetitur ad perpetrationem peccati: quod si sit mortale, erit etiam illa mortalis: vt cum quis appetit defectus alterius cognoscere vt infamet ipsum. Contingit denique ex parte circumstantiæ: tum quando vteretur quis arte dæmonis ad comparandam cognitionem: tum quando alium induceret ad peccandum mortaliter: vt si vellet scire ab eo illud quod sub mortali tenetur seruari secretum ratione iuramenti vel ratione pœnæ excommunicationis impositæ reuelanti: tum etiam quando sic se occuparet in addiscendis non necessarijs, vt omitteret adimpletionem præcepti obligantis ipsum sub mortali: quale est de audienda Missa in die festo: aut daret alijs graue scandalum, vt accedere potest Sacerdoti vacanti studio rerum à suo statu alienarum: & interea ignorans quæ sunt eiusdem status propria. Atque de curiositate huiusmodi sitne peccatum mortale an solummodo veniale, eadem ratione iudicandum est, qua de curiositate primi & secundi modi ante traditum est iudicandum esse.

CAP. XXIII

De timore Dei & vitijs contrarijs.

SUMMARIUM.

- 217 *Definitio timoris Dei, ac quinque actus appellati eodem timoris Dei nomine.*
 218 *Quis dicatur amor mundanus, & quod is sit peccatum mortale in tribus casibus.*
 219 *Amor mundanus rei licite ex sola intensione actus non efficitur mortale.*
 220 *Aliquot casus in quibus ex accidenti censetur peccatum mortale.*
 221 *Timor malus quid, & quorūplex sit.*
 222 *Quando timor, non malus sed bonus, censeri possit.*
 223 *Malus, est peccatum mortale in tribus casibus.*
 224 *Ex timore malo transgrediens præceptum, quod obseruare tenetur, aggravat suum peccatum secus sicut ex alijs malis circumstantijs.*
 225 *Tentatio Dei opponitur diuersis virtutibus.*
 226 *Quaedam est expressa, quedam tacita.*
 227 *Quando sit & quando non sit peccatum mortale.*
 228 *Duo casus in quibus non est peccatum.*
 229 *Prudentia seruanda in petendo miraculum à Deo.*

Merito prius de timore Dei quam de obedientia dicitur, propter conjunctionem quam habet cum fide & spe primo loco expositis. Nam ex fide ortum habet, sicut & spes, cum quæ conuenit, quod circa futura per fidem proposita, versetur: etsi cum hoc discrimine, quod spes sit bonorum quibus homines excitantur ad virtutem; & Dei timor sit malorum quibus reuocantur à peccato. Solet autem timor sumi tripliciter apud Theologos, primo, pro passione consistente in fuga mali futuri, apprehensi sensu vel intellectu: in qua acceptione consideratur à D. Thoma 1. 2. quæst. 41. 42. & 43. Deinde pro virtute quæ est circa Deum, de qua vt valde

coniuncta cum spe, D. quod, Thom. agit 2. 2. quæst. 19. Postremo, pro vno ex donis Spiritus sancti, de quo idem adhuc agit ibidem art. 9. Atque in presentiarum occurrit considerandus acceptio secunda. Primo vero loco, dicendum est quid sit: deindeque sigillatim de vitijs illi oppositis dicendum: quæ sunt amor mundanus, timor malus, & tentatio Dei.

De ipso timore Dei.

SECTIO I.

Atque ad primum accedamus: Timor Dei definitur potest: virtus qua timetur tum malum pœnæ, & cum eo Deus, tanquam is à quo ipsum indigi potest: tunc etiã malum culpæ, & cum eo, tam ipsemet qui timet, tanquam is à quo principaliter, quam alij homines tanquam ij à quibus minus principaliter & occasionaliter, idem malum provenire potest. Cui definitioni congruenter, quinque actus distinguuntur eiusdem virtutis, appellati ipso timoris nomine. Primus, dicitur timor criminalis, quo quis timet malum culpæ, & simul seipsum quatenus ipse est ille à quo sibi idem met malum inferri potest. Secundus dicitur seruilis, quo quis (ad instar seruorum videlicet, qui verberum formid ne obsequuntur dominis) timet pœnã siue temporalem siue æternam, à Deo iudice infligendam: eaq; de causa abstinet à culpa, & de ea dolet si commissã sit. Tertius dicitur initialis, quo quis partim ob culpam timet, partim ob pœnam, partim ex amore, seu ex inchoata charitate quæ nondum est perfecta, ita vt necdum foras mittat timorem seruillem, quod proprium est perfectæ charitatis: dicente D. Ioann. in 1. sua Canonica cap. 4. Perfecta charitas foras mittit timorem. J. Vnde sumptam esse ipsam timoris initialis appellationem habetur ex D. Thoma in cit. quæst. 19. art. 8.

Quartus timor dicitur filialis, quo quis magis timet culpam tanquam Dei communis parentis amantissimi offensam, quam pœnam: ad instar nimirum boni filij, omnino timentis patri displicere. Quintus dicitur reuerentialis, quo quis considerans summam maiestatem Dei & propriam vilitatem horret tanquam summum malum, se cõparare Deo. Quos omnes esse de se bonos consentiunt Catholici: quodque hæretici nostri temporis id negent de timore seruilis Gregorius à Valentia 2. 2. disput. 2. quæst. 2. puncto tertio bene refutat, & damnatur à Concilio Trident. sess. sexta, canone octauo. In quo hære non est nostri instituti. Eisdem autem timores possumus inter se distinguere, quod timor criminalis pro obiecto habeat propriam imperfectionem & propensionem ad malum: seruilis vero habeat pœnam, & initialis culpam prout separat à Deo, eumque prouocat ad iram, filialis autem habeat culpam, prout est Dei offensa seu iniuria ei illata. Quod attingit ad reuerentialem, is non est proprie timor, sed potius pietas & religio erga Deum. Quanquam vt de omnium optimo, & nobis cum beatis communi, intelligi potest illud Psal. 18. Timor Domini sanctus, permanens in sæculum sæculi.

Porro timorem Dei quoad actum timendi esse in præcepto constat de filiali ex verbis Deuteronomij 10. Quid Dominus Deus tuus petit à te, nisi vt timeas Dominum Deum tuum, & ambules in vijs eius & diligas eum, &c. J. De seruilis vero ex verbis Domini nostri Matth. 10. & Lucæ 12. Eum time, qui postquam occiderit corpus, habet potestatem & corpus & animam perdere in gehennam. J. Quorum duorum timorum potissimum ratio habetur in praxi nobis proposita, tanquam annexorum contritioni sacramentali. Iam talis præcepti obligacionem esse sub mortali, patet ex rei quæ præcipit necessitate ad salutem; aperte significata illis verbis Ecclesiastici 1. Timor Domini expellit peccatum. Nam qui sine timore est non potest iustificari. J. Sicut igitur peccati expulsio ac iustificacio necessaria est ad salutem, ita est & timor, sine quo hæc non prouenit.

Si queras pro quibus temporibus obliget tale præceptum: ita vt vi illius compellamur ad eliciendum talis timoris actum. Respondetur, quod cum is actus necessarius sit ad exeundum à peccato, & ad iustificacionem, vt habetur ex verbis scripturæ ante relatis: tunc obligacionem illius contingere cum ex præcepto penitentia, tenemur commissa peccata detestari ad remissionem illorum consequendam; nempe in proba-

bili mortis articulo, aut cum suscipiendum est aut administrandum aliquod Ecclesie sacramentum, prout dictum est suo loco in præced. lib. 5.

Sirursus quaras, An homo post obtentam peccatorum veniam & Dei gratiam, teneatur adhuc vi memorati præcepti certo tempore elicere actum timoris Dei? Respondetur quod cum id ipsum præceptum datum sit tanquam remedium ad consequendam peccatorum veniam, difficile esse definire quibus alijs temporibus obliget, quã ijs quibus oportet nos reconciliari Deo, à cuius gratia & amicitia excidimus per peccatum mortale: nisi quod dici possit tunc obligare, quando contigerit quem sic tentari, vt ne succumbat, necesse sit ei actum timoris Dei corroborari.

De timore mundano.

SECTIO II.

218. **A**Mor mundanus dicitur amor creaturarum scilicet rerum temporalium: quialiquando quidem bonus est & licitus: vt is de quo dicitur Proverb. 29. Qui amat sapientiam lætificat patrem suum] sed plerunque est, malus & illicitus: quoties nimirum ordinatus non est secundum rectæ rationis regulam, nimiusve est, prout D. August. docet libr. 21. De ciuit. Dei cap. 20. Atq; aliquando peccatum mortale esse patet per illud Ecclesiastici 10. Nihil iniquius est, quam amare pecuniam] & illud 1. Ioannis 2. Nolite diligere mundum, nec ea quæ mundi sunt. Nam qui diligit mundum, non est charitas patris in eo.] & illud Iacobi 4. Adulteri nescitis quia amicitia huius mundi inimica est Dei.]

Tres autem casus dantur in quibus tale peccatum mortale esse contingit. Primus est, quando amor est rei mortaliter illicitæ, vt amor infortunij proximi, vel vxoris alienæ, vel aliarum rerum alienarum, contra charitatem vel iustitiam. Secundus est, quando est res fuit aliquid licitæ & honestæ, tamen medium mortaliter illicitum, ad eas cõsequendas usurpatur, vt si quis ob amorem sanitatis conferunda: vteretur illicito concubitu, aut pollutione, aut ieiunium ab Ecclesia inditum violaret temere. Tertius est, cum eiusmodi amor adeo excreuit, vt propter eum violetur aliquod præceptum obligans ad mortale: vt si quis ob amorem diuitiarum furaretur, aut peieraret. Quibus tribus modis finem vltimum cõstituit in creatura D. Thom. significat. 2. 2. quæst. 19. art. 3. cum ait: Amorem mundanum esse, quo quis nititur mundo tanquam fine. Sed intelligendum est constitui tantum indirecte: nimirum quod sic peccans, auertendo se à creatore ad creaturam, hanc præferat illi. Alioquin enim eum id possit de omni peccato mortali similiter dici, ex ipso D. Thoma & Caiet. 1. 2. quæst. 88. art. 4. & 5. concedendum esset omne peccatum mortale esse dupl.: vt pote habens rationem amoris mundani, præter suam propriam & specificam. Quod vt absurdum referens Nauarr. in Enchir. prælud. 9. num. 16. addit in confirmationem, quod multi peccant mortaliter cognoscentes se non ponere finem vltimum in eo, quod taliter agunt.

219. **D**ifficultas est autem, num amor mundanus possit adeo intensus esse rei alioqui licitæ, vt peccatum sit mortale. Quare de re differens Adrianus quodlibeto 7. quæst. 2. affirmat posse, iuxta illud quod ex D. Hieronymo habetur 32. quæstio. 4. cap. **O**mnis, his verbis: Adulter est in suam vxorem amator ardentior; in aliena quippe vxore omnis amator turpis est, in propria nimius. Sed hæc autoritas illud nõ euincit. Nam responderi potest, D. Hieronymum vel loqui de peccato veniali; vel si loquatur de mortali intelligendum esse, quando sic diligitur vxor vt omnibus alijs rebus præponatur: vel quod probabilis est quando quis ita accedit ad vxorem, ac si aliena esset & non vxor. Adde quod quando primus intentionis gradus venialem tantum malitiam constituit, nec 1. aut 3. aut 4. aut quemcunq; aliud, vt pote illi plane simile, mortalem constituit. Quia igitur ex venialibus quantumlibet multis non cõstituitur mortale, quantacunq; intentio amoris fuerit, ea non erit de se plusquam venialis, vt pote surgens ex multiplicatione graduum, quorum singuli de se tantum sunt malitiæ venialis.

220. **E**x accidenti tamen mortalis esse potest in his casibus. Primus est, quando quis ob talem amorem exponit se certo probabili periculo alicuius peccati mortalis: vt si quis ob ni-

mium amorem diuitiarum, vel liberorum aut amicorum exponat se tali periculo; puta inferendi alicui grauem iniuriam: aut negandi fidem vel prolubendi in hæresim. Hinc Apostolus 1. ad Timoth. 6. Qui volunt diuites fieri, incidunt in tentationem & laqueum diaboli, desideria multa nocentia; quæ mergunt hominem in interitum. Secundus casus est, quando quis ob eundem amorem negligit præstare ea ad quæ ex officio tenetur sub mortali: vt audire lacrum vel recitare horas canonicas attente & deuote. Tertius est, cum quis est paratus animo, habetve formale propositum peccandi mortaliter potius, quam amittere rem amatam: vt si quis ita sit affectus ad diuitias, sanitatem, vitam, &c. vt malit peccare mortaliter, quam talia perdere. Quartus casus est, quando creatura etiam de se bona appetitiue plus aut tantum diligitur, quam Deus: vt contingit ei qui se diligit creaturam aliquam, vt paratus sit transgredi potius Dei madata omnia, quam ab ea separari, quod propriè est finem vltimum in creatura constituit; & scelus nefandum, tanquam diuinæ maiestatis enormiter iniuriòsum.

De tim. re malo.

SECTIO III.

221. **T**imor malus est, quo timetur id quod timeri non debet: & ex obiecto diuiditur in vanum, humanum, & mundanum. Quorum vanus, est timor amittendi fauorem hominum: qui etiam dicitur amor sæculi. Humanus timor vero, est noxium corporalis vel mortis. Mundanus deum timor, est amissionis bonorum, vel perfectionis damni alicuius temporalis.

222. **Q**uanquam negandum non est, quin possit quilibet eorum bonus esse, tanquam ordinatus secundum rectæ rationis regulam, cum homini naturale sit timere homines & iacturam fauoris atq; gratiæ ipsorum: itemq; timere læsionem corporis & mortem: ac demum timere amissionem & iacturam bonorum. Et certe cum Iudex iniquus Lucæ 18. ex eo reprehendatur, quod nec Deum timeret nec hominem reuereretur, consequens est licitum aliquando esse homines reuereri, & culpabile esse non reuereri eos, prout exegerit existens in eis bonum siue gratiæ, siue virtutis, siue alterius perfectionis: Imo naturalis imaginis ac similitudinis Dei, illis à Deo ipso impressæ. Itaque timor siue vanus siue humanus, siue mundanus, tunc malus ac peccatum censeri debet, cum inordinatus nimiusq; fuerit: quod tunc maxime contingit, cum aduersatur Deo. In quo casu oportet sollicite illum cauere, exemplo Elisæi qui Ecclesiastici 48. laudatur, quod in diebus suis, non pertimuerit Principem.

223. **I**n tribus autem casibus timor malus, peccatum est mortale: quorum primus est, quando huiusmodi timore transgreditur quis præceptum diuinum aut Ecclesiasticum obligans ad peccatum mortale: vt si quis ob aliquem eiusmodi timorem, negaret fidem, aut ederet cibos veritos in ignominiam Christianæ religionis, aut in graue aliorum scandalum. Secundus est, quando ob huiusmodi timorem paratus est quis transgredi quodcunq; mandatum obligans ad mortale, licet nullum re ipsa transgrediatur: vt si quis transiens per terras hæreticorum paratus est eadem quæ illi facere: vt immunis sit ab ipsorum manibus & pericula euadat: etiam si nihil tallium quæ sub mortali prohibita sint, faciat. Tertius casus est, quando huiusmodi timore magis timetur detrimentum quodcunq; quam præcepti transgressio qua mortaliter peccatur: vti quis magis timeat penas inferni: mortem aut amissionem bonorum, quam transgredi præceptum quod sub mortali feruare tenetur.

224. **P**orro quando timor est ex se malus, transgressio præcepti ex eo prouocans aggrauatur per illius malitiam. Exemplum est, si quis timeret amittere rem alienam quam iniuste possidet, ac ob eum timorem peieraret: vel si timeret amittere cõcubinam; & ex eo timore furaretur ad eam apud se retinendam. Cæterum præter bonum & malum timorem datur quidam in differens, nempe naturalis ille, quo malum seu nociuum naturaliter timetur, & proprie dicitur timiditas: de qua dicere, nihil refert ad nostrum institutum.

De temptatione Dei.

SECTIO IV.

225. **N**Otandum est, tentationem Dei peccatum esse, non tantum oppositum timori Dei, sed etiam alijs virtutibus: puta religioni, fidei, spei & simplicitati; diuersa tamen ratione. Timori enim Dei opponitur, ut est nimia quædã & impudens audacia. Religioni vero, quatenus est Dei irreuerentia: & fidei quatenus prouenit ex incredulitate, spei porro quatenus est temeraria quædã præsumptio: simplicitati demum, quatenus est nimia quædam curiositas. Igitur tentatio Dei, de qua hic sermo est (& de qua cum D. Thoma 2. 2. qu. 97. agunt tum ipsius interpretes, tum Summularij in verbo Tentare, tum etiam tractantes de peccato contra istud præceptum ut Nauarrus in Enchir. cap. 11. num. 40. & 41. & alij satis obuij) definitur potest vitium quo aliquis dicit vel facit; aut dicere vel facere vult aliquid ad capiendum sibi, vel præbendum alijs experimentum de aliquo attributo seu perfectione Dei: nimirum de ipsius potentia, sapientia, scientia, prouidentia, bonitate, voluntate, patientia, &c. Quæ descriptione significatur, quod Deus ab hominibus possit dupliciter tentari: vno modo, cum illi volunt sibi explorare, an perfectio aliqua sit in Deo: altero modo, cum idem alijs explorare volunt. Tentat quoque Deus hominem, non quidem inducendo ad malum sicut diabolus, quia id repugnat illi, qui *ideo intentator maior dicitur à D. Iacobo in sua Epist. cap. 1. sed ostendendo alijs seu patet sciendo virtutem, perfectionemque ipsius. Sic dicitur tentasse Abrahamum Genes. cap. 22. itemq; Iobum & Tobiam, prout habetur ex eorum historijs.*

226. Porro Deus à nobis tentari potest; tum expresse, ut cum aliquid directa intentione dicimus aut facimus eo fine, ut exploremus verum ipse possit aut vel aliquid facere: ut si quis petat miraculum fieri pro se vel pro alio. Quo pertinent purgationes vulgares solitæ fieri ferro cadente vel aqua feruente, quas sacri canones reprobant, ut habetur notatum 2. quæst. quinta, cap. Consultuisti: pertinent & duella reprobata ibidem cap. Monomachiam, & in capit. 1. & 2. De purgatione vulgari, & in Concil. Trid. sess. 25. cap. 19. De reform. Pertinent nonnulla alia de quibus Thom. Sanchez alijs citatis in opere morali lib. 2. cap. 34. à num. 6. Tum etiam tacite: ut cum quis talem finem non proponit quidem sibi, tamen id quod facere conatur, eiusmodi est, ut fieri non possit, *eo saltem modo, sine miraculo, seu sine supernaturali Dei virtute: ut si quis vellet viuere sine vilo cibo vel bene docere aut cõcionari, sine vilo studio: sanitatem recuperare in graui morbo, sine vilo remedio: trajicere latum fluium sine nauicula, aut arte natandi.*

227. Atque nonnunquam tentatio Dei est peccatum mortale, nonnunquam solummodo veniale, nonnunquam etiam nullum peccatum. Nam in tribus casibus peccatum est mortale, prohibitum illis verbis Deut. 6. & Matth. 4. Non tentabis Dominum Deum tuum. Primus casus est, quando expresse tentatur diuina potentia vel scientia, id est, quando quis expresse aliquid facit, ut experimentum capiat de diuina potentia vel scientia. Nam præterquam quod, id est contra reuerentiam quæ Deo debetur, & nimis magna curiositas, est etiam species infidelitatis, cum talis ex parte dubitet, An Deus aliquid possit vel sciat. Hoc modo videtur diabolus tentasse Christum Matth. 4. in prima tentatione, Dic vt lapides isti panes fiant, & in tertia, Hæc omnia tibi dabõ si cadēs adoraueris me. In illa enim voluit explorare Christi potentiam, & in hac scientiam.

Secundus casus est, quando expresse tentatur voluntas Dei, hoc est, quando quis facit aliquid ut exploret an Deus velit aliquid facere, neque ad explorandum necessitas: siue ex parte finis, neque ex parte medij. Ex parte finis quidem ut cum talis exploratio necessaria non est ad propriam vel alienam salutem, aut ad Dei voluntatem implendam; nec admodum conueniens est ad aliquod commune bonum. Ex parte medij vero, ut quando media ordinaria à Deo instituta non omnino desunt. Quæ ratione diabolus tentauit Christum in secunda tentatione: cum voluit ut mitteret se deorsum cum posset per gradus descendere. Merito vero talis tenta-

tio peccatum mortale censetur, tum ob flotabilem Dei irreuerentiam: tum ob quandam temerariam præsumptionem quam includit.

Tertius casus est, cum quis ex curiositate videndi insolita petat à Deo miraculum. Nam id quoque est notabiliter contra reuerentiam Deo debitam: quia in eo agitur cum illo ut cum ludione & curiosorum fauore. De hoc quid diuerse sentiant refert Sanchez in opere Morali lib. 2. cap. 34. num. 5. sed ratio amata illum sufficienter confirmat. Cum autem Dei tentatio fuerit tacita (tunc contingens vt D. Thom. 2. 2. quæst. 97. art. 1. declarat, cum neglectis modis à diuina prouidentia constitutis, aliquid agitur expectato effectu à solo Deo sine necessitate aut vtilitate) peccatum est tantum veniale, vt Caietan. & Armilla notant in verbo Tentare, cum quis ex simplicitate vel inconsideratione non crassa, negligit remedia humana: præsertim autem si id faciat ex magna spe quam concepit de diuina bonitate. Per accidens nihilominus talis quoque tentatio potest peccatum esse mortale: scilicet, cum quis graue detrimentum, quod præuidere potuit & debuit sibi aut alteri per eam inferri.

Denique duo sunt casus in quibus nullum peccatum, imo licitum sanctumque est tentare Deum. Prior, quando Deus extraordinario modo per reuelationem, seu interiorem inspirationem, aut per Prophetam loquitur, si aliqua noua proponat credenda. Nam tunc bonum est explorare an vere Deus sit qui loquitur: & ita Abraham tentauit Deum Gen. 15. dicens, Domine Deus meus vnde scire possum quod possessurus sim eam? Tentauit etiam Cedeon Iudic. 6. cap. per vellus positum in area, vno die plenum fore, & altero die siccum. Tentauit quoque Ezech. 4. Reg. cap. 20. per regressum vmbra decem gradibus. Et pater ipsius Achaz grauitè peccauit, quod incredulus Prophetæ verbis, Deum tentare noluerit ex cap. 7. Esaiæ vers. 12.

Posterior casus est, quando necessitas exigit aut pia vtilitas, ex D. Thoma 2. 2. quæstio. 97. art. 2. habet. Censetur autem necessitas exigere, quando nullum aliud superest remedium humanum iuxta illud Paral. 20. Cum ignoremus quid agere debeamus, hoc solum habemus residuum, vt oculos nostros dirigamus ad te. Pia vtilitas vero, quando ex opere extraordinario & supernaturali speratur conuersio mortuorum ad fidem. Quæ ratione Apostoli Act. 4. petierunt à Deo miracula fieri per nomen Christi: vt scilicet virtus illius manifestaretur ad fidelium confirmationem, & infidelium conuersionem. Et libro tertio Regum cap. 18. Elias obtinuit à Deo descensum ignis de celo in suum holocaustum, precatu cum his verbis. Exaudi Domine, exaudi Domine, vt discat populus iste, quia tu es dominus Deus, & conuertisti cor eorum. Verum tamen in tali re opus est magna prudentia: quia nullus debet facile miracula vel prodigia attentare, nisi ex diuina reuelatione vel interiore, eoque, forti, impulsu Spiritus sancti; cuius cooperatione à nobis perfici potest aliquid perfectius, quam nostra ars & industria ferat, quemad. D. Thomas 2. 2. quæst. 178. art. 1. ad 1. declarat.

Cæterum ad talem prudentiam pertinet maxime summissio animæ, per quam homo fidem & petitionem suam non determinat ad aliquod signum particulare. quia talis modus petendi temerarius esset, & contra subordinationem Deo debitam: sed solum petat vt necessitati occurranti misericorditer prouideat secundum dispositionem diuinæ suæ prouidentia. Cuiusmodi conditionem talis petitio debet semper habere coniuncta: alioqui enim censeretur tentatio Dei, per quam irreuerenter illi certum quid præscriberetur tanquam signum vniuersum manifestatiuum suæ voluntatis aut potentia vel scientia suæ diuinæ. Sic itaque procedendum est in eiusmodi negotio; vt credendo, firmiter Dei infinitam potentiam & prouidentiam paternam, totum committamus suæ sanctissimæ voluntati: imitacione trium puerorum, qui ex cap. 1. Danielis, regi Nabuchodonosor dixerunt: Ecce Deus noster, quem colimus, potest eripere nos de camino ignis ardentis & de manu tua õ rex liberare. Quod si noluerit, notum sit tibi õ rex, quia deos tuos non colimus, &c. Quod si aliquando Sancti aliqui legantur certum signum publicum petiisse ad confundendos hæreticos, credendum est id non fecisse absq; speciali Spiritus sancti impulsu: cum tam excellens & supernaturalis sit talis petitio, vt videatur non

posse

posse recte fieri sine speciali Dei monitione, quemadmodum notat Suarez in opere de religione tract. 3. lib. 1. cap. 2. num. 13. in quo cap. & in sequenti tertio persequitur de hac re quæ sunt spe. ulationis scholasticæ.

CAP. VLTIMVM.

De obedientia & inobedientia.

SVM MARI VM.

- 230 Definitio obedientia specialis cum explanatione rationis, qua distinguitur ab obedientia generali.
- 231 Inobedientia quædam est generalis, & quædam specialis, & vtriusq. differentia.
- 232 Deo obediendum est in omnibus.
- 233 Quatenus obediendum homini, qui superior noster est.
- 234 Dubium subditi non liberat eum ab obligatione obediendi.
- 235 Deus potest de omnibus præceptum dare, non item homo.
- 236 Non est obligatio obediendi in eo, quod constat peccatum esse, etiam tantum veniale.
- 237 Hinc Superiori minori obediendum non est, contra præceptum maioris, nec cum scandalo proximi.
- 238 Ut obligatio sit obediendi, voluntas Superioris debet expressè esse mandata.
- 239 In quibus rebus sit obediendi obligatio, & cum æquales diuersa præcipiunt, quid agendum.
- 240 Inobedientia specialis apertenda est in confessione, non item generalis.
- 241 Inobedientia specialis diuersi modi, & quatenus non exprimi debent in confessione.

230. **V**Ltima virtus earum, quæ ad primum Decalogi præceptum pertinent, est obedientia: de qua D. Thom. 2. 2. quæst. 104. & Summista in verbo Obedientia. Ea vero definitur: virtus quæ facit hominem promptum ad implendum Superioris mandatum, vt mandatum est. Vbi aduerte Superioris mandatum impleri dupliciter: primo materialiter; nempe faciendo simpliciter quod Superior ipse iniungit. Secundo formaliter; nempe idem faciendo ex motu, quod à Superiore mandatum sit. Quorum modorum priore, constituitur generalis obedientia; complectens sub se omnes virtutes, quatenus per eas implemus Dei & aliorum Superiorum nostrorum mandata: vt per fidem, mandatum de credendo: per spem, de sperando: per charitatē, de diligendo per iustitiam, de non inferenda proximo iniuria, & sic de reliquis. Posteriore modo vero, constituitur obedientia prout est specialis virtus ab alijs distincta: cuius munus est vt homo, tum illa quæ cæterarum virtutum sunt, tum alia de se indifferentia velit facere hoc nomine, quod sint à Deo, aut ab alio suo Superiore mandata: ita vt facere aliqua, sive ad alias virtutes pertineant, sive in alius virtutis, sed indifferentia de se sint, non spectet ad obedientiam: nisi eo intuitu facias, quod sint à Superiore mandata. Vnde in tradita definitione (vt propria esset specialis obedientia) addita est illa reduplicatio vt mandatum est.

231. Sicut autem obedientia ita inobedientia quædam est materialis ac generalis; & quædam formalis & specialis. Nam dupliciter potest quis esse inobediens: vno modo materialiter, quando scilicet simpliciter negligit facere ea quæ præcipiuntur: sicq. constituitur generalis inobedientia complectens in se omnia vitia, quibus contra Superiorum mandata peccatur. Quod peccatum in re leui veniale est; in graui autem mortale, non tamen distinctum ab alijs: sed idem cum vnoquoque eorum quæ perpetrantur singulorum præceptorum transgressione. Altero modo potest quis inobediens esse formaliter; vt censetur esse quando non præstat illud quod à Superiore mandatur, quia non vult mandato ipsius subesse; & ita constituitur inobedientia formalis: quæ est speciale vitium, distinctum ab alijs, & oppositum obedientia formalis; semperque censetur esse grauissimum peccatum mortale, cum semper habeat annexum formalem & expressum Dei contemptum in mandatis ipsius: aut in mandatis aliorum Superiorum, qui ab ipso auctoritatem habent: iuxta illud Lucæ cap. 10. Qui vos audit, me audit; & qui vos

spernit, me spernit.] Item illud ad Rom. 13. Qui potestati resistit, Dei ordinationi resistit. Vnde ea solet quoq. dici inobedientia ex contemptu: indeque peccatum esse mortale constat per postremam regulam earum quas tradidimus in præcedenti lib. 15. cap. 7. De eadem autem differunt plenius D. Thom. & Caiet. 1. 2. quæstio. 105. & Summularij in verbo Obedientia, atq. alij qui tractationem instituunt de peccatis capitalibus eam facientes superbia filiam. Sed sufficere vt addamus aliquot documenta vtilia ad cognoscendum in quibus teneamur vel non teneamur ex obligatione obedire nostris Superioribus. Alia vero quæ magis propria sunt speculationis scholasticæ, quam nostri institui, ei qui nosse volet suppeditabit Leonardus Lessius De iust. & iure libr. 2. cap. 46. dubit. 4. 5. & 6.

Primum igitur documentum est: in omnibus obediendum esse Deo. Nam impossibile est aliquid iniquum à Deo præcipi: cum aliquid eo ipso bonum sit, quod cadat sub diuinam voluntatem, quæ est prima rectitudinis regula: neq. de hoc quisquam dubitet.

232. Secundum est, Subditum teneri homini Superiori suo, obedire in ijs omnibus & solis, de quibus non constat euidenter, quod sint contra præceptum Dei aut alterius Superioris, eo qui præceptum dat maioris, & cui obediendum sit; vel certe quod sint talia, quæ excedant limites potestatis, & auctoritatis in subditum ipsum. Hoc D. Thom. in cit. quæst. 4. art. 5. tangit. Et confirmatur: quia quod in omnibus ijs, subditus teneatur suo Superiori obedire: constat aperte per Christi mandatum Matth. 23. Omnia quæcunq. dixerint vobis, seruare, & facite. Quod iolis vero; quia id ipsum Christi mandatum, & quoduis simile (quale est illud ad Coloss. 3. Filij obedite parentibus, per omnia) sic intelligendum est, vt retineatur illud Act. 5. Obedire oportet Deo magis quam hominibus. Quo quidem significatur non esse obediendum in ijs quæ constat esse contra voluntatem Superioris præeminentioris.

Aduertendum autem est circa hoc documentum: vt subditus obedire teneatur, non esse necessarium vt videat intelligatq. bonum esse, & intra limites auctoritatis sui Superioris contineri illud, quod sibi præcipitur; sed sufficere, vt nō sciat euidenter illud esse malum, aut contineri intra dictos limites. Nec enim ad officium ipsius pertinet tale quid inquirere: sed potius vt motus sola auctoritate Superioris sui, perluadeat sibi bonum expediensque esse facere id quod præcipitur etiam si non videat quare & quomodo bonum expediensque sit. Qua in re consistit obedientia cæca in spiritali vita tantopere commendata. Pro qua aliquot Sanctorum Patrum auctoritates adfert Gregor. a Valen. 2. 2. disput. 7. quæstio. 3. puncto 2. Pro eaque facit illud ad Hebræos 13. Obedite præpositis vestris & subiaccete eis: ipsi enim perouigilant, tanquam rationem pro animabus vestris reddaturi. Quibus verbis Apostolus indicat ad Superiores maxime spectare, vt peruigilent seu videant quid nos agere expediat, bonumque sit: tanquam ij qui in die iudicij reddaturi sunt pro nobis rationem de ijs, quæ ex ipsorum præscripto fecerimus.

233. Tertium documentum est: subditi dubium de eo quod præcipitur, an sit malum, aut extra limites auctoritatis, quæ præcipiens habet in ipsum, non impedire quominus ille teneatur obedire. Ratio est, quia ipse potest dubium deponere, per mandando sibi rectum esse præceptum Superioris, quædo quidem non constat ei euidenter de contrario: nihilque obstat, quin statueret possit se non peccare, imo potius se teneri satisfacere obligationi obediendi, quam illud imponit: cum iuxta præcedens documentum, Superior habeat ius imperandi omne id quod malum esse, aut extra limites auctoritatis ipsius esse non constat euidenter: atque in casu dubij, melior sit conditio Superioris tanquam constituti in possessione suæ auctoritatis: ipseque existimari debeat recte præcepisse, quamdiu non constat de contrario, iuxta capit. Quid culpatur. 23. quæst. 1.

234. Quartum documentum est: Nihil esse extra limites diuinæ auctoritatis & prouidentia: ideoque simpliciter in omnibus obediendum esse Deo. Extra limites vero humanæ auctoritatis generaliter esse (quod recte explicat D. Thom. in eadem quæstio. 104. art. 5.) tum ea quæ sunt contra Superioris

perioris eminentioris mandatum: tum ea quæ pertinent ad animam, ut actus pure interiores: tum intellectus, vel credere aliquid, aut sibi persuadere aliquam opinionem: tum etiam voluntatis, vel amare hunc vel illum: hanc vel illam intentionem habere. Itemque ea quæ pertinent ad naturam corporis: siue quoad speciem propagationem ut generatio proles: siue quoad conservationem individui, ut sumptio cibi, vel potus. Ratio est, quia in his natura tanquam eminentior potestas, tollit subiectionem; in illis vero alijs, eandem tollit in proportio humana potestatis ad talia bona. Quæ in proportio quoad pertinentia ad animam, patet ex eo quod secundum illa perficere hominem, potestatis sit Dei, intima illius penetrantis ac possidentis pleno iure.

Aduerte tamen hominem posse subditum suum obligare ad actum interiore qui non fuerit purus sed exteriori admixtus: hunc enim præcipiendo, consequenter & secundario actum eiusmodi præcipere potest. Sic in cap. Dolentes de celebr. Missarum, Ecclesia cum recitatione horarum canonicarum, præcipit interiore deuotionem & attentionem in illa seruandam. Aduerte etiam dictis non obfcare, quod Religiosi teneantur suis Prælati obedire in materia castitatis: & quod Ecclesia præceptum det de ieiunio. Illud enim sit ex accidenti propter emissum à religiosis votum castitatis. Illud vero non est, quod Ecclesia simpliciter prohibeat esum & potum ad individui conservationem necessarium; sed quod comedendi modum præscribat: quod non excedit limites humane potestatis, intra quos, v. loco cit. habet D. Thom. continentur omnia quæ per corpus agenda sunt: hoc excepto, quod secundum ea quæ ad naturam corporis pertinent, homo soli Deo subijciatur.

236. Quintum documentum est: Si id quod præcipitur peccatum esse etiam tantummodo veniale, subdito consulerit, nullatenus esse obediendum: quod patet ex cap. Literas, De restitutione spoliatorum §. Porro & ex cap. Quid ergo, II. qu. 3. quod procedit etiam si Superior ipse putet, nullum peccatum esse, ex Sylu. in verbo Obedientia num. 5.

237. Similiter cum duo Superiores præcipiunt opposita, non esse parendum minori contra præceptum maioris: sed prætermissio minore Superiore, parendum esse maiori. Sic in rebus Ecclesiasticis contra præceptum Papa, non est alteri Superiori parendum. Hoc satis patet ex secundo documento: & traditur à Panormit. ad cap. Inquisitioni De sent. excom. num. 5.

Sextum documentum est, quod ex eodem Panormit. refert Sylu. loco cit. non esse obediendum Superiori præcipienti aliquid quod constar cessurum in scandalum, ut detrimentum notabile aliorum innocentium, etiam si præcipiat sub excommunicatione. Nam tunc peccaretur in proximum.

238. Septimum documentum (quod ex D. Thoma habet Syluester in eodem verbo Obedientia quæst. vltima) est hominem non teneri obedire voluntati sui Superioris, nisi ea exterius expresse vel tacite illi per mandatum manifestetur, etiam si inferior sciat Superioris sui voluntatem esse, ut sine

mandato obediat. Ratio est, quia voluntati Superioris, etiam Dei, non obligamur nosram conformare nisi cum fuerit præcipiens vel prohibens, ut declarauimus in præced. lib. 13. cap. 7. Non est tamen negandum quin sit perfectior obedientia facere voluntatem Superioris antequam manifestetur mandato, quam expectare donec mandatum det de eo quod fieri vult.

239. Octauum documentum est: Inferiorem in omnibus & solis teneri suo Superiori obedire, in quibus illi subest, inferiorve est, ut seruus domino in ministerijs seruilibus: filius patri in rebus domesticis, miles duci in rebus bellicis, & sic de alijs: de quibus in particulari dicendum est in seq. libr. 19. Istud D. Thom. habet 2. 2. quæst. 104. art. 5. Ex quo idem refert Syluester in verbo Obedientia num. 10. adiungit dubium. Quid agendum sit in casu quo duo superiores æquales, præcipiunt eidem subdito res oppositas: ut si militi qui subditus est suo duci, & suo patri; dux aliquid præcipiat quod non potest impleri simul cum eo quod pater præcipit. Ait ergo tunc ceteris paribus obediendum esse ei qui præcipit in ordine ad nobiliorem finem: ideoque si æquale detrimentum oriatur in re domestica & in re militari, potius esse obediendum duci quam patri: quia ille præcipit in ordine ad bonum commune, quod nobilius est bono particulari vnius domus.

240. Nonum documentum est: In confessione exprimendam esse inobedientiam formalem, non in materialem. Illa enim peccatum est à ceteris distinctum: eaq; aggrauans mutando speciem, hæc non item: cum tantum sit conditio quædam inclusa in omni peccato, hoc ipso, quod est contra præceptum Superioris.

241. Cum autem ut obedientia sic inobedientia formalis quædam sit erga Deum & quædam erga homines: hæcque adhuc sit varia pro varietate Superiorum (quædam enim est omnium qui sunt de Ecclesia, erga Summum Pontificem; quædam eorum qui sunt de diocesi, erga suum Episcopum, quædam eorum qui sunt de Parochia, erga suum Curatum: quædam religiosorum erga suos Prælatos: quædam vasallorum, erga dominos: quædam filiorum erga parentes) dubitari potest. An necesse sit in confessione expresse declarare, cuiusmodi ea fuerit: an vero sufficiat absolute se de inobedientia accusare. Qua de re approbandum videtur quod habet Gregorius à Valen. 2. 2. disput. 7. quæst. 3. sub finem, quamuis necessarium non sit id declarare tanquam circumstantiam, quæ inuret speciem exprimendam esse tamen, quando sic notabiliter aggrauat malitiam inobedientie intra suam speciem: ut nisi aperiat, Confessarius non videtur sufficienter intelligere statum animæ Penitentis, ad fungendum debite suo munere: siue in imponenda poenitentia, siue in remedijs aduersus peccata futura adhibendis. Atque hæc hæcenus de ijs quæ faciunt ad declarationem rationis iudicandi de peccatis in ordine ad 1. Decalogi præceptum.